

# DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Setè període



Sèrie P - Número 101

Dijous, 26 de novembre de 1998

## Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 66, tercera i darrera reunió

### Í N D E X

#### **Projecte de llei**

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1999 (Continuació.)

## S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i dos minuts.

**1. Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1999**  
(Tram. 200-00054/05) (Continuació.) (9:02)

DEPARTAMENT DE TREBALL

— Esmena a la totalitat núm. 195 (S)

*Torn a favor:* Sr. Rañé i Blasco.

6960

— Esmena a la totalitat núm. 196 (ERC)

*Torn a favor:* Sr. Huguet i Biosca.

6962

— Esmena a la totalitat núm. 197 (IC-EV)

*Torn a favor:* Sr. Guillot i Miravet.

6965

*El president anuncia la retirada de l'esmena a la totalitat núm. 198 del G. P. Mixt.*

6968

*Torn en contra:* Sr. Millo i Rocher (CiU).

6968

*Posició del G. P. Popular:* Sr. Oleart i Comellas.

6973

*Posició del G. P. Mixt:* Sr. Tugues i Boliart.

6973

*Votació de les esmenes núm. 195 a 197 (10:37):* rebutjades per 33 vots a favor, 60 en contra i 4 abstencions.

6973

DEPARTAMENT DE JUSTÍCIA

— Esmena a la totalitat núm. 202 (S)

*Torn a favor:* Sra. Geli i Fàbrega.

6974

*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.*

— Esmena a la totalitat núm. 203 (ERC)

*Torn a favor:* Sr. Ridao i Martín.

6976

*El president es reincorpora al seu lloc.*

— Esmena a la totalitat núm. 204 (IC-EV)

*Torn a favor:* Sr. Fuentes i Navarro.

6980

— Esmena a la totalitat núm. 205 (M)

*Torn a favor:* Sr. Tugues i Boliart.

6984

*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*

*Torn en contra:* Sr. Orriols i Sendra (CiU).

6986

*El president es reincorpora al seu lloc.*

*Posició del G. P. Popular:* Sra. Nadal i Aymerich.

6989

*Votació de les esmenes núm. 202 a 205 (12:44):* rebutjades per 42 vots a favor, 67 en contra i 4 abstencions.

6991

DEPARTAMENT D'INDÚSTRIA, COMERÇ I TURISME

— Esmena a la totalitat núm. 216 (S)

*Torn a favor:* Sr. Clofent i Rosique.

6991

*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.*

— Esmena a la totalitat núm. 217 (ERC)

*Torn a favor:* Sr. Ferrer i Gironès.

6995

*Torn a favor:* Sr. Puigcercós i Boixassa.

6997

*El president es reincorpora al seu lloc.*

— Esmena a la totalitat núm. 218 (IC-EV)

*Torn a favor:* Sr. Novella i Izquierdo.

6999

— Esmena a la totalitat núm. 219 (M)

*Torn a favor:* Sr. Morera i Tanyà.

7003

*Torn en contra:* Sr. Mutjé i Pujol (CiU).

7005

*Posició del G. P. Popular:* Sr. Ros i Casas.

7008

*Votació de les esmenes núm. 216 a 219 (15:00):* rebutjades per 37 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

7009

La sessió se suspèn a les tres de la tarda i es reprèn a tres quarts de quatre.

*En absència del president, dirigeix el debat el vicepresident segon.*

DEPARTAMENT DE BENESTAR SOCIAL

— Esmenes núm. 241, 245, 249, 253 i 257, a la totalitat (S)

*Torn a favor:* Sra. Geli i Fàbrega.

7009

|                                                                                                                                                                                       |      |
|---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|------|
| — Esmenes núm. 242, 246, 250, 254 i 258, a la totalitat (ERC)                                                                                                                         |      |
| <i>Torn a favor:</i> Sr. Ridao i Martín.                                                                                                                                              | 7012 |
| — Esmenes núm. 243, 247, 255 i 259, a la totalitat (IC-EV)                                                                                                                            |      |
| <i>Torn a favor:</i> Sra. Mayol i Beltran.                                                                                                                                            | 7016 |
| <i>El president s'incorpora al seu lloc.</i>                                                                                                                                          |      |
| <i>Torn a favor (formació d'adults):</i> Sra. Tolosana i Cidón.                                                                                                                       | 7019 |
| — Esmenes núm. 244, 248, 252, 256 i 260, a la totalitat (M)                                                                                                                           |      |
| <i>Torn a favor:</i> Sr. Bosch i Garcia.                                                                                                                                              | 7020 |
| <i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Hinojosa i Lucena (CiU).                                                                                                                           | 7022 |
| <i>Torn en contra conjunt (Incavol):</i> Sra. Bruguera i Bellmunt (CiU).                                                                                                              | 7024 |
| <i>Posició del G. P. Popular:</i> Sra. Nadal i Aymerich.                                                                                                                              | 7026 |
| <i>Votació (17:47):</i> rebutjades per 33 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.                                                                                                 | 7026 |
| DEPARTAMENT DE MEDI AMBIENT                                                                                                                                                           |      |
| — Esmenes núm. 261, 265, 269 i 273, a la totalitat (S)                                                                                                                                |      |
| <i>Torn a favor:</i> Sra. Tura i Camafreita.                                                                                                                                          | 7026 |
| <i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.</i>                                                                  |      |
| — Esmenes núm. 263, 267 i 271, a la totalitat (IC-EV)                                                                                                                                 |      |
| <i>Torn a favor:</i> Sr. Gimeno i Sanz.                                                                                                                                               | 7029 |
| — Esmenes núm. 262, 266, 270 i 274, a la totalitat (ERC)                                                                                                                              |      |
| <i>Torn a favor:</i> Sr. Portabella i Calvete.                                                                                                                                        | 7032 |
| <i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>                                                                                                                                       |      |
| — Esmenes núm. 264, 268, 272 i 275, a la totalitat (M)                                                                                                                                |      |
| <i>Torn a favor:</i> Sr. Tugues i Boliart.                                                                                                                                            | 7034 |
| <i>Torn a favor:</i> Sra. Olivares i Usac.                                                                                                                                            | 7035 |
| <i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Bartolomé i Carrascal (CiU).                                                                                                                       | 7036 |
| <i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Aige i Sánchez.                                                                                                                                 | 7041 |
| <i>Votació (19:40):</i> rebutjades per 34 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.                                                                                                 | 7041 |
| DESPESES DE DIVERSOS DEPARTAMENTS I DEUTE                                                                                                                                             |      |
| <i>Votació de les esmenes a la totalitat, debatudes dins el Departament d'Economia i Finances (DSPC-P 100) (19:41):</i> rebutjades per 29 vots a favor, 60 en contra i 4 abstencions. | 7041 |

La sessió s'aixeca a dos quarts de vuit del vespre i tretze minuts.

## SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 66.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball, la consellera de Justícia i el conseller de Benestar Social.

**El president**

Es reprèn la sessió.

**Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1999**  
(Continuació.)

Iniciarem el debat sobre les esmenes a la totalitat del Departament de Treball. Correspon substanciar, en primer lloc, l'esmena a la totalitat del Grup Socialista. Per explicar-la, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Rañé, per un temps màxim de vint minuts.

**El Sr. Rañé i Blasco**

Gràcies, senyor president. Senyora diputada (*rialles*), senyors diputats, la veritat és que, per començar la meua intervenció, i coincidint amb l'afluència que es produeix en aquest moment, els voldria fer una confiança en la més absoluta de les intimitats, en la qual ens trobem. Quan havia de preparar aquesta esmena de retorn dubtava si fer-ho, i tenia –i ho dic amb tota sinceritat– greus problemes per fer-ho. Greus problemes perquè, quan un vol plantejar i defensar una esmena, en un pressupost, sempre ho pot fer des de dues perspectives: o analitzar les quantitats –aquí fer una intervenció basada en conceptes numèrics i quantitius–, o bé té l'altre recurs, que és d'optar pel debat de la qualitat, dels projectes, dels programes, del que troba en els annexos, de la informació i del Projecte de llei que es planteja. I dic que tenia un greu problema perquè tant d'un com de l'altre em sortien molts, massa arguments, i quan encara quedin allò..., vint minuts, o en el moment del principi, n'hi havia tants que tenia un problema d'ordenar-los. I, aleshores –no sé si seré capaç de fer-ho, però ho intentaré–, intentaré plantejar els elements de quantitat i els elements de qualitat que el nostre Grup observa en el Projecte de pressupost del Departament de Treball i de l'Institut de Promoció i Formació Cooperatives, que ens ha portat a plantejar i a defensar davant d'aquest Ple l'esmena de retorn.

En els temes de quantitat, aquí podem fer dos exercicis: quan un vol veure què és el que se li presenta, pot comparar-ho amb aquelles coses que han succeït, amb els plantejaments, o, fins i tot, amb algunes previsions econòmiques –quantitatives, de recursos– que s'hagin fet. Tant en un exercici com en l'altre, el resultat no és gaire galdós per al Departament de Treball. Si fem la comparació amb allò que ha acabat de gestionar el Departament de Treball fa onze mesos –no fa falta que ho fem sobre les previsions del que farà, el que encara està fent,

sinó sobre el que ha liquidat, els recursos que ha fet servir, repeteixo, fins fa onze mesos–, doncs... –i, a més a més, tenint present una situació: que fa onze mesos no teníem encara les transferències de l'Inem i, per tant, la gestió del 1997 és una gestió sense incorporar tots els recursos que provenen de la transferència de l'Inem–, repeteixo, si fem una comparació amb aquella liquidació efectivament realitzada pel Departament de Treball amb relació a l'execució del pressupost del 1997, ens trobem que aquest és un pressupost que és un 23% inferior al que va gastar fins al 31 de desembre de 1997. És a dir, la realitat del que va gestionar el Departament, el 97, sense les transferències de l'Inem, és un 23% superior al que està pressupostat per a l'any que ve. Ja no parlem ni d'erosions derivades de la inflació ni d'altres coses. Tenen unes magnituds que són prou importants: estem en magnituds que, fent números rodons, parlem de 44.000 milions gestionats el 97, davant de 31.000 milions per a l'any que ve. Per tant, aquesta comparació –ho repeteixo– és poc afalagadora per als pressupostos i per als números que es posen damunt de la taula.

Si ho mirem estrictament, i traiem la part important que pot ser el capítol 1 –perquè està desvirtuat, en funció que s'ha doblat la plantilla de persones que treballen per compte i sota la dependència del Departament de Treball–, i deixem el capítol 4, de programes, i els comparem, observarem que la relació encara és molt, molt més desfavoridora per al Departament de Treball. La relació entre allò que va gastar el Departament el 97 i el que es pressuposta, o el que es planteja a aprovació, és una relació en què, davant dels 33.700 milions que va esmerçar en el capítol 4 en el seu conjunt, hi ha un intent que aprovem un pressupost amb 20.000 milions. És a dir, un 41% de diferència a favor de fa onze mesos.

Però, si no ens n'anem tan lluny, si no ens n'anem a onze mesos, sinó que només ens n'anem a sis mesos, el Govern, aleshores preocupat –ho suposo–, perquè alguna enquesta devia donar que es traslladava una imatge que el pacte català i espanyol amb el Partit Popular li feia tenir mala imatge, i que feia falta donar una aparença i algun element de preocupació social –ho repeteixo– el Govern, preocupat per això, va impulsar la signatura d'un acord, el Pacte per a l'ocupació de Catalunya, que vostès ja coneixen la nostra valoració al respecte: com que era el Pacte per a l'ocupació de Catalunya, que és el P-O-C, doncs era *poc*, insuficient. Era bo, però poc. I aquí no es pot aplicar com aquella coneguda marca de brandi, que diu que *un poco de mmm es mucho*, perquè aquí un poc de POC segueix sent poc, perquè el problema que volem plantejar és com resoldre els problemes de l'atur. Però –ho repeteixo–, van signar un acord, un pacte per a l'ocupació, amb els agents socials, ho han «publicitat», hi han fotografies, fotografies del president, del conseller Farreres, dels presidents de les patronals, dels secretaris generals dels sindicats, hi ha una fotografia de família molt important al Palau de la Generalitat, i hi ha tot un text també molt important. Per tant, si hi han compromisos i, a més a més, s'han quantificat, el que convé és que allò que se signa el mes de maig aparegui en el pressupost de de-

sembra per posar-ho en marxa, i és el que hauria de ser, és la lògica.

I, aleshores, nosaltres hem fet un petit exercici de llegir cada un dels apartats i d'anar a buscar al pressupost el que hi ha. I, si m'ho permeten, els llegiré els apartats..., el que diu el Pacte per a l'ocupació i el que surt al pressupost. Recursos destinats a la formació d'aturats: 16.723 milions; pressupostats: 11.500. Formació d'aprenents: 1.000 milions; pressupostat: zero pessetes. Formació per a la contractació, escoles taller i cases d'oficis: 5.100 milions; pressupostades: 1.000 pessetes. Orientació: 2.196 milions; pressupostades: 1.000 pessetes. Plans d'ocupació: 2.999 milions; pressupostat: 194 milions de pessetes. Formació continuada: 4.960 milions; zero pessetes. Intercanvis internacionals: 60 milions; 42 de pressupostats. Pràctica i formació reglada: 2.536 milions; zero pessetes. Formació d'actius: 477 milions; zero pessetes pressupostades. Foment de l'autoempresa: 100 milions; pressupostats: 70. Ajuts a l'autoocupació: 640; pressupostats: zero pessetes. Agents de desenvolupament local: 504; pressupostat: zero pessetes. Agents dinamitzadors comarcals: 317 milions; pressupostats: 317 milions (*remor de veus*). Economies socials: 480; pressupostats: 308. Programa NOW –Noves Oportunitats per a les Dones–: 88 milions; zero pessetes. Ajuts a les persones amb disminució: 98 milions; zero pessetes. Programa Horitzó: 255 milions; 1.000 pessetes. Suport a la contractació indefinida: 1.200 milions; zero pessetes. Filons d'ocupació: 1.500 milions; 1.500 milions –1.500 milions que surten de la partida del pla FIP, que està quatre capítols més amunt i que ha baixat amb relació a la de l'any passat, però 1.500 milions de pessetes, les coses com siguin.

És a dir, 39.733 milions, signats pel president, pel conseller, pels agents socials, per les patronals, i 12.443 milions en aquest pressupost. Amb tot el pressupost del Departament de Treball, amb tot –sous, despeses, lloguers, llaips, bolígrafs..., tot..., renda mínima, que no està aquí, etcètera–, amb tot, no arriben als pactes per a l'ocupació. Vostès poden dir: «Home, tenim alguna partida oberta.» Jo li explicava a un company que això semblarà com els programes del Windows, que pitges una icona i surt allà un reguitzell de coses; suposo que ens explicaran alguna coseta d'aquest tipus. Però no són creïbles. No són creïbles perquè –perdonin– també van dir que hi havia una partida oberta de 1.000 pessetes per al Consell de Treball Econòmic i Social l'any passat, i em sembla que ni les 1.000 pessetes s'han gastat..., perquè després de divuit mesos no s'ha constituït. Per tant, aquest no és un plantejament. Quan algú signa un document, quan algú fa que el president de la Generalitat signi un document amb els agents socials, si més no ha d'establir el compromís polític de reflectir aquests compromisos en el pressupost, i més quan està plantejat programa per programa, quantitat per quantitat i element per element. És des d'aquesta perspectiva que considerem que vostès mateixos han devaluat aquest plantejament.

Amb aquest pressupost –ho repeteixo–, no arriben, ni amb tot el pressupost, a finançar el Pacte per a l'ocupació. I, a més, en aquest sentit, creiem que no és possible fer-ho. Però és que no tan sols hi ha el Pacte per a

l'ocupació, hi han més coses: hi han relacions laborals, hi ha seguretat i salut laboral, hi ha el tema de l'economia social... I, aleshores, anem a fer un seguiment del que hem plantejat.

Tornen a pressupostar les famoses 1.000 pessetes del Consell de Treball Econòmic i Social. L'any passat ja no les van posar..., les van posar però no les han gastat; per tant, no és un problema de diners, és un problema de voluntat. Congelen, per tercer any consecutiu, amb 20 milions de pessetes, el programa relacionat amb la sinistralitat laboral.

Deixen, per tercer any consecutiu, el reforçament dels organismes que han generat els agents per a la conciliació i mediació en els conflictes. El Tribunal Laboral de Catalunya segueix amb 122 milions des d'aquell moment. Congelen els ajuts a les entitats representatives sindicals i de l'economia social. Congelen el foment del cooperativisme i les SAL. Congelen el fons de garantia d'aval de l'ICF, que dificulta que els 25.000 milions que l'ICF posa per al foment de l'ocupació, els pugui aprofitar l'economia social, que és a qui donen suport aquests avals. Congelen el foment del mutualisme. Congelen el sosteniment de les guarderies infantils i laborals. I la veritat és que hi ha una puja important en el Programa de la renda mínima d'inserció. L'únic problema és que encara es queda un 10% per sota del que vam gastar el 1997, però és veritat que hi ha una puja important en aquest tema. Així, doncs, des del punt de vista quantitatiu, està més que demostrat que aquest pressupost no seria assumible.

Però deia, al principi, que un pressupost s'ha d'avaluar quantitativament i qualitativament. I, qualitativament, tampoc hem trobat res que ens faci canviar d'opinió. I ho dic amb un profund sentiment, perquè aquest ha estat un any que en els temes de treball ha estat un any dur. Ha estat un any en el qual hem tingut més d'una situació conflictiva, i era molt important que, si el mes de juny en aquesta cambra, els que burxàvem, «apretàvem», impulsàvem l'acció del Govern a fi i efecte que hi hagués algun canvi substancial que permetés recuperar la credibilitat de determinats sistemes que són profundament necessaris, i sabíem que des del punt de vista polític en aquell moment era molt difícil donar-nos la raó, perquè era acceptar que teníem raó i, per tant, que el Govern estava equivocant, el moment oportú per posar literatura al que es vol fer són els programes que acompanyen el pressupost, i allà és on hauríem de poder trobar els canvis substancials que es produiran en tots i cada un dels programes: les noves orientacions, els nous plantejaments, les noves direccions que es vol plantejar amb tots aquells elements i, fonamentalment, en els programes relacionats amb el tema de l'ocupació.

Doncs bé, suposo que deu ser per aquelles coses que a vegades tothom tenim en la nostra formació inicial, que ha tingut una orientació molt marcada per la religió catòlica, que vostès segueixen encaparrats, els representants del Govern, a intentar fer entrar el camell per l'ull de l'agulla. Estan interessats a fer el més difícil –estan interessats a fer el més difícil–, i així ens trobem amb un sistema de formació ocupacional, amb un sistema públic d'ocupació, amb una organització de totes

les competències on vostès són l'administració dels aturats, la que té totes les competències, i resulta que volen introduir tot el sistema públic d'ocupació, ficarlo dintre d'una cosa que havien generat com a complementària.

Si sortim de la religió i anem a les matemàtiques, i veiem la teoria de conjunts, vostès sabran que el conjunt gran no cap dintre del conjunt petit. En tot cas, pot absorbir, el conjunt gran, el petit, però no a l'inrevés: segueixen encaparrats a intentar plantejar que el conjunt gran –les estructures, els serveis, els programes de l'administració única en els temes de polítiques actives– s'incorpori en una cosa que havia aparegut com un element complementari a l'Administració estatal, quan aquesta era la més important.

Ara són l'Administració, ara ja no són una administració complementària, són l'administració dels temes de l'atur, i és en aquest sentit que han d'invertir els termes que estan plantejats: no hi ha ni una sola ratlla –és més, van totes en direcció contrària– que ens planteji com pensen solucionar el problema que s'està plantejant a les oficines de treball de la Generalitat –antigues oficines de l'Inem–; com volen potenciar els centres d'informació, d'innovació i formació ocupacional, els tipus; com pensen reorganitzar, de veritat, amb criteris, amb orientacions, tot el tema de la formació ocupacional. I no tan sols no ho plantegen sinó que, a més a més, les poques coses que hi havia a la Llei de pressupostos –un conjunt de disposicions addicionals que deien: «de tots aquests recursos, una part l'orientarem a l'economia social; amb l'altra, atendrem els aturats, amb un percentatge», els pocs compromisos que hi havien–, quan aquest any intentem plantejar les esmenes a l'articulat, ens hem trobat que no hi podem afegir criteris, hi hem d'afegir l'article. Han caigut, no hi ha ni un sol criteri a la Llei de com gestionaran la formació ocupacional, han caigut tots, tots els criteris! I les esmenes que haurem de plantejar és tornar a plantejar-hi allò que deien l'any passat. Per tant, no hi han criteris, no hi han idees, no hi han recursos. Jo crec que això és motiu suficient com perquè poguessin ja plantejar-se que acceptar l'esmena de retorn seria un favor que faríem al Govern i al Departament de Treball.

I per acabar, perquè no es digui que només fem les esmenes de les empreses, dels instituts, com a complement, els vull plantejar de nou la necessitat que es plantegin l'existència de l'Institut de Formació..., per a la Promoció i la Formació Cooperatives. M'he equivocat i deia primer «formació», però és que a cada cosa se li ha de dir el que és.

Resulta que tenim un institut que, teòricament, és de promoció i formació de cooperatives, que la seva funció era ajudar a formar cooperatives, no a donar formació, que és diferent. La finalitat de l'Institut, bàsica, era la promoció i la formació de cooperatives; ajudar l'economia social, no anar a competir amb ella, no ser l'organisme que més recursos capta d'Europa en formació cooperativa i ho gestiona directament entrant en competència. La funció de l'Institut és promocionar i formar cooperatives, ajudar a crear-ne, que la dinàmica de les cooperatives, les SAL, l'economia social tiri endavant; no entrar en competència. La competència aquí en

alguns llocs és acceptable; en altres llocs no és massa recomanable posar la competència a gestionar drets. Però, en tot cas, el que no és bo és que, quan algú vol generar un sector de l'economia social, a partir de les realitats de persones que lliurement decideixen associar-se per tirar endavant aquest tema dels seus llocs de treball, generar riquesa, doncs, es plantegi que en aquest sector la mateixa Administració li faci competència.

Aquest és un organisme que cada any va pujant a partir d'assumir i consumir cada vegada més recursos que vénen d'Europa. Per tant, també en aquest Institut hem plantejat una esmena de retorn, i de veritat que els plantejem que, o que li donin la volta com un mitjà, completament, i el retornen a la seva concepció original de promoció i formació de cooperatives, no de formació de cursos sinó formació de cooperatives, o realment plantegin-se la necessitat de votar a favor l'esmena de retorn perquè acabi dissolent-se, i llavors amb una esmena a la Llei d'acompanyament –ja no vindrà d'una més, ni que fem una cosa més en la Llei d'acompanyament–, doncs, podríem allò..., dissoldre'l perfectament, que el moviment cooperatiu i de l'economia social no hi perdria absolutament res.

Els dic, per acabar, que, aquestes fotografies, a mi em sembla bé que el Govern les faci, que se'n procuri una imatge, però, com a mínim, a part de la factura del fotògraf, paguin la factura del que hi ha a dintre. Si es volen fer una fotografia dient que faran política social i que gastaran no sé quants milers de milions per lluitar contra l'atur, com a mínim paguin la factura i ho posen dintre el pressupost, perquè els ciutadans de Catalunya saben que aquesta fotografia no és gratis o que, si més no, no només costa el que costa el fotògraf.

Res més, i moltes gràcies.

### El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Huguet, per un temps màxim de vint minuts.

### El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'esmena a la totalitat d'Esquerra Republicana al Departament de Treball es basa en qüestions quantitatives i qualitatives.

Des del punt de vista dels números, i degut, ben segur, a l'absorció de part de les competències de les polítiques actives de l'Inem, el capítol de personal continua pujant –la gran pujada va ser, de fet, ja l'any passat–, aquest any continua pujant un 6%, i ens trobem que, realment, el Departament ha incrementat en un quinquenni, doncs, d'una forma important la despesa de personal, se suposa que pel creixement dels funcionaris que hi treballen, no?: el 99% des de l'any 95.

El capítol 2 baixa lleugerament; de fet, puja amb relació al 95, un 47%, aquest quinquenni. El capítol 4 puja un 10; un 2% des del 95, i, en total, el Departament creix, almenys sobre el que diuen els pressupostos, un

8% amb relació al 95. Una altra cosa seria comparar-ho amb les liquidacions, on ens trobaríem amb xifres ja bastant diferents de les pressupostades. Després en parlarem.

En partides concretes que, en fi, m'he remarcat aquí per a la meua intervenció tenim que..., hi ha algunes partides de despesa corrent que no sé si és degut al fet que l'absorció de l'Inem realment significa noves despeses, però, en tot cas, és subratllable que, per exemple, a la Secretaria General hi ha partides que arriben a pujar, com ara «Subministrament de béns i serveis», un 55% en un any; o «Comunicacions», un 39%; o «Treballs realitzats per altres empreses», un 145%. És a dir, aquí hi ha unes pujades importants, percentuals, en una sèrie de partides de despesa corrent, que, en fi, en tot cas jo no sé si són justificables o no, però ben segur que signifiquen un augment del pes de la despesa corrent en el conjunt del pressupost de la Conselleria.

I, en canvi, ens trobem partides –després parlarem d'algunes altres– que continuen estancades: el «Tribunal Laboral» continua estancat; el «Programa de salut i seguretat laboral», estancat; «Corporacions locals», estancat; el «programa FIP» un decrement del 20%; la «Direcció General de Cooperatives» només puja poc en personal, i l'únic que realment té una pujada notable, tot i que no arriba als nivells que s'havien reclamat, és la renda mínima, que puja un 52%. Per tant, doncs, ens trobem amb unes quantes partides que creixen, que són despesa corrent, i en les destinades al sector, aturades o, fins i tot, alguna en descens.

Llavors, com una qüestió que ja és un clàssic dintre del Departament, hi ha aquest tema de les partides ampliables. L'any passat feia una llista, jo, aquí mateix, i no només no disminueix sinó que augmenta la llista de partides ampliables, amb la qual cosa el Departament de Treball, el pressupost del Departament de Treball es converteix en un dels menys controlables, perquè, és clar, estem pressupostant pràcticament la meitat del que acaba essent. És a dir, és un cas realment únic en el conjunt del pressupost de la Generalitat.

Partides ampliables: «Altres programes de foment i formació ocupacional», «Transferències a empreses», «Iniciatives locals d'ocupació», «Contractació de disminuïts», «Plans d'ocupació per a treballadors aturats», «Regulació de programes d'escoles taller», «Programes de foment i formació ocupacional», «Reordenació i reducció del temps de treball», «Consell Econòmic i Social» –que ja l'any passat era ampliable, torna a ser-ho– i encara me'n deixo, és a dir, no n'he fet una relació exhaustiva, però el que sí que és clar és que encara n'hi ha més aquest any que l'anterior. És a dir, cada any augmentem el nivell d'inconcreció pràctica i, per tant, de capacitat de control i previsió dels pressupostos d'aquest Departament.

Jo crec que, en fi, des d'un punt de vista pressupostari és totalment incorrecta aquesta tendència. És a dir, anem al revés del que haurien de ser els pressupostos, que és afinar al màxim les previsions. Per tant, des d'un punt de vista estrictament tècnic, em dona la sensació que no anem bé.

Quant a les liquidacions, és quan es veuen aquestes qüestions, no? El pressupost elaborat per Treball, contínuament superat per la despesa real, per això, perquè hi ha una sèrie de partides que mai es concreten. L'any 96 va finalitzar l'exercici amb 48.000 milions de pesetes, amb 37.000 d'obligacions reconegudes. El pressupost del 97 pujava a 20.000 milions; «Crèdits definitius», 47.000 milions; «Obligacions reconegudes», 39.000 milions; és a dir, una execució del 84%. I la Conselleria de Treball, doncs, haurà furtat, com deia fa un moment, al Parlament el control sobre més de la meitat de crèdits, i això em sembla que no és seriós.

Bé. En tot cas, per capítols també es podria veure com s'ha executat. Evidentment, capítol 1, del 97, entre el crèdit inicial, el definitiu i les obligacions reconegudes, hi ha, evidentment, una execució pràcticament estable, no?, 97% d'execució. Al 2, també. Però ja arribem als altres capítols: capítol 4, un 82%, només, d'execució del crèdit definitiu en relació amb les obligacions reconegudes, i, evidentment, la gran distància que hi ha entre el crèdit inicial, 14.000 milions, i el crèdit definitiu, 40.000 milions. És clar, això són distàncies quilomètriques. A l'article 47, que és un apartat concret del capítol 4, doncs, també hi ha un 80% d'execució, també variant notablement entre el crèdit inicial, 10.000 milions, i el crèdit definitiu, que són 33.000 milions. Per tant, en conjunt un 84% d'execució del crèdit definitiu i una diferència de més de la meitat –de més de la meitat– entre el crèdit inicial i el definitiu.

Bé. És clar, vostès diuen: «Això són fons que arriben...», etcètera; però, en fi, escoltin, si hi ha unes previsions, hi ha unes obligacions d'aquestes previsions, i ja hi ha, em sembla, un coneixement suficient com per posar-les sobre el paper, i no sistemàticament deixar-ho d'una forma oberta, de manera que després no pugui haver-hi un control realment de la despesa correcta. Per tant, aquest seria el segon aspecte. Les xifres de liquidació demostren una absència, en realitat, de pressupost en aquesta Conselleria; de pressupost vol dir això: de números previsibles.

Si entrem ja en el contingut, s'ha dit abans per part del diputat Rañé: aquest any la novetat era el Pacte per l'ocupació. Això, en principi, ho vam valorar positivament, tot i que vam considerar que, segurament, quedava curt en algunes coses. Aquest Pacte surt una mica a partir del clima que es genera i de les indicacions fetes a partir de la cimera de Luxemburg, que va obligar a abordar el tema de l'ocupació. D'allà va sortir la proposta d'augmentar els ajuts a la contractació de col·lectius especialment afectats per l'atur, sobretot joves, la reducció progressiva de la jornada laboral; el foment del treball parcial; la reducció d'hores extres; els estímuls fiscals a la contractació, i la millora de la connexió entre mercat de treball i centres d'ensenyament.

El Pacte per a l'ocupació és un primer intent d'abordar aquestes línies, però, com deia, ens sembla –i ho vam dir en el seu moment– que era incomplet, però, sobretot, que no s'estan desplegant els compromisos ni a la velocitat amb què cal davant el problema que tenim. Algunes qüestions concretes? Nos filons encara estan mancats d'una normativa pròpia, i això impedeix conèixer amb seguretat els projectes presentats i endegar-ne

de nous. El Pacte comportava l'elaboració d'un llibre blanc de referència per als projectes 1999-2000, que havia d'estar realitzat el tercer trimestre; el van presentar vostès a l'octubre, la proposta d'investigació definitiva, però està aturada perquè un dels signants hi està en contra; és a dir, estem bloquejats.

Pel que fa al finançament per a inversions creadores de llocs de treball, es va obrir la partida de l'Institut Català de Finances amb una única actuació que s'havia aconseguit per valor de 3.600 milions de pessetes fins ara, amb l'aprovació només de 1.300 i uns 148 llocs de treball; és a dir, de moment només s'ha utilitzat el 5% de la línia que s'ha obert. Dóna la sensació que no hi ha una bona divulgació d'aquesta possibilitat d'utilitzar aquesta línia de crèdit de l'ICF, i crec que alguna cosa s'hauria de fer –evidentment, això no depèn de la seva Conselleria, però en part sí, perquè, és clar, l'ICF no depèn de vostè, però el Pacte sí que el vincula–, alguna cosa s'hauria de fer per divulgar entre les petites i mitjanes empreses que hi ha aquesta possibilitat d'utilitzar aquesta línia per a crear ocupació, no? De les empreses sollicitants, la majoria totalment són petites. Demuestra que –fins i tot microempresa, que, de fet, és el sector que pot utilitzar més aquest recurs. Per tant aquesta línia és correcta si s'utilitza. En principi, es demostra això.

I continuem amb un tema pendent, un tema pendent per part d'aquest Govern, que és la involucració de les caixes en aquestes qüestions. És a dir, Catalunya té competències exclusives en les caixes d'estalvi, i aquí no es mou ni un dit per fer que les caixes d'estalvi es mullin en aquest tema com en tants d'altres. Escolti, aquí hi ha exemples d'Euskadi, on caixes d'estalvi, per exemple, en aquests moments, estan establint societats de garantia recíproca per a empreses d'economia social. Escolti, aquí, les caixes, que tenen vostès competències exclusives, no fan servir la pressió política que podrien fer, fins i tot, legal, perquè obrin línies per a l'ajuda de la creació d'ocupació en petita empresa o en empresa social. I això, escolti, n'hi ha exemples: a Euskadi ens passen un cop més, en temes d'aquests, la mà per la cara. Per tant, alguna cosa em sembla que sí que hauríem de fer; almenys, és la impressió que té Esquerra Republicana en el camp aquest d'implicar les caixes; curiosament, s'hi han implicat abans els bancs que no pas les caixes.

Bé, en tot cas, una altra partida, un altre aspecte del Pacte per a l'ocupació era la reordenació i la reducció del temps de treball. Caldrà veure com la promouen, també, a partir de l'acord sobre contractació a temps parcial que s'ha establert ara.

Pel que fa al Consell de Formació Professional encara cal posar-lo en marxa, així com l'Observatori del Mercat de Treball. I, finalment, el Servei Públic d'Ocupació porta retard en aprovar decrets que regulin el consell i direcció de les meses locals. Per tant, estem en una llista d'incompliments, en aquest cas polítics, no estic parlant aquí de números, tot i que llavors a nivell de partida són, molts d'aquest apartats, partides ampliables, de les 1.000 pessetes, és a dir que no concreten la part de l'acord, no el passen al pressupost. És a dir, fan un acord amb un paper que és mullat... Perquè el

que no és mullat és l'altre, és el que estem discutint avui aquí. Els que se signen fora d'aquesta cambra són mullats, els que estan aquí no, són secs; i, per tant, diguem-ne, hem de passar del paper mullat al paper sec. I és clar, per un cantó, hi ha uns certs retards polítics en l'execució del Pacte per a l'ocupació i això té una transició, també, a nivell de pressupost, que no es concreta.

Temes que continuen –ja ho he dit abans–, en algun cas, absolutament paralyzats en relació amb pressupostos anteriors: la seguretat i la salut laboral; el suport a l'acció municipal, que és una de les més eficients en el camp de la promoció de l'ocupació, això està demostrat, i el Tribunal Laboral de Catalunya, que desenvolupa una tasca important, ja que agilitza la resolució dels conflictes laborals amb un important efecte sobre l'economia productiva a la vegada que alleugereix la càrrega de la Magistratura de Treball, i aquest Tribunal continua estable, estàtic, sense cap increment des de fa temps. Més quan l'any 98 s'ha reduït en la fase d'execució del pressupost a crèdit inicial amb 40 milions, cosa que comporta dificultat a portar un correcte funcionament d'aquest Tribunal. Per tant, doncs, fins i tot a la pràctica, entre el pressupostat i el que finalment s'executa hi ha diferència.

Hi hauria un apartat que l'enceto ara, que seria el de l'economia social, que va vinculat en part a la Direcció General de Cooperatives i a l'Institut per a la Promoció i la Formació de Cooperatives. Ens repetirem una vegada més: nosaltres creiem que instituts com aquests no tenen molt sentit, perquè tenim una estructura burocràtica que gestiona, bàsicament, fons europeus i que, en canvi, jo crec que duplica funcions amb el que fa la Direcció General de Cooperatives i que no té molt sentit continuar, és a dir que continuï aquesta estructura, perquè és duplicar funcions, quan la Direcció General de Cooperatives està estancada, i aquí creix, aquest any i l'any passat creixen les partides en funció de l'arribada de fons europeus. Aquí sí que els concreten, en canvi; o sigui, aquí no fan la partida ampliable, sinó que ho concreten.

Les subvencions a cooperatives, en aquest cas, queden igual que l'any passat: 308. Donada la limitació de recursos caldria assegurar, almenys, la intervenció de les entitats representades a la Confederació de Treball Associat i les SAL en la determinació de les prioritats d'aquests recursos, cosa que no es fa. El fons d'ajut a estructures representatives és escàs. Creiem que el 2% del Fons Social Europeu i el pla FIP caldria que se segmentés per anar a parar a treball associat, que, almenys, és el pes que hi ha d'aquest sector dintre de l'economia, un 2% del Fons Social Europeu i del FIP..., la xifra de treballadors –perdó– que empara aquest sector. Caldria compensar les dificultats que tenen les cooperatives legals per entrar al Forcem, compensar-les d'alguna manera, almenys en aquelles cooperatives que cotitzen a autònoms i no hi tenen accés, que són de l'ordre d'un 40%. Això ja és una queixa del sector, sistemàtica, i que jo torno a posar sobre la taula. Caldria, també, incrementar els avals a aquestes cooperatives, sobretot a les noves cooperatives, que són les que ho necessiten més, no tant les que ja estan rodades, sinó les noves. I les

subvencions, se'ns diu des del sector, se'ns demana que es dirigeixin sobretot als interessos de cara a rebaixar les conseqüències de l'endeutament.

Per tant, l'economia social continua estant una mica sota mínims en aquests pressupostos i en mans d'una duplictat d'estructures, la Direcció General i l'Institut, que entenem que és inútil. I la preocupació també era, almenys, per part del sector, que les subvencions globalment no baixessin. Aquí, més o menys hi va haver des del 96 al 98 una compensació entre la subvenció per part de l'Estat i la Generalitat; quan l'Estat hi posava menys, la Generalitat apujava l'aportació. Una mica, la cosa era que no només s'aguantés sinó que s'apugés aquesta aportació de la Generalitat a subvencions de l'economia social.

Llavors, una altra partida, que curiosament es diu és que al tema de la formació ocupacional ja hi ha una partida destinada a cooperatives, i això no és veritat. És a dir, vostès confonen el que són cooperatives de treball associat que es dediquen a fer formació professional, que sí que evidentment n'hi ha unes que s'hi dediquen, i per tant, doncs, tenen accés als fons de formació ocupacional, i una altra cosa és suport al conjunt de cooperatives de treball associat per fer formació ocupacional. Són dues coses diferents. I vostès donen com a bona la partida que va a cooperatives que fan formació ocupacional, però, en canvi, no hi ha un ajut a fer formació ocupacional per part del conjunt de les cooperatives de treball associat. Per tant, estem també en una certa..., en fi, un cert joc de números per justificar que es fa formació en el tema de cooperatives.

Bé, en tot cas, aquest és un tema, un tema que és redundant en aquests pressupostos, i acabaré amb els temes més de formació: formació ocupacional, garantia social i els aspectes vinculats a l'autoempresa i creació d'ocupació. Vam fer un debat monogràfic de formació ocupacional; per tant, no insistiré en els temes que aquí van sortir. A mi només m'agradaria posar sobre la taula, i potser un dia d'aquests rebrem escrit –o potser m'ha passat per alt, però jo no en tinc constància– el grau de compliment de les resolucions que es van prendre aquí. Jo crec que es van prendre..., Esquerra Republicana va fer un esforç de consens, crec que van sortir coses interessants, francament interessants; hi havia una bateria de nou o deu propostes, i em sembla que el que toca ara és passar balanç, ja, és a dir: què s'ha fet, què s'ha engegat, què no s'ha engegat. A hores d'ara, compte!, potser jo m'he despistat, però no tinc constància que se'ns hagi, diguem-ne, passat compte de com aquestes resolucions s'han tirat endavant. (*Remor de veus.*)

Vaig bé? Vaig bé? (*Pausa.*) Bé. El diputat Rañé diu que vaig bé. Ho dic perquè un toca tantes tecles que al final pot ser que m'hagués passat per alt –del munt de papers que arriben a cada diputat, m'hagués passat per alt– el compliment d'aquestes resolucions. En tot cas, doncs, és un element més de dir: «Escolti, vam fer un bon debat, vam fer unes resolucions per tirar endavant això, com està el tema?» Perquè, diguem-ne, per això vam dedicar-hi tota una sessió. Per tant, no entraré, no repetiré –no repetiré–, doncs, les qüestions dels problemes que ens semblava que hi havia entorn de la formació ocupacional.

El tema garantia social. Val a dir que en una conversa que vam tenir una delegació d'Esquerra amb el responsable de garantia social del Departament d'Ensenyament ens va oferir una sèrie de dades que, francament, significaven una certa millora en relació amb el panorama que hi havia fa un parell d'anys, quan aquest diputat va presentar aquí la Proposició perquè això s'engagués, que no hi havia res engegat. Això és veritat, però hi ha un punt feble del model que s'ha establert, model que està més o menys mitjanament ben dissenyat, però hi ha un punt feble. I és que es basa en el grau de voluntarietat estricta de l'alumne que acaba ESO fracassant, se'l llença al mercat de treball i llavors s'ha d'espavilar a entrar en un circuit, i aquí crec que és un problema que depèn d'Ensenyament, no depèn de vostès, però crec que se l'ha d'empaquetar en una opció de treball. Falta el punt de fusió entre la gent que ja es veu que va al fracàs quan té setze anys i reconduir-la cap a la garantia social. Perquè, és clar, si no es fa així, òbviament, només amb l'oferta que fan vostès cobreixen bona part de la demanda posterior, perquè molta gent es queda a casa, perquè no hem fet el lligam entre fracàs escolar i necessitats de preparació per al mercat laboral. I aquest és el problema: falta aquest punt.

I amb els setze segons que em queden, simplement, menció que el tema de l'autoempresa jo crec que algun dia hauran de fer un balanç; de fet, hi ha una resolució també, si no ho recordo malament, en què vam aprovar de fer un estudi de com estava el tema «vivers» d'empreses, autoempreses..., i fer un balanç territorial a veure si en tot els territoris queden compensats aquest servei, quin tipus de dispersió o no de serveis hi ha, i intentar fer una racionalització de tot aquest conjunt de serveis que tenen ajuntaments, diputacions, Generalitat..., per tal que tot el tema de creació d'autoocupació vagi endavant.

Jo crec que aquests reptes, hem fet un esforç en positiu des d'Esquerra Republicana tot aquest passat curs parlamentari, i el que passa és que crec que falta que, amb aquests pressupostos i la gestió que en fa la Conselleria, es demostrï que tiren endavant aquestes resolucions en positiu.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

#### El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Guillot. Vint minuts.

#### El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, obrir un debat seriós i rigorós sobre el Projecte de pressupost del Departament de Treball té una primera dificultat, i és la gran diferència que existeix entre el que vostès pressuposten i el que realment s'executa. Les xifres que vostès ens presenten un any més tan sols representen una part dels recursos de què disposarà aquest Departament a final d'any. En aquestes condicions, quin debat podem fer? Quines esmenes podem presentar? Com pot ser que, després de tants

6966

anys, vostès siguin incapaços de fer projeccions, de fer estimacions raonables de quins són els ingressos, projectar-les en la proposta de pressupost, i a partir d'aquí permetre a aquest Parlament, al Govern amb la seva justificació i als grups parlamentaris de l'oposició amb els seus posicionaments poder-los aproximar d'una manera raonable al que finalment serà la realitat?

Vostès desvirtuen el debat. Vostès impedeixen –hi insisteixo– un debat amb rigor i amb responsabilitat, i això no sé exactament per què, si és per incapacitat o per malícia, perquè insisteixo que no puc creure que a aquestes altures no puguin calcular, preveure, projectar què vindrà de l'Estat, què vindrà d'Europa, quins seran els ingressos que vindran de fora i, a partir d'aquí, incorporar-los al pressupost, i a partir d'aquí –hi insisteixo– poder fer un debat. Tan sols això justifica la nostra esmena a la totalitat.

Debatre sobre el pressupost de treball és debatre, també, sobre les polítiques i prioritats d'aquest Govern –que executa, evidentment, el Departament–, i evidentment, debatre sobre aquestes polítiques i prioritats i contrastar-les sobre la seva incidència en la realitat socioeconòmica del país i sobre els efectes negatius i positius que té sobre el nostre mercat de treball.

Quines són les dificultats, quins són els reptes a l'entendre del nostre Grup? A hores d'ara encara avui dia el principal problema que té el país, el principal repte que té aquest Govern i aquest Departament és la lluita contra l'atur i la creació de llocs de treball. Si bé és cert –imagino que el senyor Millo ens farà una lectura detallada de totes les estadístiques que en aquests moments existeixen–, si bé és cert que en moments econòmics expansius la creació d'ocupació és generalitzada, com ho és també en moments de recessió la seva caiguda, una anàlisi en perspectiva a llarg termini del mercat de treball català permet apreciar que el problema de l'atur a casa nostra té unes característiques especials, tant pel seu fort i continuat creixement durant els anys de crisi econòmica com pel manteniment d'un elevat nivell durant els anys de recuperació.

Per altra part, la taxa d'atur porta més de vint anys situada molt per sobre dels valors propis dels països de la Unió Europea, taxa aquesta que no s'ha aconseguit tancar ni en els anys de màxima creació de llocs de treball.

Per tant, ens trobem davant d'un atur que ha crescut més ràpidament que a la resta de països del nostre entorn, que és més greu i que mostra una forta resistència a reduir-se, fins i tot –hi insisteixo–, en moments d'expansió.

Les explicacions d'aquest fenomen, evidentment, no es poden reduir a una sola causa: rigidesa del mercat laboral, costos laborals, retards tecnològics, mancances formatives, empreses insuficientment competitives, mal dimensionades i excessivament endeutades, és a dir, hi ha molts factors que poden explicar el perquè a Catalunya i a Espanya l'atur té aquestes proporcions tan diferenciades en negatiu respecte a la resta de la Unió Europea.

Però, més enllà de la multitud de causes que poden justificar i poden explicar el perquè d'aquesta realitat, el que sí que és cert és que, enfront d'elles, quines han sigut les polítiques i prioritats que vostès han abordat per intentar resoldre aquest problema?

Per a vostès –i al nostre entendre–, bàsicament, la seva política es pot caracteritzar amb els següents elements: una obsessió pels costos laborals, amb especial atenció als salaris, amb un missatge quasi exclusiu: moderació i contenció salarial com a primer paradigma de la seva política; en segon lloc, la reducció de les prestacions socials i de la cobertura d'aquestes; en tercer lloc, la desregulació del mercat de treball, la disminució dels impostos empresarials, el menysteniment del diàleg social, i una escassa política de control i vigilància del compliment de la legislació laboral vigent. La filosofia bàsica d'aquest Govern és garantir i afavorir els beneficis per tal que aquests puguin reinvertir en llocs de treball i redistribució de riquesa, aquesta és la prioritat. Res pot destorbar el lliure desenvolupament empresarial, tot està subjecte a les lleis del mercat.

Aquestes polítiques neoliberals han entrat en crisi, en crisi tant per les dades pròpies de la realitat, l'atur segueix essent un problema, l'atur està en xifres elevadíssimes, l'atur no es resol com a causa que genera malestar social, però també han entrat en crisi perquè arreu d'Europa, i segurament la cimera de Luxemburg és el moment més representatiu d'aquesta nova lògica, s'han obert pas unes altres polítiques, unes altres polítiques que, sense renunciar al creixement econòmic, sense renunciar a la necessària generació de riquesa, diu que calen polítiques actives per part dels poders públics, concertades amb els agents socials, per tal de poder abordar efectivament la resolució de l'atur.

Hi insisteixo, la cimera de Luxemburg –i recordin vostès el paper tan galdós que van fer vostès i el Govern del PP en aquesta cimera– és l'expressió més representativa d'aquest nou canvi de lògica, d'aquestes noves orientacions amb polítiques diferenciades a les neoliberals, que és el patró que sustenta la seva acció política.

És evident que el desenvolupament i la cohesió social d'un país reclama una nova lògica. La seva acció de govern i la seva política socioeconòmica, a nivell d'Estat, té com a balanç els següents elements: les taxes d'atur són superiors a les mitjanes europees, amb un fort impacte en dones i joves, i és més, les dones no tan sols pateixen ja un elevat nombre d'atur sinó que estan en pitjors condicions a l'hora d'accedir i de ser retribuïdes en el mercat de treball; la pèrdua de poder adquisitiu, sacrifici aquest que no ha millorat la lluita contra l'atur i sí els beneficis empresarials; una legislació del mercat laboral que situa les taxes de temporalitat en xifres molt superiors a les mitjanes de la Unió Europea.

I permetin-me aquí que els parli de les ETT. Ahir una diputada del seu Grup deia quina era l'especial incidència, el reconeixement que calia fer de la seva influència a les decisions i als acords que es prenen a nivell d'Estat. Una d'aquestes va ser que tenim una llei d'ETT, que vostès van votar, que vostès van participar activament en la seva legislació, que ens ha situat com el país on les ETT actuen de forma preferent: més de

cent quaranta empreses a Catalunya, que mouen diàriament més de vint mil persones, amb un 50% de contractes inferiors als deu dies, amb una mitjana, per la banda baixa, de sis-centes pessetes/hora de salari, on el 75% dels seus usuaris són joves. ETT que vostès ni controlen ni fiscalitzen, ETT que estan causant un greu i gran rebuig social dins la nostra societat.

Per altra part, les seves polítiques estan generant en aquests moments que haguem de parlar d'una sinistra-litat laboral que s'ha incrementat en els primers vuit mesos del 1998 respecte al 1997 en quasi un 15%, amb un insuficient diàleg social i amb escassa credibilitat d'aquest Govern pels seus incompliments reiterats dels compromisos presos. El Consell de Treball, Econòmic i Social, segurament, també és una causa clara del perquè tenen poca credibilitat, perquè vostès normalment no compleixen. Abans els ho deia el senyor Rañé: «Corren acceleradament a fer-se la foto», però perden velocitat d'una manera molt intensa a l'hora de complir i d'aplicar els compromisos que prenen: en polítiques formatives en crisi tant per la seva eficàcia, més que qüestionable, com per a l'ús, més que preocupant, que han fet d'aquestes, i no repetiré, ara, el debat que en el seu moment ja vam tenir sobre aquesta qüestió; en la renúncia a exercir una pedagogia per part de l'Administració pública en les relacions laborals, ja sigui la concertació social, ja sigui en l'aplicació de la legislació. Com pot ser que la Generalitat es plantegi la moratòria en l'aplicació de la Llei de prevenció de riscos laborals? Com pot ser que el Departament de Treball no compleixi les xifres de contractació de persones amb disminucions físiques? Com pot ser que la Generalitat, el 1997, hagi realitzat 1.500.000 hores extres amb un import de més de 4.000 milions de pessetes de cost? Quina pedagogia vostès fan a la resta, als empresaris, als treballadors, a l'hora, diguéssim, d'abordar amb eficàcia, amb credibilitat noves polítiques que permetin abordar els problemes que avui dia té el nostre mercat de treball?

Estan d'esquena a l'economia social, porten anys congelant les partides d'aquest sector, un sector actiu, dinàmic, que juga un paper dins el que és la nostra realitat econòmica i amb una deficient gestió dels seus serveis, i l'exemple més clar –i ho hem discutit a bastament també en aquest Parlament de Catalunya– és el traspàs de les polítiques actives de l'Inem. Aquí va ser el senyor Duran Lleida, que va córrer a fer-se la fotografia que havia obtingut el traspàs de les polítiques actives de l'Inem. Però, és clar, no va calcular que teníem el Servei Català de Col·locació, que ja en el seu moment es qüestionava, i, l'encavalcament del Servei Català de Col·locació, que té una lògica, més els serveis traspassats a l'Inem, que en tenen una altra, està provocant i ha provocat un garbuix que vostès són incapaços de resoldre.

Segurament, amb la signatura del Pacte per a l'ocupació 1998-2000 amb els agents socials es produeix una rectificació i en molts aspectes aquest Pacte és una desautorització de les seves anteriors pràctiques polítiques, de les polítiques, diguéssim, del que són les accions del Govern en el món del treball.

Vostès han pres compromisos, s'han compromès a incentivar mesures per a la creació de treball, mesures i programes per a l'ocupació en compliment de les conclusions de la cimera de Luxemburg, la interrelació dels tres subsistemes de formació professional. Imagini's vostè el 1998, el maig de 1998, que encara no hi ha interrelació dels tres subsistemes. Com podem funcionar? Com pot funcionar així una formació eficaç i eficient que ens permeti poder abordar amb un dels millors instruments que tenim la lluita contra l'atur? Vostès s'han compromès a la creació de l'Observatori del Mercat de Treball, al control i seguiment de la contractació, a constituir el Servei Públic d'Ocupació, a constituir meses locals. Molts d'aquests compromisos, a hores d'ara, no s'han complert. Molts d'aquests compromisos, a hores d'ara, són paper mullat. Vostès tenen una responsabilitat presa no només davant d'aquest Parlament o davant dels agents socials, tenen la responsabilitat presa davant de la societat que han de complir.

Aquest conjunt d'iniciatives representen per al 1999 uns compromisos pressupostaris aproximadament de 45.000 milions de pessetes. El seu Departament té pressupostat –i això ja se'ls ha recordat anteriorment– un pressupost total de 30.895.000 milions de pessetes, que representa un creixement del 7,67 respecte al 98. Com podran abordar, com podran finançar els compromisos del Pacte per a l'ocupació? D'on els trauran? I no ens expliquin: «No, és que ja vindran partides de fora.» Perquè si vénen partides de fora haver-les presentat en aquest pressupost. El que vostès presenten avui a aprovació, a debat d'aquest Parlament són 30.895.000 milions de pessetes, i en aquests 30.000, aquests quasi 31.000 milions de pessetes, vostès no poden abordar els compromisos presos amb els agents socials per tal de desenvolupar el Pacte per a l'ocupació.

Quin pressupost ens presenten per a la seva aprovació? Ho deia abans: de quasi 31.000 milions, i fent un repàs de les partides més significatives, aquestes no es modifiquen respecte al 98. En una de les seves memòries, amb el resum econòmic i funcional del pressupost de despeses, faré un repàs de quines són, per a mi, les quatre partides més emblemàtiques i que poden incidir més en la lluita contra l'atur i en la creació de llocs de treball: «Relacions laborals», 725 milions, els mateixos que el 98; «Foment de l'ocupació», l'any 99, 3.304 milions, l'any 98, 1.161, hi ha un increment del 184%, és a dir, hi ha un increment de 2.143 milions de pessetes respecte a l'any 98; «Actuacions en el mercat de treball», l'any 99, 5.065 milions, l'any 98, 5.093, hi ha un decreixement del 0,6%. Però és que a «Formació ocupacional», vostès perden el 15% d'un any respecte a l'altre, és a dir que l'únic que han fet és modificar unes partides, col·locar-les amb uns altres epígrafs i disminuir les que ja eren de per si minses. Com ho pensen fer, això? Com, amb aquestes xifres, vostès pensen abordar –hi insisteixo– el compliment del Pacte per a l'ocupació? Com amb aquestes xifres de congelació pressupostària no tan sols pensen abordar els compromisos presos sinó com pensen abordar, i ara sí, la problemàtica que té la nostra societat respecte a la lluita contra l'atur?

6968

I permeti'm, també, fer una especial atenció a una qüestió per a nosaltres més que preocupant, que és la salut i seguretat en el treball. Els ho deia abans: en els vuit primer mesos del 1998, la sinistralitat laboral s'ha incrementat quasi un 15%. Quin és el pressupost que vostès presenten? Doncs, el pressupost que vostès presenten és de 1.051 milions de pessetes, quasi igual que el pressupost de 1998. Vostès s'han compromès amb un pla de prevencions de riscos laborals aprovat el 1996, mitjançant diàleg amb els agents socials, que no té dotació pressupostària. El 4 de novembre, més enllà de les ocurrences presidencials sobre si els accidents laborals creixen perquè creix l'activitat econòmica o per frau, més enllà d'això, es va aprovar i es van comprometre, vostès, a l'aplicació d'un pla de xoc per fer front a una situació més que greu. Com ho pensen fer? Com ho pensen complir? Com ho podran executar, amb un pressupost que quasi és idèntic al del 98? És a dir, vostès, un element tan important com és la lluita contra els accidents laborals, com és la lluita per garantir condicions de seguretat en el treball, no hi esmerçaran recursos, no tenen voluntat per exercir-hi una política activa que permeti disminuir i reduir aquesta realitat.

Presentem una esmena a la totalitat en aquest pressupost per totes aquestes raons i –per què no?– per la suma de debats parlamentaris que hem tingut en aquest Departament. Vam començar l'any 98 amb el traspàs de l'Inem, vam explicar i vam denunciar el garbuix amb què s'havia fet aquest traspàs, el que significava de superposició i d'incomptabilitat amb un Servei Català de Col·locació que ja en el seu moment havíem denunciat de poc eficàcia. Hem estat discutint amb vostès, jo crec que amb duresa, però és que amb més raó que un sant –permetin-me que els ho digui als democratacristians–, sobre la formació ocupacional; el que vostès han fet amb la formació ocupacional és que realment ha tingut durant..., no tan sols una lectura d'ineficiència clara, sinó el que és pitjor: una traducció preocupant d'irregularitats. Hem discutit amb vostès sobre seguretat i salut laboral: ni cas, ni cas. Ni cas amb les mocions aprovades, ni cas amb les dotacions pressupostàries i, el que és pitjor, no és que ens ignorin parlamentàriament, sinó que ignoren una realitat que s'agreuja dia a dia. I hem discutit amb vostès, en definitiva, que calia una altra política, que cal una altra orientació, cal un canvi de polítiques.

Evidentment, aquest canvi de polítiques no el pot fer aquest Govern, perquè aquest Govern està entestat a desenvolupar el que en realitat ha evidenciat que ha fracassat. Caldrà en el seu moment un canvi de govern, un canvi de majories, un canvi que permeti abordar amb més consonància amb el que és mou en aquests moments a Europa respecte a la lluita contra l'atur i la creació de llocs de treball; però, a hores d'ara, és el moment de les esmenes a la totalitat. I és per això que nosaltres presentem una esmena a la totalitat, perquè creiem que el pressupost que vostès presenten no ens permet lluitar amb eficàcia contra l'atur, no ens permet crear llocs de treball, no permet complir els acords que vostès desenvolupen amb els agents socials, no permet abordar la reducció de la sinistralitat laboral, no permet, en definitiva, el manteniment no tan sols d'un dret, com és el dret al treball, sinó que aquest dret al treball

s'exerceixi en condicions segures i dignes. I és per això que nosaltres plantegem aquest canvi de polítiques, és per això que nosaltres plantegem aquesta esmena a la totalitat.

I no voldria acabar la seva presentació sense dir-los que d'aquí a pocs dies els sindicats convocaran una mobilització per a la reducció i el repartiment del temps de treball. Es col·locarà un cop més al bell mig del debat social, polític i econòmic la jornada de trenta-cinc hores. Nosaltres estem, com altres grups parlamentaris, a favor d'aquesta; vostès han de fer un esforç, han de fer un esforç de comprendre que el que fins ara han fet no ha servit, el que fins ara han fet no disminueix; tan sols l'atur es disminueix si hi ha creixement econòmic i augmenta si hi ha recessió econòmica. Calen altres polítiques; cal, dintre d'aquestes altres polítiques, que s'abordi amb decisió, també des de Catalunya, aquesta reducció necessària del temps de treball; cal que s'abordi amb confiança, amb seguretat i, evidentment, abocant-hi els recursos i les polítiques necessàries, l'objectiu de les trenta-cinc hores. I és per això, també, com que aquest objectiu vostès és que ni el contemplen, que presentem aquesta esmena a la totalitat. Rectifiquin i, si no, farem el possible perquè marxin.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

#### El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Havent sigut retirada l'esmena a la totalitat del Grup Mixt, correspon ara el torn en contra. Té la paraula, pel Grup de Convergència i Unió, el diputat senyor Enric Millo.

#### El Sr. Millo i Rocher

Senyor president, senyores i senyors diputats, el senyor Guillot ha acabat la seva intervenció demanant-nos que rectifiquem i que, si no, intentarà fer-nos fora del Govern. Bé, nosaltres, com a Grup Parlamentari, continuarem donant suport a les polítiques que entenem que són correctes, rectificant quan sigui necessari –òbviament–, i suposo que vostè intentarà fer-nos fora igualment tant si rectifiquem com si no. Per tant, vostè faci la seva feina, que nosaltres continuarem fent la nostra.

Jo vull, de fet, a tots els representants dels grups que han intervingut en la defensa de les seves esmenes a la totalitat, agrair, de fet, el to en què han fet les seves intervencions. Ho dic perquè altres vegades –i el senyor Guillot també n'ha fet referència– hem assistit a debats agressius parlant de temes d'ocupació, i en canvi, avui a mi m'ha semblat entendre un to serè, respectuós, no agressiu, tot i que, òbviament, amb una forta discrepància de fons en els continguts i en les polítiques, no? Però això també és lògic i obvi, perquè per alguna raó estem en àmbits polítics diferents.

El problema de l'atur continua sent un tema prioritari per a aquest Govern i, per tant, aquí coincidim; on no coincidim, en tot cas, és en les polítiques que apliquem, però al nostre entendre els resultats a la vista estan, també, i per tant, unes polítiques, doncs, són això, són polítiques, però els resultats també s'han de comprovar, i en aquest cas, a la vista de tots estan els resultats. Tenim, nosaltres, la responsabilitat de donar suport a

aquest Govern, perquè els electors de Catalunya així ho han demanat; així ho fem: apliquem una política que és la que Convergència i Unió defensa en l'àmbit social i, com deia al començament, estem jo entenc que obtenint uns molt i molt positius resultats.

A mi m'agradaria en el transcurs de la intervenció, si el temps m'ho permet, respondre algunes de les qüestions que vostès han plantejat. Ho dic perquè han fet algunes afirmacions que, òbviament, no hi estic d'acord. Per tant, intentaré, si és possible, en el transcurs de la intervenció donar compliment estricte a les respostes que algunes d'elles, al meu entendre, mereixen, perquè els qualificatius que el pressupost ha rebut són qualificatius no acceptables.

En qualsevol cas, però, permetin-me que comenci en aquest torn de posicionament en contra de les esmenes a la totalitat, fer-ho, en primer lloc, a aquelles que fan referència al pressupost de l'Institut per a la Promoció i Formació Cooperatives i ho faré, a continuació, pel que fa referència a tot el conjunt del pressupost del Departament de Treball.

En el cas de l'Institut, efectivament, una vegada més en aquesta legislatura trobem aquestes esmenes i vostès continuen defensant la desaparició d'aquest Institut pel mateix motiu que sempre ho han fet, perquè continuen..., que no és necessari que existeixi. Doncs, bé, nosaltres continuem pensant que sí que és necessari que existeixi i continuem pensant que és important fomentar l'economia social, promoure el cooperativisme, promoure les empreses de caràcter social, i, per tant, al nostre entendre, aquest pressupost és necessari. Vostès han dit, també, que no entenen per què en aquest cas s'hi inclouen partides provinents de fons europeus i en altres parts del pressupost no, i evidentment, té l'explicació que hi ha programes que són plurianuals, programes que tenen compromisos de pressupost ja per diversos anys i són els que permeten que l'Institut per a la Promoció i Formació Cooperatives estigui desenvolupant una tasca, al nostre entendre, altament positiva, altament satisfactòria en la línia, en la direcció de promocionar el cooperativisme i l'economia social a través de la promoció i la formació, no tan sols la formació, com deia el senyor Rañé, sinó la promoció i la formació a través de l'organització de jornades, cursos, seminaris, accions de conscienciació, publicacions, material bibliogràfic, etcètera. Per tant, al nostre entendre, l'existència de l'Institut està justificada més enllà de la mateixa existència d'una direcció general que té aquesta finalitat, però entenem que també, doncs, la flexibilitat que dóna l'existència d'un organisme com aquest justifica sobradament la seva continuïtat i la seva potenciació, com s'ha vingut fent en els darrers anys a través del Govern.

Per tant, en definitiva, anuncio que nosaltres votarem en contra de les esmenes a la totalitat en el pressupost de l'Institut per a la Promoció i Formació Cooperatives.

I ara, per entrar més de ple en el que és el pressupost del Departament de Treball, m'agradaria fer molt breument una pinzellada, una referència a l'evolució de l'atur a Catalunya. Ho dic perquè sovint es parla de les polítiques d'ocupació del Govern de la Generalitat, es parla

que són polítiques nefastes però, en canvi, doncs, a vegades oblidem quines són les xifres i quina és l'evolució a casa nostra d'aquest problema que al principi he dit que és un problema prioritari per a tots nosaltres, que és el problema de l'atur. Concretament, en aquesta legislatura –i avui doncs estem, aquests dies, debatent el pressupost d'aquest darrer any d'aquesta legislatura, la de l'any 99–, des de l'any 95 fins al moment actual, l'atur registrat a Catalunya –l'atur registrat, eh?, per tant en termes Inem–, ha passat de les 333.599 persones que hi havia el 95 a les 202.000 persones que teníem en les últimes xifres a casa nostra. És a dir, això vol dir anar d'un 12,6% d'atur registrat, taxa, baixant, passant per l'11,5 el 96, pel 10,4 el 97, fins al 7,5 en què ens trobem en l'actualitat. Xifres d'atur registrat. Per tant, això són fets, això són dades, això són realitats.

És evident que la política d'ocupació de la Generalitat no és l'únic element o exclusivament qui permet aquesta situació, però tampoc seria lògic excloure'n les conseqüències de la seva acció. I, normalment, quan nosaltres utilitzem aquestes xifres, algun dels diputats dels grups de l'oposició ens diuen: «Oh, és que vostès utilitzen xifres Inem, però, en canvi, haurien d'utilitzar xifres d'atur estimat.» Bé, són criteris diferents, però, en qualsevol cas, el que importa és que l'evolució no varia; l'evolució és el que importa. L'estimació o el registre són, en tot cas, criteris. Però si agafem l'atur estimat, l'any 95 teníem 533.000 persones i hem anat baixant a 512.000 el 96, 496.000 el 97, fins a les 384.000 de l'any 98; la qual cosa implica baixar en termes d'estadística de la població activa del 20,1% el 95, al 19,4 el 96, al 18,6 el 97, fins al 14% en què ens trobaríem en aquests moments –ho repeteixo– en termes de població activa; taxa d'atur estimat, no atur registrat.

I també m'agradaria fer una referència a l'atur a nivell europeu, perquè també moltes vegades vostès l'utilitzen i m'agrada també fer-ne un comentari. És cert que la taxa d'atur, utilitzant el criteri de l'Eurostat, doncs, és una taxa que està encara a nivell espanyol per sobre de la mitjana europeu; però si agafem aquestes xifres a nivell de Catalunya, utilitzant el criteri de l'Eurostat, doncs, ens trobaríem també que, mentre que a Europa la taxa mitjana dels quinze països de la Unió Europea s'ha mantingut al voltant de l'11%, 11,2% els anys 95, 96 i 97, i només ha estat aquest últim any que ha baixat fins a l'ordre del 10% aproximadament –la mitjana–, en canvi, si agafem aquest mateix criteri de càlcul de la taxa d'atur i ho apliquem a Catalunya, a Catalunya hauríem baixat del 19,6 el 95 cap al 18,9 el 96, al 17,5 el 97 i el 14,1 en el darrer any. Per tant, què vol dir tot això? L'evolució és aquesta; utilitzin el criteri que vostès desitgin: l'evolució és el que importa i, per tant, aquest és el resultat de les polítiques que s'apliquen. I tot això, a més a més –ja acabo amb el ball de xifres–, tenint en compte que la població activa és una població que ha anat augmentant i, per tant, quan el nombre d'aturats en termes absoluts disminueix i la taxa d'atur, a més a més, també disminueix però això es fa paral·lelament a un increment de la població activa, vol dir que l'esforç que s'està fent és molt més important, proporcionalment més important. I d'aquesta manera passem a Catalunya d'una població activa de 2.640.000 perso-

6970

nes el 95, a 2.600.000 el 96, 2.700.000 el 97, fins als 2.730.000 que tenim en aquests moments. Per tant, aquestes són xifres, aquests són resultats i això no es pot negar. Per tant, a vegades, algunes persones s'entenen a negar l'evidència i això em sembla que no és positiu.

Entrem més concretament en el pressupost per dir que hi ha un element, d'aquest pressupost que és cert, que vostès de manera recurrent cada any l'esmenten –i no és oportú negar-ho perquè seria negar l'evidència, en aquest cas, per part nostra i no és el nostre costum–, que és la diferència entre el crèdit inicial i el crèdit final. Tots vostès n'han fet referència i, efectivament, aquesta és una realitat. És a dir, en el pressupost que debatem aquí treballem amb unes xifres, que són els crèdits inicials que aprovem, que hem vingut aprovant durant aquesta legislatura, i els crèdits finals són notablement superiors; hi ha una diferència important. Jo vull dir dues coses; això té el seu motiu –i ho explicaré a continuació–, però sobretot el que no es pot dir de cap manera..., i hi ha hagut un diputat –crec que ha estat el senyor Huguet– que ha dit que això feia impossible el control d'aquest pressupost. Això no és veritat, perquè, de fet, cada tres mesos el Parlament rep la informació d'execució del pressupost del Govern, dels diferents departaments i, per tant, la possibilitat de fer el seguiment del control hi és. El que, en canvi, és una realitat és que la diferència és important.

Per exemple, tan sols per fer una ullada global, si veiem quina ha estat l'evolució del pressupost d'aquest Departament en aquesta legislatura, doncs, veiem com s'ha passat d'un crèdit inicial, l'any 95, de 25.000 milions fins a aquest crèdit inicial que aquest any estem debatent i que entenc que..., espero que aprovarem, de 30.000, quasi 31.000 milions de pessetes. En canvi, els crèdits finals en cada un d'aquests anys han estat notablement superiors, i a mesura que han anat passant els anys, en la mesura en què s'han anat assumint competències noves el crèdit, la diferència de crèdit inicial i final s'ha anat incrementant precisament per aquest motiu, i d'aquesta manera hem passat dels 34.700 de crèdit final el 95 als 34.900 el 96, 36.000 el 97 i, en aquest cas, en el 98 la previsió –la previsió de crèdit final del 98, que no està encara tancat, però la previsió, que la faig perquè vostès en tinguin coneixement– és de l'ordre dels 60.000 milions de pessetes. Evidentment que hi ha una diferència important entre aquest crèdit final de previsió que es fa per a l'any 98 i el pressupost que es presenta de cara a l'any 99.

Ara bé, això té una explicació molt clara, i després m'hi entretindré, ni que sigui un minut, perquè voldré també donar detalls, perquè ningú pugui dir que el que hi ha aquí és manca de transparència o manca d'informació, que no ha estat mai ni la voluntat del Govern, ni òbviament, seria voluntat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió permetre una situació com aquesta. Per tant, després, em referiré concretament a l'origen d'aquesta diferència entre el crèdit inicial i el crèdit final. Però, deixin-me dir algunes qüestions concretes sobre els objectius generals d'aquest pressupost que sotmetem a l'aprovació, i, per tant, d'aquestes xifres que estem discutint.

Les actuacions, concretament del Departament de Treball per a l'any 99, s'inclouen en el marc programàtic funcional de seguretat, protecció i promoció social de producció de béns públics a Benestar Social, el desenvolupament de les quals es concreta en els objectius que de forma global exposo breument: la culminació del procés d'integració de la resta de funcions i serveis, que en matèria de polítiques actives d'ocupació encara realitzava l'Inem, permetrà ultimar un model d'intervenció pública que vetlli per atorgar estabilitat i qualitat a l'ocupació, alhora que disminuir la taxa d'atur. Aquest model d'intervenció, dissenyat a partir de la interrelació dels programes de foment de l'ocupació, actuacions en el mercat de treball, formació professional ocupacional i programes integrats a escoles - taller i cases d'oficis, actuarà l'any 99 en un escenari que es preveu prou favorable de creixement del PIB al voltant del 4%, augment de la flexibilitat laboral i consens social atorgat pel Pacte per a l'ocupació. Escenari que ha de permetre la consolidació d'aquest model mitjançant el qual assolir la reducció de l'índex de desocupació, garantir la participació de tots els col·lectius en el mercat del treball i atorgar l'estabilitat necessària al món laboral.

La programació del Departament de Treball pretén abastar a tots i cadascun dels sectors del teixit laboral i productiu, seguint l'eix bàsic de la política del Govern en matèria d'ocupació –ocupació, competitivitat, equilibri territorial i qualitat de vida–, i aprofundir en les noves formes d'intervenció en el mercat del treball, i recollir així els compromisos del Pacte per a l'ocupació a Catalunya i les directrius de la Cimera de Luxemburg. Que vull recordar, a més a més, que, independentment de l'actitud que mantingués el Govern del senyor Aznar, el Govern de la Generalitat va ser el primer que va felicitar..., i que no tan sols es va apuntar a les directrius d'aquesta Cimera de Luxemburg, sinó que, prèviament, en el mateix Pacte de Govern per a l'ocupació ja hi havia inclòs la majoria de les mesures que allà s'hi tractaven.

En l'àrea de seguretat i salut laboral, els objectius del Departament són: la prevenció, estudi, seguiment de la sinistralitat laboral; l'elaboració de campanyes de divulgació i prevenció en sectors de producció; la prevenció i diagnòstic de malalties professionals mitjançant la realització de reconeixements mèdics, i seguiment de la correcta aplicació de la reglamentació comunitària.

Mitjançant la Direcció General de Seguretat Social s'elaboren les propostes d'ordenació i planificació dels serveis corresponents de les prestacions econòmiques de la Seguretat Social. El Departament ofereix assessorament a entitats i òrgans de la Generalitat que ho sol·liciten i informació a tots els ciutadans sobre els seus drets i els seus deures en matèria de protecció social. Fomentar i donar suport al mutualisme no integrat al sistema de la Seguretat Social, mitjançant la implementació i gestió de diversos programes de subvencions. També realitza les tasques d'inspecció i assessorament a mutualitats per tal d'assolir una plena adaptació d'aquestes entitats a la legislació vigent. Aquestes actuacions es realitzen en tres vessants: la societària, l'economicomptable i l'actuarial.

El Departament de Treball participa en la renda mínima d'inserció: acció de solidaritat que té com a finalitat inserir o reinserir en el teixit social persones amb greus dificultats econòmiques i socials. El Departament gestiona l'abonament de les prestacions econòmiques i assistencials de la renda mínima d'inserció, i efectua el seguiment de l'evolució del programa, així com la coordinació de la inserció del col·lectiu en la formació professional ocupacional i en el món laboral. I, al nostre entendre, el Departament continuarà, òbviament, gestionant el registre administratiu de guarderies infantils laborals i efectuarà el seguiment dels programes de subvencions encaminats a donar suport econòmic a aquestes entitats, per situar quins són els grans objectius de funcionament del Departament.

I, pel que fa a les qüestions més significatives o rellevants pel que fa referència a les xifres del pressupost i els criteris amb els quals estan elaborats, dir que per a l'any 99 el Departament de Treball ha prioritzat el compliment del Pacte per a l'ocupació a Catalunya, 1998-2000; que aquest és un tema prioritari, i, també, la definitiva integració de les transferències de les polítiques actives d'ocupació.

Concretament, en el capítol 1 hi ha un increment de la dotació per tal d'integrar en l'estructura del mateix Departament la transferència de prop de mil persones i setanta quatre oficines de treball. Això explica, senyor Huguet, també, l'increment de pressupost en matèria de despesa corrent que vostè abans qüestionava, i, a més, de l'homogeneïtzació corresponent.

En el capítol 2 hi ha un manteniment de l'immobilitzat i despeses de funcionament pròpies dels serveis. I, en el capítol 4 hi ha, doncs, l'aproximació de la dotació inicial de la renda mínima d'inserció a la realment necessària per tal que l'ampliació que s'hagi de fer durant l'exercici del 99 sigui la mínima possible.

També, la reordenació dels crèdits inicials per la Direcció General d'Ocupació a efectes de poder reflectir part dels compromisos del Pacte per a l'ocupació, que recull la major part dels compromisos que el Govern ja havia assumit, com he dit abans, en el Pla d'acció del Govern de la Generalitat de Catalunya per a l'ocupació en el trienni 98-2000, concretament, la dotació de 1.500 milions de pessetes al programa específic per als nous filons d'ocupació.

S'ha creat, també, una partida de caràcter ampliable, destinada als ajuts per a l'ocupació a conseqüència de la reordenació i reducció del temps de treball. Per tant, no és un tema oblidat, sinó que, tot el contrari, és un tema inclòs com a partida ampliable. I aquesta partida es dotarà a mesura que sigui necessari amb transferències de crèdit del mateix Departament i fins a un màxim de 100 milions abans de procedir a la seva possible ampliació.

El Servei Català de Col·locació, com a concepte pressupostari, s'ha integrat en una altra partida –per tant, cal tenir-ho en compte des del punt de vista comptable– corresponent al Fons Social Europeu, per tractar-se d'un programa cofinançat.

La resta d'imports, que han de suportar la globalitat del Pacte per a l'ocupació a Catalunya, 1998-2000, seran

fruit de posteriors generacions de crèdits per majors ingressos, tant de l'Estat com del Fons Social Europeu. Penso que, d'aquesta manera, queden contestades algunes de les preguntes que vostès qüestionaven en les seves intervencions.

I, evidentment, el capítol 6, com ja es poden imaginar, està ajustat a les necessitats d'inversions de manteniment de l'immobilitzat i inversions en informàtica.

Per tant, m'agrada remarcar un aspecte molt concret: el Pacte per a l'ocupació és en aquests moments tema prioritari. L'estructura del pressupost permet encabir els compromisos del Pacte, i el nostre Grup Parlamentari –no és el primer cop que ho diu, ho ha dit, també, en altres ocasions– farà un seguiment estricte de l'aplicació, del compliment i del control d'aquest Pacte per part del Govern.

A més a més, vull afegir, també, perquè alguns de vostès s'hi han referit, que no és cert que hi hagi un aleniment de compliment d'aquest Pacte, sinó que, al contrari, fruit del Pacte entre els agents socials i el mateix Govern i el consens social, s'han avançat ja decrets importants, com el que fa referència al temps de treball; que està en marxa, també, la creació del consell de direcció del Servei Públic d'Ocupació a Catalunya, i que també s'impulsa la participació dels ens locals a través de les meses locals, a través dels organismes que preveu el mateix Pacte per a l'ocupació.

Per tant, en definitiva, un pressupost que contempla un increment del 7,7%, bàsicament, que es pot observar en aquestes dues partides que són: per un costat, tot el que fa referència als traspassos –capítol 1, bàsicament– de l'Inem –personal, oficines, etcètera–, i l'increment de la partida referida a la renda mínima d'inserció; per tant, també, doncs, amb un important contingut social.

I els convido també que facin un examen de les partides –ara no m'hi referiré, perquè seria una mica llarg– on poden trobar, desgranats, tots els elements que fan referència al Pacte per a l'ocupació. El que és evident és que el Govern no pot fer un pressupost, des del punt de vista de partides, comptablement parlant, en termes de Pacte per a l'ocupació. El que ha de fer el Govern és agafar els compromisos del Pacte per a l'ocupació i encabir-los a dintre del pressupost, però l'estructura del pressupost és l'estructura que existeix des d'un punt de vista comptable. I, per tant, s'han d'anar a buscar les partides que permeten encabir aquests compromisos: els ajuts a la contractació, les iniciatives locals d'ocupació, les iniciatives d'economia social i autònomes, assessorament i formació per a nous emprenedors, la realització de l'estudi per al llibre blanc, la creació de nous llocs de treball, en fi, etcètera, formació d'aturats, de joves, dones, diferents col·lectius, etcètera, hi ha una llista llarga. Cada una d'aquestes qüestions, que són conceptes que estan inclosos en el Pacte per a l'ocupació, es trobaran després reflectides en partides concretes dintre del pressupost.

I, evidentment, no s'ha d'oblidar algunes partides que encara no estan especificades, però que tenen després també, la seva ubicació. Com és el cas de la interrelació dels tres subsistemes de la formació professional –que vostè abans n'ha parlat, senyor Guillot–, que es-

6972

taran dins de la creació del Consell Català de Formació Professional; l'Observatori del Mercat de Treball, que quedarà integrat en el Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya; el control i seguiment de la contractació, que es farà, també, a través de la Comissió de Catalunya i les comissions territorials; el Servei Públic d'Ocupació de Catalunya, que també depèn de la creació del consell de direcció, que, com he dit, està ja en marxa –del Servei Públic d'Ocupació de Catalunya– els acords de les meses locals i la Comissió de seguiment que està ja, també, en marxa sobre el compliment del Pacte per a l'ocupació.

I passo, tan sols, a recordar aquestes grans xifres que, en definitiva, al llarg d'aquests cinc anys han permès un increment del pressupost del Departament de Treball i que, en aquests moments, ens permet posar sobre la taula un pressupost de l'ordre de 31.000 milions de pessetes, la qual cosa implica, com hem dit, aquest increment de 2.200 respecte al crèdit inicial de l'any anterior, que se situa al voltant del 7,7% d'increment.

Afegir, tot i que vostès també n'han fet esment, perquè està explicat en l'articulat, que hi han quatre partides ampliables que són molt importants. A mi m'ha semblat entendre en algunes de les intervencions un esperit una mica crític respecte a les partides ampliables. Però, en definitiva, precisament, jo penso que el que haurien de fer és agrair que hi hagi aquest compromís, perquè es tracta de partides que s'han d'ampliar en funció de les necessitats que hi hagin en la societat. I, per tant, el que impliquen és un compromís molt important i un esforç molt important del Govern. I em refereixo, concretament, a la renda mínima d'inserció, als fons socials europeus, a totes les partides relacionades –em refereixo– a la reordenació del temps del treball, com abans he dit, i, concretament, també, al Consell de Treball Econòmic i Social. El fet que no estigui constituït, no vol dir de cap manera que no existeixin els llocs, els espais de trobada i diàleg social, que ja existien abans, i que, per tant, doncs, fan les funcions mentre no estiguin constituït aquest Consell, i que aquest òrgan de direcció del Servei Públic d'Ocupació de Catalunya, doncs, que implicarà els agents socials en les polítiques actives d'ocupació, s'estigui ja posant en marxa, així com el tema del cas de les meses locals d'ocupació.

I ara, tan sols, dedicar un minut i mig –me'n queden set, si no m'equivoco– a la raó d'aquests majors ingressos que justifiquen un crèdit inicial tan diferent d'un crèdit final. El Govern el que no pot fer és posar sobre el paper unes xifres que no són xifres que en aquests moments puguin estar certificades. I el que no fa és amagar la realitat, i explicar –perquè vostès poden fer-ho, també– quina és la procedència d'aquests fons que faran, que aquestes partides que, avui per avui, no tenen la dotació que haurien de tenir en funció del que ha passat l'any passat, puguin ser una realitat de cara a l'any que ve. Em refereixo, concretament, als traspasos de l'Inem; és a dir, tots els programes transferits, iniciatives locals d'ocupació, plans d'ocupació amb entitats locals, ajuts a la contractació de disminuïts, accions d'informació i orientació, plans d'ocupació, escoles - taller, cases d'oficis, etcètera, ajuts a la creació d'ocupació en cooperatives, promoció de l'ocupa-

ció autònoma, el pla FIP, tots aquests fons, transferits des de Madrid, impliquen una quantitat important de fons que, en el moment que s'aprovin i es transfereixin, s'hi incorporen; i, també, aquella dotació addicional que ve dels programes del Fons Social Europeu. En total, per tant, són aquests els conceptes, les partides que originaran aquesta generació de pressupost, d'increment per al transcurs de l'exercici del 99.

Respecte a la formació ocupacional, evidentment, doncs, reiterar que no estem d'acord que no hi hagi criteris, recursos i idees. Entenem que hi són i que, sobretot, parlem d'un instrument important i útil al servei de la lluita contra l'atur que ha permès que l'any 97 més de 154.000 persones, catalans i catalanes, poguessin gaudir d'aquesta formació per tal d'inserir-se en el món laboral, i, en l'any 98, concretament, una previsió de 182.000 persones que hauran pogut gaudir d'aquest servei que ofereix la política d'ocupació a casa nostra. Una acció de formació que inclou motivació, orientació i inserció laboral, i que garanteix taxes d'inserció per sobre del 60%, en termes generals, i que en col·lectius específics de difícil inserció supera, fins i tot, el 80%.

Esmentar que en el cas del Servei Català de Col·locació –que també en algun moment m'ha semblat entendre que es qüestionava– continua l'increment de la seva eficàcia, i que en aquests moments ens permet ja donar com a xifra acumulada, doncs, l'entrada de currículums de demandants d'ocupació en el nivell de 487.000 persones, quan estàvem en 222.000 l'any 97, i, concretament, l'entrada d'ofertes ja en aquests moments al nivell de 291.800 persones que l'any 97... –perdó, persones no, ofertes de treball–, que l'any 97 estàvem en la xifra de 135.000.

I respecte a la sinistralitat laboral i a la seguretat de salut laboral, deixin-me dir una coseta només, perquè m'ha semblat entendre que es deia –i m'ho he apuntat per no equivocar-me– que no s'hi dediquen recursos, que no s'hi posen recursos per lluitar contra la sinistralitat laboral i per afavorir, diguem-ne, la prevenció del risc laboral.

Doncs, bé, entenem que el Govern fa un esforç important en aquesta matèria, que al llarg dels anys d'aquesta legislatura haurà dedicat més de 5.500 milions de pessetes a aquesta funció, perquè el que no es pot fer és agafar, únicament, alguna petita partida i posar-la com a motiu. És a dir, que en el camp de la seguretat i la salut laboral, s'hi ha d'incloure totes les despeses que integren el cost dedicat a aquesta funció.

Em refereixo a les remuneracions de personal, al subministrament de béns i serveis, la subvenció de la Comissió de Seguretat i Higiene en la construcció, l'Acord bàsic de seguretat i salut laboral, la subvenció de suport a oficines tecnicosindicals i les inversions diverses. En total, previsió per l'any 99: 1.106 milions de pessetes. Penso que és una xifra, en fi, que no es pot dir que sigui petita i que, per tant, no justifica que es digui que el Govern no es preocupa per aquesta qüestió; a la qual cosa podem afegir, també, l'acord que se signarà properament, concretament el dia 16 de desembre, l'acord bàsic de seguretat i salut laboral, en què participa la

patronal i els sindicats i el mateix Departament, que implica dedicar també al sector 40 milions, 30 milions i 20 milions, successivament, en els propers tres anys.

Per tant, en conclusió i per acabar, nosaltres entenem, el nostre Grup Parlamentari, Convergència i Unió, entén que aquest és un pressupost que dóna satisfacció als objectius generals fixats, és un pressupost que està absolutament compromès en el compliment del Pacte per a l'ocupació. I el nostre Grup Parlamentari, a més a més, reitero que serà especialment rigorós en el seguiment i en el control d'aquest compliment, del compliment d'aquest Pacte per a l'ocupació, que és el fruit d'un compromís social entre els agents del nostre país; un pressupost, també, pel que s'ha explicat, profundament i marcadament social, que garanteix, en definitiva, l'eficàcia en la lluita contra l'atur i el foment de l'ocupació, el foment de l'economia social, el manteniment d'un model de relacions laborals basat en el diàleg i en la defensa de la pau social a Catalunya.

Aquests són els motius pels quals, senyores i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari votarà en contra de les esmenes a la totalitat presentades en aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

#### **El president**

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Oleart.

#### **El Sr. Oleart i Comellas**

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a aquesta alçada dels debats que portem ja, pràcticament poques coses es poden afegir, no?, després de sentir les intervencions dels il·lustres diputats representants dels grups polítics que han presentat esmenes a la totalitat. Evidentment, nosaltres, des de l'òptica d'una oposició al Govern de Convergència i Unió, evidentment diferent dels grups que han presentat esmenes a la totalitat, voldríem fer algunes petites referències en relació amb la Conselleria de Treball.

Entenem que aquest augment del 7,7 de l'any 1998 pel 99, quan la mitjana general és del 7,3, és un augment insuficient en relació amb els serveis que presta o que ha de prestar, més ben dit, aquesta Conselleria. No obstant això, entenem també les restriccions pressupostàries que comencen ja per la normativa del mateix Govern central. Volem també destacar en aquest nivell de col·laboració i de negociació que ha mantingut el Grup Parlamentari Popular amb la Conselleria d'Economia i Finances i, evidentment, amb tot l'arc de les conselleries que formen el Govern català, el tema de l'increment que hem aconseguit en la qüestió del PIRMI. Sembla que és molt important que aquest any, per a l'any 1999, hàgim pogut arribar a la xifra de 5.200 milions de pessetes, que si bé, evidentment, encara no pot complir totes les necessitats amb què es troben les famílies amb baixes entrades de mitjans econòmics, és un objectiu social irrenunciable que nosaltres, doncs, agraïm extraordinàriament.

També veiem positiva la millora del capítol segon, perquè representa un descens de les despeses corrents. Sembla que això és un tema que s'hauria d'intentar millorar en tota la resta de conselleries; en algunes es fa més difícil, però aquesta sembla que ha pres una actitud exemplar i que volem aquí també reconèixer.

També entenem que ha estat positiu l'augment del 9,70 en el capítol quart, que és el de transferències corrents, que hem passat dels 18.122 milions de pessetes el 98 a 19.880 el 99.

I entenem, també, que tenim dos punts molt importants i positius que és una de les justificacions que ens fa decidir no donar suport a les esmenes a la totalitat presentades per la resta de grups, que és, concretament, el que fa referència a la formació ocupacional que ja, des de l'any 1997, venim, doncs, registrant amb aquestes negociacions un important increment, i que val la pena recordar: l'any 97, 3.500 milions; l'any 1998, 7.000 milions, i per a l'any 1999, 10.000 milions, amb un increment sobre l'inicial de 3.000 milions de pessetes.

També volem insistir, ja que està aquí el senyor conseller de Treball, en l'important que serà el control de les subvencions per a la formació ocupacional, intentant que per a l'any 1999 no es repeteixin casos tan criticables com el que va passar, entre altres, al grup Méndez.

I també recordar al conseller de Treball, i al Govern en general, la condició i l'obligació que per a l'any 1999 s'unifiquin el Servei Català de Col·locació i les Oficines de Treball d'Ocupació, que han de ser aquest servei que Catalunya necessita per intentar un increment de persones que estan en aquest moment en el món del treball i s'incorporin definitivament amb una condició de treballador i retribució constant.

Per tot això, per aquestes circumstàncies, entenem que en aquest moment el Grup Popular no pot donar suport a les esmenes a la totalitat presentades per la resta de grups de l'oposició en aquesta cambra.

Gràcies, senyores i senyors diputats. Gràcies, senyor president.

#### **El president**

Per fixar la posició del Grup Mixt té la paraula el diputat senyor Benet Tugues.

#### **El Sr. Tugues i Boliart**

Moltes gràcies, senyor president. Per anunciar, només, que en el Grup Mixt la diputada representant dels verds votarà a favor de les esmenes presentades, i els diputats del Partit per la Independència ens abstindrem.

#### **El president**

Moltes gràcies, senyor diputat. Acabat el debat, procedirem a la votació. Demano a les senyores diputades i senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

L'esmena a la totalitat del Departament de Treball ha estat refusada per 33 vots a favor, 60 en contra i 4 abstencions.

6974

Iniciem el debat del Departament de Justícia, les esmenes a la totalitat del Departament de Justícia. En primer lloc, pel Grup Socialista, té la paraula la diputada senyora Marina Geli.

### La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, honorable president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, pujo a aquesta tribuna per defensar les esmenes a la totalitat del Departament de Justícia i de les entitats que hi estan lligades.

Aquest és un pressupost, si em permeten de dir, de taula d'escacs. És un pressupost que no planteja novetats. Té un petit increment, té un increment aparent del 6%, però si fem cas de les obligacions reconegudes el 97, només incrementa 1.000 milions, i si el creixement de l'any 98 està en la línia de les obligacions reconegudes del 97, el creixement seria nul. Però el debat que avui portem, per argumentar políticament per què hem presentat aquestes esmenes, és un debat amb pocs números i molt més de model.

M'he permès definir que aquest Departament juga als escacs, perquè vol dir que intenta solucionar problemes immediats, però sense resoldre el fons. De nou demanaríem el canvi amb les memòries del Departament de Justícia. Són memòries literàries; són memòries de grans objectius sense quantificació, memòries molt diferents a les dels altres departaments, i, fins i tot, li diria, honorable consellera, que no responen ni a la realitat dels programes reals que està fent el Departament; per tant, no podem quantificar, però tampoc no podem esbrinar en el pressupost, que és el fonamental, quins són els objectius plantejats per l'any 98, i quina és l'avaluació del 98 i quina serà per al 99.

És una memòria, si em permeten i no em mal interpreto, de lletres. Necessitem números per poder quantificar i avaluar. I em permetria dir que no respon als compromisos presos ni a les paraules de la consellera en aquesta cambra o en comissió. Una consellera que salva el Departament perquè respon amb immediatesa, amb paraules, però, en canvi, això no es tradueix en aquest pressupost. Perilla el Pla de reposicions a centres, de centres penitenciaris, que hauria d'estar molt més avançat. No hi ha una voluntat política pressupostària i amb memòria clara –i ens preocupa molt i ho argumentaré– de l'aposta per les mesures penals alternatives. Els convenis amb els ajuntaments continuen sent invisibles.

Estem davant d'un repte molt important –ho dèiem el darrer any–, un repte de fer pedagogia per l'aplicació del nou Codi penal. Aquesta consellera també ha hagut de respondre –i avui encara hi ha notícies– respecte als temes d'infància. Paraules no traduïdes en fets, ni en pressupostos. No hi ha en la lectura immediata del pressupost un canvi. Continuen congelats a 40 milions els convenis amb els ajuntaments. Podrà dir que són ampliables, però nosaltres només podem, sabem llegir els números reals.

Per tant, intentaré argumentar –i no només argumentar– per què nosaltres ens oposem o hem presentat les esmenes a la totalitat i quin seria el nostre model alternatiu.

Iniciaré amb el tema de l'Administració de justícia. Una primera afirmació: No hi ha constatació de servei públic. És un servei públic l'Administració de justícia. Evidentment, amb independència de la necessitat de reformar el Poder Judicial, però quant a Administració de justícia és un servei públic, i el servei menys valorat pels ciutadans. Per lent és injust. Per no haver resolt bé la justícia gratuïta posa moltes vegades les persones més necessitades, les persones amb menys nivell cultural, amb menys amics, si m'ho permeten, en situació de dificultat, en desigualtat de condicions respecte a persones que han comès el mateix delicte, però es poden pagar un advocat o tenen amics que els poden proporcionar ajut.

Per tant, nosaltres reclamàvem –i ho tornem a reclamar– una visió de servei públic, oficines de reclamació en els òrgans judicials. Potser sabríem què en pensen els ciutadans realment, a part de la nota que ja sabem que no és bona.

L'increment de les oficines judicials allà on s'ha de coure això que diríem l'Administració de justícia és només de 90 milions. Els recursos materials d'informatització generalitzada són encara escassos, sobretot en ciutats mitjanes i petites. Hi han anècdotes, anècdotes il·lustratives sobre una oficina judicial o un òrgan judicial en una ciutat petita, s'ha de tancar l'endemà perquè resulta que no han previst el personal o els mitjans materials.

Les inversions no responen a les necessitats. Quan escoltava, ahir, el debat de política territorial, potser perquè els departaments que el meu Grup em delega són departaments que són un percentatge molt petit del pressupost de la Generalitat pensava: «Escolta, de fet, ens estem discutint en el Departament de Justícia o en altres departament per quantitats molt petites, que una sola obra en Política Territorial no ens discutim.» Per tant, fixi's, hem de capgirar també en el cas de l'Administració de justícia... Això és un servei públic molt important que posa en perill, moltes vegades, la igualtat de condicions. Per tant, ho dèiem l'any passat, ho reiterem enguany: falta una política de personal. Comparem-ho amb altres serveis públics. Com hem canviat en els serveis sanitaris? Ningú pensa que no hem de fer ara ja un pla de xoc per a les llistes d'espera. Per què no parlem de llistes d'espera a l'Administració de justícia? I fem un pla a cinc, deu anys, amb objectius: pactem-lo. Busquem consens entre les forces polítiques, però ni tan sols sembla que vulguem explicitar el problema. Per això insisteixo en les memòries. Aquest és un tema fonamental. Si un ciutadà d'aquest país ha de tardar quatre anys, cinc anys, vuit anys, a esperar sentència, això no ho podem permetre. Portem vint anys de democràcia.

Si un ciutadà o ciutadana necessita un advocat d'ofici, amb rapidesa, perquè és una dona maltractada o perquè potser la seva pena podria estar canviada per un àmbit, diríem, molt més de comunitat terapèutica, necessita un advocat d'ofici, ja, que li defensi el cas com si fos un advocat privat. Perquè això té conseqüències reals, perquè, potser, aquest judici de faltes podria passar a ser un cúmul de les faltes i, per tant, una sentència de justícia ràpida. I aquest és el que estem debatent.

Punt 1

En aquest debat de pressupost que és fred, que sembla buit, en aquestes administracions que potser sembla que no són tan rellevants per a les excel·lències polítiques de Catalunya, resulta que hi ha molts ciutadans que esperen de nosaltres que capgirem moltes coses. El que passa és que, probablement, tots aquests ciutadans i ciutadanes que esperen sentències ràpides no estan organitzats. I aquesta deu ser la diferència. I els professionals són molt heterogenis en aquest sector. Però nosaltres no només podem actuar davant de la pressió dels *lobbies* hem d'actuar davant de les necessitats, i –hi insisteixo– no traspua, ni del pressupost ni de la memòria de l'Administració de justícia, un canvi de plantejament.

És la taula d'escacs, senyores i senyors diputats. Tenim aquest nou jutjat a fer, el fem. Però com? Com lliguem el procés de l'ordinador perquè l'agent de l'òrgan judicial més el secretari més tothom pugui estar connectat a una xarxa informàtica? Això no ho hem fet.

Tampoc hem replantejat, probablement, ni amb els representants sindicals, una modificació, per exemple, dels horaris. Insisteixo en el pla de xoc de les llistes d'espera de Sanitat. Almenys, hem arribat a acceptar que existeixen, i que és un problema, i que és un servei públic, eh? Per tant, fem el mateix. Insisteixo que no ho resolrem en un ni en dos dies. Per tant, ens sembla que: política de personal, política a mitjà i a llarg termini i consens per buscar complicitat amb el Poder Judicial.

Per tant, com que això no ho hem sabut veure, nosaltres hem presentat l'esmena a la totalitat al Departament de Justícia, fonamentalment en aquestes últimes argumentacions, a la Direcció General de Relacions amb l'Administració de Justícia.

El segon paquet és tot allò que fa referència a Serveis Penitenciaris i Mesures Penals Alternatives i de Justícia Juvenil. Respecte a la Direcció General de Mesures Penals Alternatives, té un increment mínim de l'1,8%. Posa, una altra vegada..., ens fa fàcil fer d'oposició, tot i que no voldríem haver de fer d'oposició, en aquest sentit. Es torna a no prioritzar els recursos i els programes per fer efectives les penes alternatives a la privació de llibertat.

Som, Catalunya, igual que la resta de l'Estat espanyol, un dels estats..., la comunitat autònoma amb més nombre de persones en primer i segon grau. Això ho hem de resoldre. Ha baixat la població penitenciària, relativament, aquests últims temps, probablement, en part, per aquesta aplicació del nou Codi penal o perquè s'encavalquen l'antic i el nou Codi penal. Si tot Europa s'ha atrevit a impulsar les mesures penals alternatives, nosaltres també ho hem de fer, i ho hem de fer amb valentia, no amb inconsciència.

Què vol dir això? Vol dir que hem de garantir seguretat a dintre dels centres penitenciaris, clarament. Però també vol dir que hem de saber explicar que tenim alternatives de reinserció fora dels centres penitenciaris. Perquè, si no fem això, i ens preocupa, s'està infiltrant a dintre la societat una por de tenir persones en llibertat condicional. O en tercers graus. I això és injust. I en aquest Departament o en aquesta Direcció General, ens

hem de comparar també amb Europa; bé ens comparem amb Europa en tota la resta, en el debat recent del tema del treball, la referència sempre és Europa. No sé per què en aquests temes mai parlem d'Europa. Hi insisteixo, el marge entre la població penitenciària de primer i de segon grau, i de tercer grau, llibertat condicional, encara està molt lluny d'Europa.

Hi insisteixo: això vol dir que cal un impuls polític d'acord amb tothom. D'acord, primer, amb els ajuntaments. Demano al Grup que recolza el Govern que ens expliqui per què no existeix una partida de convenis amb els ajuntaments; malgrat que els tenen, encara que amb partides molt petites. Per què es fan invisibles, quan és una de les claus d'avançar en les mesures penals alternatives? Per què es congela –per tant, baixa, en conseqüència– la partida pressupostària específica de Mesures Penals Alternatives?

Per tant, podríem dir que aquesta Direcció General no respon a les expectatives que obria el nou Codi penal. S'ha d'impulsar, perquè si no els ciutadans no creuran que això és possible. I estem començant. Quan els programes que tenim no s'avaluen i quan una memòria no diu: «tenim tantes persones en llibertat condicional, i molt poques han reincidit», això és un argument de força. «I per això ens atrevim a apujar aquesta partida», aquest és l'argument polític que necessitem. I «ens vàrem equivocar en aquest altre i en aquest altre i, per tant, hem de retrocedir». Volem escoltar, volíem haver llegit de la Memòria aquestes xifres, aquesta proposta.

Respecte a la Direcció General de Serveis Penitenciaris he dit a l'inici que aquest pressupost comença a qüestionar el Pla d'inversions de nous centres penitenciaris. Hi ha una partida que creix, d'inversions, però no suficientment. De compra de terrenys, va dir la consellera en la darrera compareixença en la Comissió de Justícia, que s'havien comprat –ens va semblar entendre– els terrenys per al quart centre de penats. Per, d'algun manera, començar a parlar de les presons de Barcelona. Es podrà començar? Nosaltres, les partides que hi ha d'inversions, pensem que no ho permeten. Però no són només noves presons, són totes les altres. Aquests dies es reconeixia, per exemple, que les presons de Girona i de Figueres estaven molt per sobre de les seves possibilitats. Són presons petites, que em permetria dir que, potser, per ser petites funcionen bé, però, evidentment, tenen un problema de massificació, molt més incrementat a l'estiu. Però, tot i això, molt més enllà del pressupost –i ho vam dir en la compareixença de la consellera– s'ha de revisar el Pla d'inversions. O aquell pla que vostès havien fet ha quedat ja desfasat, curiosament. Ha quedat desfasat perquè, probablement, hem de fer molt més èmfasi en la llibertat condicional. Encara, probablement, quan es va fer, pensàvem molt en centres grans, molt grans, de penats. Hem de continuar-hi pensant, evidentment. Però, en aquesta aposta per la llibertat condicional, que no vol dir ingenuïtat política, que no vol dir portar tots els presos al carrer, de cap manera, però vol dir igualar-nos a Europa.

També queda sense partida explícita el tema de resoldre els convenis amb els ajuntaments perquè assumeixen en realitat els dipòsits municipals. Ho han guanyat

6976

per sentència, una sentència que diu que se'ls ha d'abonar el 100% del manteniment de centres, d'aquests centres, d'aquests dipòsits municipals, que ja no fan només funcions d'acollir preventius, en espera, sinó que el que també fan és una part dels arrestos de caps de setmana en algunes zones. Això queda com a crèdit ampliable en la Memòria, en l'adjunt dels pressupostos, però continua sent invisible el nombre, el com, a les memòries.

Respecte a la Direcció General d'Atenció a la Infància, jo crec que mereixeria un debat molt més llarg. Nosaltres tornem a dir que aquesta Direcció General d'Atenció a la Infància no ha d'estar en aquest Departament. I no perquè Justícia no hi tingui a veure, però pensem que molts dels conflictes que tenim, precisament, són per la descoordinació amb els serveis socials. Potser més que mai la infància amb risc ha estat visible en els mitjans de comunicació. Potser necessitem ara que els *mass media* ens expliquin la realitat. Potser és que ens fa vergonya assumir que entre tots no ho hem sabut resoldre. Com podem coexistir amb una Catalunya que diu que té –i és realment– el PIB més alt o dels més alts de l'Estat espanyol i una de les regions europees amb més nivell de renda? Com coexisteix, això, amb els nens del carrer? Això és real. Ho hem volgut fer invisible i en parlem quan algú en fa un reportatge. Evidentment, la Direcció General d'Atenció a la Infància acull molts d'aquests menors amb risc social, però, i tots aquests altres que tenim també en llista d'espera? Com pot ser que assumim que els EAIA, que són els equips d'atenció a la infància i a l'adolescència, tinguin llistes d'espera de més de mil menors, per ser vistos, per ser avaluats, per ser diagnosticats i, sobretot, per establir un programa terapèutic? Que no són necessitats reals? Això no ho diu la Memòria. Això és a través d'informacions que els diputats obtenen de diferents fonts, en la mateixa documentació del Departament de Justícia. I, en canvi, la resposta pressupostària, inexistent.

No sabem en quants EAIA pensen incrementar l'any 99; el creixement de la partida és minso. Els convenis amb els ens locals queden congelats. Aquesta consellera, en les interpellacions després del fenomen més mediàtic dels nens del carrer, deia, li deia a l'alcaldesa de Santa Coloma, li deia també a l'Ajuntament, i deia a tots els grups d'aquesta cambra que apostàvem per reforçar els recursos comunitaris: més educadors, més atenció individualitzada. Com pot ser que, en el pressupost, la partida de convenis amb els ajuntaments quedi congelada? Com pot ser que baixi l'atenció individualitzada a menors?

I, sobretot –i així ho dèiem–, no vulgui, consellera, assumir en solitud aquest repte. No hem sabut veure cap canvi en la Memòria de la DGAI, un punt que digué: «Tenim aquests fets i, per tant, proposem això. No ho podem proposar sols perquè, de fet, els educadors formen part de la xarxa d'atenció primària. Nosaltres hi podem posar, en tot cas, recursos especialitzats, o anem més enllà, senyores i senyors diputats? Portem en el pressupost una proposta real de modificació de la DGAI, descentralitzem el territori, atorguem competències als ajuntaments en certs temes que no tenen ara d'infància, amb recursos, evidentment.»

*(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)*

Perquè el model, si m'ho permeten dir, ha fracassat. No ha fracassat en l'atenció de nens i nenes tutelats en centres, en general, però ha fracassat per un marge ampli, de menors que no s'adapten als centres que tenim; per molts motius, i no són nens i nenes provinents de la immigració comunitària, només. Els d'aquests dies de Lepanto, dels quarters de Lepanto, no són immigrants comunitaris, són catalans de soca-rel. Per tant, no hi ha humilitat política. No, el pressupost ni tan sols reflecteix els compromisos de la consellera en temes d'infància.

Això sí, 658 milions, aquest any per a l'Institut Català d'Acolliment i l'Adopció; ens n'alegrem, els felicitem. Nosaltres, l'any passat, ja vam demanar que s'identifiqués una partida, però no només una partida. Què en farem, d'aquests 658 milions? Els detindrem tots a Barcelona ciutat en despatx? Quin augment de famílies acollidores ens proposem? Estem en una de les xifres de famílies acollidores més baixes de tot Europa. Això deu ser, en mans del Govern, un cert fracàs. Hem equivocat els criteris, la selecció o els demanem excessivament, a les famílies acollidores? Per què Europa ho fa millor que nosaltres?

Per tant, a nosaltres ens sembla que tenim argumentacions polítiques molt més enllà dels números freds per haver presentat les esmenes a la totalitat del Departament de Justícia. He insistit que no només parlem d'oposició, sinó que hem intentat dir algunes de les idees fonamentals d'alternatives pressupostàries, que són, en definitiva, alternatives polítiques.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

### El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyora diputada. Per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

### El Sr. Ridao i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, un any més, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, pujo a aquesta tribuna per defensar una esmena a la totalitat del Departament de Justícia, per la qual el Grup Parlamentari demana el retorn o la devolució al Govern d'aquest pressupost. Enguany, i abans d'entrar en consideracions de tipus global i en profunditat en cadascun dels apartats o direccions generals del Departament, instituts i empreses públiques, voldria fer dues consideracions de caire tècnic o de gestió pressupostària que, si volen vostès, tenen una importància molt menor, molt residual; però, ni que sigui per la reiteració, per l'obstinació amb què a la vista de les liquidacions periòdiques del pressupost d'aquest Departament es presenten aquestes qüestions a les quals em referiré, si de cas, abans d'entrar en profunditat en el debat del pressupost, voldria referir-m'hi molt breument.

Pel que fa, en primer lloc, a la important despesa de personal del capítol 1, que equival aproximadament a un 65% de l'estat de despeses del pressupost, és una partida que entenem –i no és la primera vegada– que genera una gran descompensació, que –ho reitero– venim denunciant cada any, gairebé de caràcter estructural en relació amb la dotació de mitjans materials, atès que, per exemple, l'adquisició de material s'incrementa de l'ordre només d'un 2,9% respecte de l'any 98. Al seu torn, les despeses de personal estan –entenem– novament subvalorades per la sistemàtica trampa comptable –que venim també denunciant i que aflora, any rere any, en la liquidació del pressupost– d'infradotar les quotes socials, un concepte que sempre diem que es calcula de forma relativament simple a partir dels salaris, i així tenim, per exemple, que per al 1999, 4.844 milions de pessetes per quotes, tenim 34.702 milions de pessetes per salaris, i després no és d'estranyar que es produeixin, evidentment, descompensacions o desviacions multimilionàries. I el que és pitjor, ja veurem això el que pot comportar i com es compensarà en un exercici d'evident contenció pressupostària, especialment, en aquest apartat de la despesa corrent o improductiva. I és, paradoxalment, una circumstància que, per cert, topa amb algunes partides que no s'acaben mai de concretar i de realitzar durant l'exercici pressupostari, per exemple, algunes transferències corrents, algunes transferències a alguns ens públics que sempre es pressuposten i mai en la pràctica durant l'exercici pressupostari s'acaben realitzant.

Entrant en consideracions de tipus global, i abans, fins i tot, d'entrar en cada direcció general sobre el pressupost del Departament de Justícia, aquest és un pressupost, el de l'any 99, que experimenta un increment d'un 6,7%, i, en termes absoluts, passem de 53.739 milions de pessetes per a l'any 98 als 57.325 per a l'any 1999; és a dir, que després dels departaments d'Indústria i d'Ensenyament, el Departament de Justícia és el que s'incrementa o creix menys i se situa per sota de la mitjana d'increment del conjunt de departaments, que estan al 8,2%. I no només això, sinó que si tenim en compte que 34.702 milions d'aquests 57.325 corresponen exclusivament al capítol 1, és evident que aquest increment, que és un increment modest, superior a l'increment vegetatiu del 2,1% de l'exercici anterior, és evident que davant d'aquesta dada irrefutable se'ns confirma un any més la condemna del Departament de Justícia a purgar com un dels dos o tres departaments amb menys pes específic dels quinze amb els quals compta el Govern de la Generalitat.

I això que..., no em negaran i no em negarà l'honorable consellera de Justícia que, sense ser aquest un departament eminentment productiu, que no ho és, és evidentment un departament social. I, per tant, com deia la il·lustre diputada senyora Marina Geli fa uns instants, és un departament que inequívocament té una vocació de servei públic; que té molt a veure, en definitiva, amb la gent. I això també que les seves atribucions són molt importants, suporta l'Administració de justícia, execució de la legislació estatal en matèria penitenciària, protecció dels infants i dels adolescents, justícia juvenil, conservació, modificació i desenvolupament del nostre dret civil de Catalunya. Però, sobre-

tot, d'entre aquestes atribucions importants, posar especialment l'accent i l'èmfasi en el que és la tasca de suport a l'Administració de justícia, és a dir, l'administració de l'Administració de justícia. Què hi ha de més social que dotar de prou recursos econòmics, de prou diners una administració de justícia que constitueix un dels poders de l'Estat que, en aquests moments, ja fa alguns temps, gaudeix de menor credibilitat i estima social? En què tothom, almenys bona part de l'opinió pública de la nostra societat, coincideix en el diagnòstic que els procediments judicials són cars, són lents, són obscurs, fins i tot, en ocasions són gairebé esotèrics. Prou recursos, ni que sigui per pal·liar, honorable consellera, l'evident absència d'iniciatives legislatives, que correspon no només a l'àmbit del Govern de la Generalitat, sinó especialment al Govern de l'Estat, però que, en definitiva, l'han sumida en una greu situació de crisi, per bé que –i això sí que ho vull reconèixer– s'han experimentat algunes certes millores en el rendiment, en la qualitat del Servei des del traspàs dels mitjans personals del servei de l'Administració de justícia, per exemple, i ho vull dir molt clar, pel que fa a l'apartat de la imposició i del control horari.

Creiem que és un error, i ho vull dir molt clar, és un error la manera com el nostre Govern, si més no, a partir d'una lectura dels números del pressupost, disminueix el paper i el perfil d'aquest Departament, i és un error, sobretot, perquè vostès fan bo allò que suposa invalidar el dret de la ciutadania a una justícia àgil, a una justícia eficaç i, per tant, a diluir d'una o altra forma el nucli essencial del dret fonamental de la tutela judicial efectiva. I després, tot i ser, a més a més, en part responsables de la degradació d'un servei públic d'inexcusable prestació, a més a més, després tenen la gosadia –no dic jo que ho hagi fet l'honorable consellera, però sí que ho ha fet el mateix president de la Generalitat– de culpabilitzar els altres dels seus propis errors. I, en aquest sentit, vull recordar unes manifestacions, ja fa alguns mesos, del mateix president de la Generalitat, en què atribuïa al ciutadà..., culpabilitzava del col·lapse i la congestió de l'Administració de justícia que la gent pledejava massa. De fet, són unes manifestacions, un element gairebé recurrent en el discurs del mateix president de la Generalitat, perquè també recordo que en una altra ocasió va qualificar..., o va culpabilitzar, millor dit, de la mala qualitat de l'ensenyament els ensenyants, els pares, el conjunt de la comunitat educativa, com si allò no anés amb el seu Govern, com si el Departament d'Ensenyament, el mateix president de la Generalitat, no hi tingués cap responsabilitat.

I aquesta és una política, com a mínim –com a mínim, i que se m'accepti l'expressió, i ho dic amb tota cordialitat–, com a mínim insensata i que no condueix enlloc. Sobretot perquè després de dos anys i mig, aproximadament, de suport de Convergència i Unió a l'acció de govern del Partit Popular a nivell d'Estat –però també té un trasllat i una reciprocitat en el cas de Catalunya, dintre de l'àmbit de les decisions polítiques i legislatives que necessita la justícia–, només s'han produït decisions regressives en matèria de llibertats públiques, s'ha instrumentalitzat de forma molt clara la justícia –i vull citar el cas evident del paper lamentable de

la Fiscalia—, i no només no s'han activat les necessàries, les imprescindibles reformes legislatives, a excepció, en aquests moments, del debat i els treballs per la reforma de la Llei d'enjudiciament civil, sinó que el Govern del Partit Popular, amb el suport de Convergència i Unió, després de presentar l'any 1998 com *el año de la justicia*, una frase o un aforisme imprès gairebé amb lletres d'or en el frontispici del Ministerio de Justicia del carrer San Bernardo de la capital del regne —ho repeteixo—, després de presentar aquest any 98 com l'any de la justícia, ha anunciat alguns projectes de llei que, en part, provenen de les feines fetes pel Grup del PSOE en el seu pas pel Govern, o bé, ho ha fet en simples retocs de caire merament conjuntural.

Per tant, el disseny de la política judicial de Convergència i Unió, i també, evidentment, del Partit Popular, que en això hi té una responsabilitat essencial —ho veiem a través d'aquests pressupostos també—, s'allunya, evidentment, del model proposat pel Llibre blanc. I s'allunya molt, evidentment, en qüestions com la normalització lingüística, s'allunya pel que fa a la descentralització autèntica de l'Administració del Poder Judicial a Catalunya, i en això no m'hi voldria estendre, però és evident que suposa aquest llibre blanc, o suposava, un punt de partida absolutament imprescindible per la reforma d'una administració bloquejada, lenta, ineficaz, com deia abans, impròpia d'un servei públic que es regeixi pels principis d'eficàcia, de celeritat i de transparència; i és evident que amb aquests pressupostos es consolida aquesta situació de degradació.

I amb això entrant ja més en detall, i per il·lustrar el que acabo de dir fins aquest moment, entrem directament en l'apartat de la Direcció General de Relacions amb l'Administració de justícia, que cada any ocupa una part molt important de la nostra intervenció. Aquest any només cal llegir la Memòria, aquesta Memòria literària a la qual es referia la senyora Marina Geli, no sense certa ironia, la Memòria del Departament, del pressupost, que el Govern i el Departament de Justícia han posposat d'una manera molt clara aquest apartat i n'han prioritzat altres, que no dic jo que no tinguin importància, com l'Institut Català de l'Acolliment, tot l'apartat de justícia juvenil, però és evident que en la partida d'adquisició de terrenys, de reforma i de noves construccions d'edificis judicials es produeix un increment, en termes absoluts, de 1.027 milions de pessetes l'any 98 als 1.883,5 milions per a l'any 99, però és un increment insuficient, perquè no arriba, ni tan sols, a les cotes que s'havien assolit en exercicis anteriors, concretament l'any 97, de prop de 2.000 milions de pessetes, concretament 1.950 milions. Una dotació prevista que, *grosso modo*, sense entrar gaire en detall, serveix —ho diu la mateixa Memòria, també ho sabem a través de respostes del mateix Govern— per acabar —bàsicament per acabar, per tant, continuisme—, per acabar les actuacions engegades a Puigcerdà, a Blanes, a Gavà, que són casos evidentment urgents i que clamaven al cel; algunes petites reformes també per adquirir terrenys per a la construcció d'edificis judicials, en el cas de l'Audiència Provincial de Tarragona i d'una nova secció de l'Audiència Provincial de Lleida. Per tant, haurem d'esperar encara, almenys un any més pels casos d'Arenys de Mar, per atendre els casos d'Arenys de

Mar, d'Esplugues, de Granollers, de Manresa, de Martorell, de Sant Boi, de Vilafranca del Penedès, de Figueres i de la Bisbal, per citar-ne alguns, els més importants.

I és que no s'oblidi que en l'exercici de les competències del Departament de Justícia és necessari d'implantar el màxim d'esforços per afrontar els notables dèficits preexistents en aquest terreny i que, evidentment, no són responsabilitat o culpa exclusiva del Govern de la Generalitat. I per això, l'ampliació del nombre d'edificis i de locals judicials que ens correspon en aplicació estricta de la Llei de demarcació i planta judicial, entenem —entenem, senyora consellera—, que no va a bon ritme. Com tampoc que aquests edificis reuneixin unes condicions bones, no només des del punt de vista de la seguretat, que ens hi podríem referir amb algun episodi curiós d'alguna placa que cau del sostre; amb algun episodi, també, esporàdic de salut laboral i de sinistralitat, sinó, evidentment, per dispensar una bona atenció als usuaris de la justícia. I això, en definitiva, implicaria realitzar, accelerar moltes, molt més nombroses actuacions per fer més operatiu, més funcional el funcionament de l'Oficina Judicial agrupant serveis; quelcom que ja s'està començant a implementar i que s'assajarà, espero que, a més a més, amb èxit, pròximament, a la Sala del Contenciós del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, en els nous jutjats de Sabadell i en l'oficina del jurat de l'Audiència Provincial de Barcelona. Però és evident que això, que és positiu i que nosaltres saludem, és una experiència molt reduïda, molt modesta i que voldríem estendre i ho voldríem veure per al conjunt de l'Administració de justícia a Catalunya.

Entrant en el terreny de la informàtica judicial, que és un apartat absolutament important en el món de la justícia, de fet, jo em confesso absolutament, com a mínim, desconcertat veient els pressupostos de l'any 99, perquè la Memòria ens informa que el Departament pensa «continuar amb la informatització integral de l'Administració de justícia i millorar les infraestructures en aquest àmbit» —i llegeixo literalment allò que diu la Memòria—; però, per això, la Memòria ens remet a un acord de govern de 23.VI.98 sobre el projecte global d'informatització, que deu ser un d'aquells acords de govern que no es publiquen mai i que, nosaltres almenys, els representants del poble de Catalunya, ni que sigui llegint atentament el *Diari Oficial de la Generalitat*, no acostumem a veure mai —potser estic equivocant; potser.

Però, si més no, en la Memòria del Departament i en el que és l'expressió xifrada i comptable d'aquest apartat no hi apareix absolutament re, i, per tant, com que no es concreta re, perquè la Memòria tampoc no ens en diu re, doncs, home, tampoc no se'ns refereix què significa, com a mínim, aquest acord de govern o aquest projecte global d'informatització de la Generalitat pel que fa referència, concretament, a l'àmbit de la justícia. L'any passat sí que recordo que aquest apartat de la informatització baixava de l'ordre d'un 28%; aquest any, *chi lo sa?* Jo, en tot cas, espero, gairebé diria amb fruïció, les explicacions o la intervenció del diputat de la majoria, que en tot cas farà el seu torn en contra, se-

gurament. Però, en tot cas, no sabem –i jo plantejo i deixo la incògnita sobre la taula–, no sabem, si no és alguna cosa, alguna pista, a través de les explicacions que donen la consellera i el president de la Generalitat quan van a inaugurar algun edifici judicial, com quedarà, què passarà amb la provisió de material informàtic de les oficines judicials, quin desplegament hi haurà per a l'any 99 del programa Themis d'informatització integral, com quedarà el tema dels sistemes de consulta de la base de dades de jurisprudència i de legislació i, sobretot –sobretot–, un tema que ens hauria de preocupar molt de cara al futur, com queda o què és el que vostès han previst per a l'any 99 pel que fa al sistema de transferència d'informació i de dades entre els diferents òrgans judicials.

En l'apartat de normalització lingüística la partida destinada al Programa de normalització lingüística només puja de 53 milions de pessetes a 54,4 milions per a l'any 99; una xifra, per tant, ja ho veuen vostès, gairebé idèntica des de fa tres anys, molt lluny dels idíl·lics 134 milions que es preveien per a l'any 95. I és clar que el pressupost del 95, a més a més, es va elaborar en un context, el març de l'any 94, pensant que el Govern havia d'assumir la total responsabilitat en aquest terreny i, per tant, aleshores va néixer el Programa de normalització lingüística. Des d'aleshores fins avui, en canvi, pur continuisme, però, a més a més, continuisme més barat i menys dotat, i, com diu la Memòria –de fet, ho diu amb aquesta mateixa expressió del continuisme– diu: «Continuar amb el programa i la formació.»

I aquest any, per no estendre'm en aquest apartat, jo només voldria il·lustrar d'aquest menysteniment i d'aquesta política en l'apartat de normalització lingüística, en la qüestió, o una qüestió que és important per nosaltres i que ens preocupa i ens inquieta, que és el paper que tenen els equips de normalització lingüística que, com vostès saben, estan formats per grans professionals, llicenciats en dret, en filologia catalana, i que tenen com a objectiu bàsic el foment de l'ús, sobretot de l'ús escrit del català en els jutjats. I que no hi ha manera –no hi ha manera, i en tot cas ho veurem pròximament en el debat d'algunes iniciatives parlamentàries, almenys una de ben concreta presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana–, no hi ha manera que es consolidin, amb contractacions que es renoven cada any, com si es tractés d'una obra o d'una execució d'obra del servei determinat, quan en la pràctica la normalització lingüística, com vostès saben, no és una qüestió a curt termini, és una qüestió a llarg termini. I, per tant, des d'aquest punt de vista, aquest és un fet que demostra que, malgrat els esforços evidents que s'han fet, i que també volem reconèixer que s'han fet, per introduir el català en el món del dret i de la justícia, no es fa prou, i tampoc amb l'empenta que ens sembla que convindria.

En l'àmbit de presons, que cada any ocupa, també, un lloc o una part destacada en el nostre discurs, en la nostra intervenció, tampoc no voldria estendre'm, entre altres coses, perquè no voldria haver de reiterar algunes de les qüestions que fa pocs dies, amb motiu d'una sessió informativa, d'una compareixença de l'honorable consellera en la Comissió de Justícia, vaig te-

nir ja oportunitat de dir, de traslladar, quan amb motiu de la presentació del Pla o, millor dit, del balanç del Pla d'establiments penitenciaris, vaig, com a mínim, traslladar a l'honorable consellera el fet que nosaltres atorguem un suspens clamorós al Govern pel que fa a la política d'infraestructures en aquest apartat de les presons.

Si de cas, destacar que enguany tenim 132 milions de pessetes per a l'adquisició de terrenys, evidentment per a la construcció del nou centre de compliment, del quart centre, i 100 milions de pessetes, també, per a la construcció de la unitat hospitalària psiquiàtrica. Una quantia modesta que ve a paliar de forma –ho reitero– molt escadussera els problemes derivats de la inoperància en aquest terreny, des de ja fa deu, onze o dotze anys pràcticament sense inversió pràcticament, tot i que la partida per adquirir terrenys té algun precedent, fins i tot. Recordo l'any 95 una partida i una quantia que finalment no es va veure compromesa.

La manca d'inversió acumulada d'esforç inversor, en definitiva, per part del Departament de Justícia durant aquests anys, l'acord per al desmantellament de les presons de Barcelona, posteriorment, els va portar, a vostès, a plantejar obertament la substitució del centres penitenciaris de Barcelona, però ho van fer a partir d'una operació especulativa que contemplava un únic sistema d'actuació urbanística, com la requalificació d'uns terrenys per obtenir o per generar una plusvàlua que comportés uns recursos per construir els nous centres penitenciaris; i, és evident que amb aquesta minsa dotació econòmica, amb aquesta política que vostès han engegat en aquest terreny, se'ns condemna, un any més, com a mínim, a disposar d'uns establiments vells, inadequats, lluny de les millors condicions d'habitabilitat, de seguretat, d'encaix en el seu entorn geogràfic, amb la ciutadania i, també, a patir i a continuar patint alguns problemes de convivència i de compatibilitat, com deia, amb l'entorn. I, per tant, vostès ens condemnen, un any més, a posposar l'inexcusable objectiu de qualsevol, de tota política penitenciària que ha de ser servir per a la reeducació i la reinserció social.

En l'apartat de l'Atenció a la Infància de la DGAI i de l'Institut Català de l'Adopció, l'any passat diem que ens trobàvem, òbviament –i ho diem a final d'any–, que ens trobàvem en una situació d'*impasse*, en una situació de certa transitorietat. I ho diem perquè, després d'un debat social i un debat polític molt important sobre la necessitat de desburocratitzar i, fins i tot, de forma encara més important, de garantir determinats drets fonamentals, com el dret a la intimitat en matèria d'acolliment i adopció, el Parlament va crear, per llei, un institut i, per tant, un organisme que gaudeix d'autonomia no només administrativa, sinó autonomia econòmica i pressupostària.

Al marge d'algunes consideracions sobre el funcionament de l'Institut, que podria dir molt clar que al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana no l'acaba de satisfer, com a mínim no acaba de respondre a les expectatives creades, sobretot en el capítol de l'adopció internacional, del funcionament de les ECAI –que segurament motivaran un debat més aprofundit i més interessant en aquest Parlament d'aquí a unes setmanes,

6980

quan puguem substantiar un paquet d'interpellacions presentades pels diversos grups parlamentaris—, ni l'aplicació del nou reglament —reglament, ho reitero, reglament de mínims—, ni el tracte que es dispensa a les famílies sol·licitants en el capítol de la informació, de la transferència, ni els costos de la tramitació, que és aquest un dels obstacles per a l'accés igualitari als processos de l'adopció.

Dit això, ni que sigui de passada, és evident que en aquest pressupost es manté la tònica —i una tònica descendent i decreixent ja iniciada fa alguns anys, i també l'any 1998— de no-inversió: passem d'una inversió, l'any 97, de 265 milions a l'any 98 de 32 milions; per, l'any 99, parlar de 30 milions de pessetes. Un pressupost també en què les «Transferències als ens territorials» passen de 40 milions a escassament 10 milions de pessetes —totalment deixats de la mà de Déu, els nostres ajuntaments, en aquest apartat. I, també, l'increment modest per dotar de 229 milions de pessetes els centres col·laboradors i d'acolliment, situen, evidentment, un any més, per sota dels mòduls utilitzats per la Generalitat, aquests centres. I, per tant, des d'aquest punt de vista, disposen de molts menys diners, proporcionalment, que la mateixa Generalitat, que dota amb 163 milions els centres de la seva pròpia dependència.

Pel que fa a l'apartat de «Mesures Penals Alternatives i de Justícia Juvenil», la Direcció General que es dedica bàsicament al funcionament dels seus centres propis, tant els tancats com els oberts, sense que, un any més, puguem veure un increment de l'espectre de possibilitats que ofereix, en definitiva, la justícia juvenil a partir de l'abordatge del plantejament de polítiques de prevenció i d'inserció social. No contents amb això, no contents amb la limitació o l'autolimitació pel que fa a l'espectre o a l'àmbit de les atribucions de la justícia juvenil a Catalunya, els rectors del Departament enguany abaixen el pressupost global i és una baixada progressiva i continuada des de l'any 1997: de 438 milions, l'any 97, vam passar, l'any 98, a 377, i, l'any 99, a 351.

I una lògica disminució, i més que proporcional, de les despeses de funcionament dels centres, que passa també de l'any 97, 410 milions, a l'any 98, 325, i per a l'any 99 una baixada molt ostensible de l'ordre de 244 milions de pessetes, que farà que, òbviament, durant l'any 99 calgui estrènyer, i estrènyer molt, el cinturó. Perquè no veiem que amb aquesta disminució es pugui compensar, o serveixi, en definitiva, per compensar els centres col·laboradors o altres polítiques, com deia anteriorment, les de prevenció especialment. La inversió, a més a més, resta congelada en 25 milions de pessetes, una xifra idèntica a la de l'any 98.

*(El president es reincorpora al seu lloc.)*

I acabo, finalment, amb el Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, el Cire; també el continuisme és la definició, la paraula que millor defineix aquesta empresa pública. El Centre d'Iniciatives per a la Reinserció es nodreix —ja ho sabem—, bàsicament, de les vendes pròpies, però l'aportació del Departament es manté constant, i aquesta variable ens preocupa i ens inquieta, i és un element que, any rere any, el posem sobre la taula

perquè no existeix ni un esforç inversor progressiu, continuat, per complir l'objectiu d'un nou marc dissenyat en el Codi penal en matèria d'execució penal; no s'aprofundeix, ni que sigui tendencialment, en la possibilitat d'arribar a acords amb l'Administració local, amb les entitats d'iniciativa social, per estendre les possibilitats que avui ens ofereix la reinserció amb el nou marc legal penal, i ens preocupa especialment perquè aquest any, com cada any, existeix una fractura i un evident divorci entre la Memòria del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, que planteja aspectes i qüestions molt ambiciosos, amb els números, amb els diners continguts en el pressupost, la qual cosa, evidentment, vol dir molt probablement que, un any més, s'ajorna la reforma amb profunditat d'aquesta empresa, d'aquest centre i, per tant, la seva potenciació en compliment, especialment...

### El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

### El Sr. Ridao i Martín

...especialment d'una moció que fa poc més d'un any aquest Parlament va aprovar amb el consens de tots els grups de la cambra i que plantejava la necessitat de redimensionar i de potenciar aquest centre.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, senyor president, el nostre Grup Parlamentari ha presentat aquesta esmena a la totalitat i els demana el seu suport i vot favorable.

Moltes gràcies.

### El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes, per un temps màxim de trenta minuts.

### El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable senyora consellera, convindran amb mi que és una tasca certament difícil que, ara, després d'escoltar les intervencions brillants, punyents, adequades i exhaustives de la senyora Geli i del senyor Ridao —que jo he hagut d'anar tatxant coses perquè eren qüestions que jo volia plantejar, que volia dir—, doncs, que ara resulta en certa mesura difícil per a mi poder aportar alguna reflexió nova a l'entorn de les esmenes que ha presentat el nostre Grup Parlamentari al Departament de Justícia i als seus organismes; malgrat tot, ho intentaré.

La primera consideració que nosaltres ens fem, que es fa el nostre Grup i que em faig jo mateix, en relació amb els pressupostos del Departament de Justícia, és que es produeix, malauradament cada cop més, un divorci entre els objectius que ha de cobrir el Departament de Justícia, les fites que ha d'aconseguir, allò que ha de resoldre i els mitjans que es posen per resoldre aquestes qüestions. Aquest divorci és especialment greu, perquè —encara que s'ha dit, i s'ha dit bé, jo crec que val la pena insistir-hi— aquí estem tractant qüestions

que tenen una sensibilitat democràtica especial; qüestions que afecten, ni més ni menys, el dret a la tutela judicial efectiva: el dret de les ciutadanes i els ciutadans que quan es produeix una vulneració, o creuen que es produeix una vulneració dels seus drets, puguin ser atesos amb les degudes garanties constitucionals pels tribunals de justícia amb els mitjans, amb el temps, amb el procediment adequats per fer efectiu el seu dret. Per tant, estem tractant d'això i no d'una altra cosa. Però, alhora, estem tractant, també, de quelcom tan important en un estat social i democràtic de dret com és el dret a la llibertat, i, per tant, la seva restricció; i, per tant, els drets que queden subsistents quan no existeix el dret a la llibertat. Estem parlant, per tant, de les institucions penitenciàries que no són un ens simplement burocràtic, sinó que és una política que ha d'administrar quelcom –hi insisteixo– tan sensible, tan important, tan fonamental com són els drets de les persones, com és el dret de la llibertat i com són els altres drets inherents.

Però és que el Departament de Justícia, especialment a partir de les transferències que li van venir d'un altre departament, és també competent en una altra matèria, també, especialment sensible, que són els drets dels infants. Per tant, això què requereix, què comporta? Doncs, comporta, efectivament, per part del Govern una sensibilitat especial per saber de quina matèria estem tractant, de quins mecanismes ens hem d'estar dotant i de quins instruments hem d'estar utilitzant. Però, naturalment –naturalment–, estem parlant de pressupostos; això comporta necessàriament que aquests instruments, aquests mecanismes han de tenir una traducció en dotacions pressupostàries que els facin possibles.

Avui ens trobem, centrant-nos ja en el que fa referència a l'Administració de justícia, que hi ha un clam generalitzat..., amb independència d'algunes *boutades*, com la del president de la Generalitat d'atribuir la culpa als usuaris, als ciutadans i a les ciutadanes perquè utilitzen massa l'Administració de justícia. Jo només voldria recordar que, amb independència que es puguin produir situacions en què altres mecanismes, que es podrien introduir, de mediació, d'arbitratge, millor utilitzats..., que possibilitessin que la gent no hagués d'acudir tant als tribunals. Però el cert és que, precisament, un element que defineix l'estat democràtic, l'estat social i democràtic de dret és que els ciutadans i les ciutadanes poden recórrer amb llibertat als tribunals, i hi recorren. I a l'Estat espanyol es va donar, com en altres països que han passat processos similars, es va donar, clarament, la circumstància que la gent va incrementar el seu accés als tribunals a partir de la democràcia, precisament, perquè no tenia –i justificadament no tenia– confiança en els tribunals de la dictadura, els tribunals de l'època franquista. Per tant, en accedir els ciutadans als tribunals quan veuen que s'està atemptant contra els seus drets, és un element clar, definidor, precisament, de l'estat social i democràtic de dret, contràriament al concepte que expressava, jo crec que profundament equivocat, el president de la Generalitat.

Però, amb independència –hi insisteixo– d'aquesta *boutade*, jo crec que l'opinió generalitzada, solvent en relació amb aquestes matèries a tot l'Estat, expressa la

necessitat de reformar amb profunditat l'Administració de justícia; de fer un esforç especial perquè aquest servei públic essencial es converteixi en una realitat, en una garantia. S'ha dit, i és cert, que si la justícia no funciona bé, que si la justícia no és ràpida, que si la justícia no és immediata, que si no hi ha una aplicació directa dels principis que la configuren –pluralitat, la immediatesa, etcètera– no és justícia; per tant, ens està fallant un element clau de l'estat social i democràtic de dret. Per tant, això s'ha de modificar i el mateix Consell General del Poder Judicial ha elaborat el Llibre blanc de la justícia on planteja tot un seguit de reformes, tot un seguit de mesures que s'han d'emprendre amb urgència des dels diferents estaments competents.

Jo voldria per situar..., i crec que és –si se'm permet la redundància tractant del que tractem– de justícia assenyalar que aquí hi ha competències concurrents i compartides, i, per tant, responsabilitats concurrents i compartides. El Govern de l'Estat té encara competències i responsabilitats. És cert i, per tant, val la pena també destacar-ho, que el Govern de l'Estat té en les seves actuacions, en els seus encerts i en els seus desencerts, que en aquest àmbit malauradament són molts, el suport del Grup de Convergència i Unió. Per tant, el Govern de la Generalitat aquí té una doble responsabilitat: té la pròpia i té la que es deriva del suport que dona al Govern de l'Estat.

Però és evident que hi ha unes responsabilitats del Govern i hi ha unes responsabilitats, també, del Poder Judicial i unes competències del mateix Poder Judicial, però la Generalitat de Catalunya té competències. La Generalitat de Catalunya té responsabilitats i la Generalitat de Catalunya no exerceix –el Govern de la Generalitat de Catalunya–, adequadament, aquestes responsabilitats; al contrari, anem enrere: no solament no s'estan posant els mitjans, no solament en els pressupostos del Departament de Justícia, a la vora del 93%..., el 93% –hi insisteixo– del pressupost és despesa corrent, per tant, no és inversió, sinó que, si després analitzem el que està passant en relació amb l'any passat, en relació amb fa dos anys –s'han donat aquí pels meus companys i companya, ja, moltes xifres i jo no hi insistiré–, però és evident que no hi ha cap canvi que faci previsible –hi insisteixo– aquesta modificació dels plantejaments.

S'ha parlat de la gratuïtat de la justícia. És un element important, però, per posar un exemple en relació amb la gratuïtat de la justícia, veurem que les partides que es destinen a això són pràcticament inalterables i inalterades. Hi ha hagut un clam reclamant que això es doti i que es modifiqui, perquè, en primer lloc, no hagi de recaure, exclusivament, a l'esquena dels professionals que s'encarreguen d'aquesta qüestió, sinó que, sobre tot –i això és el fonamental–, perquè es pugui atendre amb celeritat, tota vegada que, tal com hem dit, si no hi ha celeritat no hi ha justícia, si no hi ha rapidesa, no hi ha justícia; el retard en la justícia és la injustícia.

És clar, s'ha fet referència a una qüestió que jo em veig obligat a tornar-hi insistir, perquè..., home, després d'haver aprovat la Llei del català –després d'haver aprovat amb la majoria, amb la majoria molt qualificada, naturalment, sense qualificar a la minoria que no li

6982

va donar suport, però amb una majoria molt qualificada, la Llei del català-, després que hi ha un compromís per part del Parlament, per part del Govern d'anar a modificar aquelles lleis de l'Estat que impedeixen que el català gaudeixi de la consideració que li correspon, és a dir, una llengua oficial pròpia a Catalunya. Doncs, després de tot això, amb què ens trobem? Home, ens trobem que, en un àmbit com l'Administració de justícia, on cal modificar la Llei orgànica del Poder Judicial, on cal exigir més als operadors jurídics, on cal que els ciutadans es sensibilitzin per utilitzar el català en la justícia, però, cal un esforç del Govern de la Generalitat. Home, jo crec que no ho podem passar per alt, perquè és que em sembla –i perdonin l'expressió–, em sembla un escàndol que l'any 95, globalment, en el Departament de Justícia hi havia una dotació de 250 milions de pessetes, que es va reduir a 61, que va continuar amb 62, amb 63 i amb 64. Però, imaginin com estem de lluny dels 250 milions de pessetes que teníem l'any 95, i no hi ha altres partides en el Departament de Justícia, i no n'hi ha al Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada.

I se'ns dirà –i és cert– que aquí, a Catalunya, a més a més, ens trobem amb el problema afegit que tenim més vacants judicials, més vacants de jutges, fiscals i magistrats que a altres indrets de l'Estat, i segurament és veritat; però això requereix encara un esforç més considerable per part del Govern. I, què fa el Govern? Doncs, el Govern, que destinava 76 milions de pessetes, l'any 95, a les beques per a fiscals, jutges i magistrats, aquest any en destina 77. De l'any 95 amb ara? Se'm dirà: «Home, l'any passat només eren 36, ho hem incrementat molt.» Evident, però és que van fer vostès una reducció que ho van deixar a la meitat. I que ens estem movent en xifres, si se'm permet l'expressió, absolutament ridícules, i, per tant, el percentatge de poc continua sent molt poc, encara que aquest percentatge sigui considerat en ell mateix important. En conseqüència, no es posen els instruments, no es posen els mitjans.

Podríem estar parlant, efectivament, de les instal·lacions judicials. Podríem estar parlant, fins i tot, de circumstàncies i situacions que es produeixen que..., home, jo crec que realment al Govern li haurien de fer reflexionar. Quan tots sabem la urgència i la necessitat que tenim dels nous jutjats, es dona la circumstància –fa un mes i mig– que s'han d'inaugurar cinc jutjats a Barcelona i, a l'hora d'inaugurar els cinc jutjats de Barcelona els titulars, els jutges, se n'han d'anar a casa perquè les instal·lacions encara no estan establertes i adequades. I aquesta sí que és una responsabilitat, aquesta instal·lació, del Govern de la Generalitat. Això provoca un clam de protesta dels jutges, començant pel seu degà. I això sí que és una responsabilitat pròpia del Govern de la Generalitat. Home, com ho és? S'ha passat per alt. Però és que la situació en què es troben jutjats i tribunals, a casa nostra –molts jutjats i tribunals a casa nostra–..., evidentment, s'està fent un esforç, però hi ha molts jutjats i tribunals a casa nostra que no poden passar una revisió de la Inspecció del Treball quant a sanitat i seguretat en el treball. I això afecta els qui treballen i és absolutament digne i és absolutament exigible el seu dret a treballar en unes condicions labo-

rals dignes; però això afecta, també, a la qualitat del servei que no es dona.

En relació amb l'Administració penitenciària, el nou Codi penal i el nou Reglament penitenciari canvien la filosofia. S'ha dit que són el Codi penal de la democràcia. És el Codi penal que pretén que allò que diu la Constitució –però que costa tant de portar a la pràctica, per altra part– és que les penes han d'estar orientades a la reinserció social dels penats; és a dir, aquesta funció rehabilitadora i reinseridora de la pena ha d'estar en primer lloc. És evident que hi ha una altra funció, que ens agradi o no ens agradi, és la que se'n diu: la funció retributiva de la pena, que vol dir la funció castigadora de la pena. Però l'element essencial és la reinserció, no solament en interès de l'afectat, sinó en interès de la societat. Quan fracassem en aquest camp, fracassa tota la societat. Doncs, bé, amb què ens trobem?

Hi ha un instrument importantíssim en aquest àmbit que són els centres penitenciaris. Sap, la senyora consellera, que nosaltres hem discrepat i discrepem d'alguns elements del concepte que ha apuntat la consellera i que, fins i tot, s'han apuntat aquest matí quan s'ha parlat dels grans centres de penats. Nosaltres –i ens sembla que les indicacions del Codi penal van en la direcció que nosaltres plantejem– no estem d'acord amb grans centres de penats, almenys des del punt de vista funcional. El problema no és que el centre sigui molt gran, sinó que a l'hora de funcionar han de fer-ho com a centres petits, com a centres directes, com a centres que permetin el tractament individualitzat. Perquè avui amb el nou Codi penal s'imposa molt més el tractament individualitzat, el tractament personalitzat, les mesures alternatives –les mesures alternatives– que s'han de fer, en molts casos, en col·laboració amb entitats, en col·laboració amb els ajuntaments. El tractament que es dona als ajuntaments en el Departament de Justícia no és ni millor ni pitjor que en altres departaments.

Vol dir, per tant, que és un tractament, des del nostre punt de vista, inadmissible, inacceptable, perquè, a més a més, els ajuntaments, com ja hem dit i hem repetit, són l'Administració més propera, més directa, que està més a la vora dels ciutadans.

Hem vist, això sí, un increment important en el Centre d'Iniciatives per a la Reinserció. El Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, en realitat, no és un centre d'iniciatives diverses, complexes, adequades, actuals per a la reinserció, és un intermediari per al treball dels presos; això és, fonamentalment. I, certament, s'incrementa molt el seu pressupost; s'incrementa molt el pressupost del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, però sobre quines bases? Sobre la base de la venda de béns, que s'incrementa un 42%. Però, en canvi, els sous dels interns només s'incrementen un 14%. Vol dir que el Centre d'Iniciatives per a la Reinserció no únicament continuarà essent un centre de mediació –i, des del nostre punt de vista, d'explotació, en molts casos inacceptable, del treball dels penats–, sinó que aquesta explotació s'incrementarà. Augmenta el valor de les vendes, el valor del producte, del producte que produeixen aquests senyors, però en canvi, en absolut, els seus ingressos.

Però és que el nou Codi penal ens obliga i ens imposa també haver de filar molt més prim en la formació, en la preparació, en realitat en aquelles mesures en els centres penitenciaris que van a dotar d'instruments els presos, de caràcter laboral, de caràcter professional per poder-se adaptar quan surtin de la presó. Tot això, evidentment, no hi és –no hi és–, no es produeix, no hi és aquest canvi; i, per tant, com que és un pressupost que no solament puja menys que altres pressupostos, el 6,67%, això –hi insisteixo– és molt poc significatiu, perquè si veiem on va a parar, si veiem el que passa, com he dit abans amb les operacions corrents, veiem que tot això, pràcticament, s'ho mengen.

Jo volia dir una cosa, perquè em sembla que és també important destacar-la. Hem parlat dels centres penitenciaris, del Pla de centres que s'ha fet, del Pla de centres que parteix de la base de macropresons, en molts casos allunyades de la gran ciutat. Pensem que això està en contradicció amb les reclamacions, amb les exigències del nou Codi penal, perquè és imprescindible que els centres funcionalment siguin molt més reduïts, és imprescindible que estiguin al costat de l'entorn urbà, precisament per possibilitar les mesures penals alternatives, per possibilitar el tercer grau, per possibilitar les unitats dependents, és a dir, els habitatges fora del centre penitenciar; en qualsevol cas, per possibilitar, també, la relació amb el seu entorn familiar, amb el seu entorn social o, en qualsevol cas, amb els instruments de resocialització dels presos. Però és que ni el nostre model de presons, ni el seu. Vostè ens va dir a la Comissió: «Ecoliti, el Pla de presons s'està complint i es complirà, i es complirà perquè quan arribi el seu termini estarà complert.» Bé, els compromisos no únicament es poden valorar pel seu termini, perquè aleshores no podrem debatre aquesta qüestió fins que això s'acabi. Nosaltres ens hem de basar, també, en altres compromisos que vostè ha adoptat, i que consten en el *Diari de Sessions* de la Comissió de Justícia, en què s'assenyalen dates. Per arribar a aquell objectiu hi ha unes dates, hi ha uns passos, i aquests passos, molts d'ells, no s'han donat encara o, en qualsevol cas, amb els mitjans que hi ha aquí ens trobarem com ens trobem en molts altres àmbits, que alguna petita partida es va repetint, es va reiterant, perquè no s'ha complert en el seu moment. Per tant, l'exigència del Pla de presons, l'exigència de complir amb aquest compromís que té el Govern i de complir-ho amb celeritat, és una condició *sine qua non* per al compliment, amb altres mesures, dels objectius que assenyalava, dels objectius que marca el nou Codi penal.

Hi ha un aspecte al qual no vull deixar de fer referència, perquè són les mesures penals alternatives i de justícia juvenil. Què passa amb les partides que tenim aquí? Doncs, que pràcticament –pràcticament– no es mouen. I els que hem visitat els centres juvenils i els que hem analitzat la seva evolució ens hem trobat amb una situació extraordinàriament preocupant, que és que molts dels joves que estan en els centres juvenils –en dir «molts dels joves» vull dir el 70%–, aquest 70% al cap d'uns anys ens els trobem a les presons d'adults. Això passava fa cinc anys, fa quatre anys, fa tres anys, i continua passant avui, potser amb la diferència que si era un 70% potser ara és un 71 o potser ara continua,

avui, continua essent el mateix 70. Però això..., això nosaltres ho hem copsat en els centres juvenils. Per tant, aquest és un gran fracàs, fracàs que –hi insisteixo– és difícil, ens estem movent en uns àmbits, en uns terrenys que no són fàcils d'avançar, però que no avancem, i que, per tant, això requereix forçosament, si nosaltres creiem en les mesures penals alternatives, si nosaltres pensem que els nostres propis centres els hem de potenciar, els convenis amb altres entitats, els convenis amb ajuntaments, home, doncs, aleshores no podem deixar el pressupost amb les quanties que el deixem.

I per acabar, jo només volia fer, finalment, una referència a la Direcció General d'Atenció a la Infància, a l'error que per a nosaltres va representar traspassar-la a la Conselleria de Justícia, perquè això comporta una concepció judicial, i aquesta ha de ser essencialment, la concepció ha de ser molt més assistencial, molt més d'anar a aplicar un dret, però aplicar un dret amb mesures socials, no amb mesures policials, no amb mesures judicials. Però és que, a més a més, si nosaltres analitzem els pressupostos amb una certa perspectiva, veurem que els increments d'un any són enganyosos; són enganyosos perquè si agafem l'any 97 veurem que hi ha una reducció, i una reducció importantíssima. I que les esperances que ha plantejat l'Institut Català de l'Acol·liment i l'Adopció, de moment, malaauradament, no s'han justificat. El que sí hem pogut veure, el que sí hem pogut veure en els últims temps és que per part del Govern de la Generalitat hi ha hagut en molts casos una abdicació de les seves responsabilitats, intentar diluir aquestes responsabilitats amb altres entitats que sens dubte les tenen, però que, en cap cas, pot anar en detriment de les que té la Conselleria de Justícia.

I naturalment, ens estem referint no únicament a aquests casos que han sortit d'una manera espectacular en els mitjans de comunicació, però que tenen una extraordinària importància, que són els infants d'origen extracomunitari que estan desassistits pel carrer i en situacions moltes vegades complicades i que han provocat –i això hauria de fer reflexionar el Govern– que moltes entitats hagin denunciat la política del Govern; això que jo els estic dient en aquest moment no és una qüestió que ho fa únicament Iniciativa per Catalunya - Els Verds; moltes entitats han denunciat la Conselleria perquè no compleix amb les seves responsabilitats, perquè les dilueix i perquè, en definitiva, no es preocupa de posar els instruments i els mitjans adequats perquè aquestes persones puguin sortir de moltes situacions de quasi delinqüència o, en qualsevol cas, d'un desarrelament i d'un abandó totals, sinó que –hi insisteixo– en els pressupostos això no es prefigura. I no solament en els pressupostos, sinó tampoc en les memòries. No veiem aquest canvi important que nosaltres pensem que ha de fer el Govern, i això s'haurà de fer necessàriament, aquest Govern o el que el substitueixi. Però si realment no som conscients tots plegats del que representa l'Administració de justícia, l'Administració penitenciària i l'atenció als infants com tres eixos, tres elements fonamentals de drets molt sensibles, de drets personals del més alt nivell –si se'm permet l'expressió–, difícilment avançarem, i aquest divorci que jo plantejava al principi entre el que són les actuacions i

6984

els pressupostos de la Generalitat i el que són els objectius que s'haurien de cobrir, cada vegada s'allunyarà més.

Per tot això, jo els demano la devolució d'aquests pressupostos al Govern, i per tot això, naturalment, senyores diputades, senyors diputats, els demano el seu vot favorable a les nostres esmenes a la totalitat i a les altres que han presentat els altres grups de l'oposició.

Moltes gràcies, senyor president.

### El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Benet Tugues, per un temps màxim de vint minuts.

### El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo crec que enguany, enguany amb més raó que mai, podríem afirmar que la Conselleria de Justícia està de moda. A finals del passat període de sessions, aquest Parlament aprovava dues lleis emblemàtiques que segurament seran un referent de l'actual legislatura; d'una banda, el Codi de família, i de l'altra, la Llei d'unions estables de parella. Dues lleis que van tenir una discussió paral·lela i que van tenir –de manera especial la segona– una incidència social més que notable. Catalunya es convertia, d'aquesta manera, en pionera no només dins de l'Estat espanyol, sinó en l'Europa mediterrània, a l'hora de respectar la llibertat dels individus per escollir la seva relació en parella, independentment de la seva orientació sexual. Perquè, en aquest cas, regular aquestes relacions vol dir normalitzar legalment aquestes relacions i, per tant, respectar des de la Llei aquestes relacions. Certament, el tràmit parlamentari de la Llei fou controvertit i a voltes no massa ortodox, però, finalment, es va arribar a un ampli consens, de la qual cosa ens felicitem. Naturalment, hi ha coses a millorar, tant des d'un punt de vista tècnic com, també, des d'un punt de vista d'opció política, però, en qualsevol cas, solidaris com ens sentim d'aquesta Llei, considerem la seva aprovació un fet històric i realment positiu.

Naturalment, això no té res a veure amb els pressupostos, però en certa manera el debat pressupostari suposa una mena d'examen de final de curs de la tasca feta per cada Conselleria i, alhora, un examen de les previsions que la Conselleria fa per al curs vinent. El que passa és que una bona nota en examen de finals de curs predisposa positivament a l'hora de valorar les expectatives del curs vinent, i, en aquest sentit, nosaltres hi estem ben predisposats. Cal, no obstant, repassar els números que se'ns han presentat.

Abans, però, lleis a banda, cal fer ni que sigui breument una anàlisi sobre l'estat actual del món de la justícia a Catalunya, que és com dir sobre la percepció que els ciutadans tenen de la justícia. I segons totes les enquestes i estudis que es fan al respecte, la percepció no és bona; per ser més explícits, la percepció és dolenta. I no es tracta de l'estat emocional de la persona que ha perdut un plet; en aquests moments, per a aquesta persona, la justícia no existeix. Repassin, si poden, el vídeo

amb les declaracions del fill del dictador Pinochet a l'hora de valorar la sentència dels lords anglesos i veuran que, per a aquest senyor, la justícia no existeix. O del que l'ha guanyat, la persona que ha guanyat el plet, naturalment, afirmarà rotundament que en aquell cas sí que s'ha fet justícia. Parlem de la percepció general, que qualifica la justícia de cara, lenta i fosca. De fet, la justícia no és cara, però sí que ho poden ser els agents que hi intervenen; fosca, des de la perspectiva del ciutadà, ho és, bàsicament, per l'enrevessament processal, d'una banda. I, de l'altra, per una utilització exagerada, des del meu punt de vista, d'una terminologia jurídica que, de vegades, sembla feta expressament per desorientar el ciutadà en lloc de facilitar-li la comprensió d'allò que s'està discutint i dels fonaments legals en què es basa la discussió. En aquest sentit, em semblaria molt positiu que l'elaboració d'un lèxic de dret penal, dret processal penal i dret penitenciari, que, mitjançant un conveni amb el Termcat, editarà properament el Departament de Justícia i difondrà entre tot el col·lectiu relacionat amb el món jurídic i judicial, tingués present la necessitat de comprensió, no dels professionals del dret, sinó del conjunt dels ciutadans.

Pel que fa a la lentitud, té dues causes que la fomenten: d'una banda, uns procediments poc moderns, amb poc aprofitament de les noves tecnologies, massa rígids, massa rituals, i d'això no en podem culpar la Conselleria de Justícia, com ens passa en d'altres àmbits importants de la vida social, això es decideix des de Madrid. Justament en aquests moments s'està enllestit una nova proposta de Llei d'enjudiciament civil, que teòricament ha de servir per agilitzar els procediments. També hauria de garantir la tutela al justiciable, però, en qualsevol cas, això ja tindrem ocasió de valorar-ho quan surti el text definitiu. Desitgem, en tot cas, que la nova Llei signifiqui, efectivament, una simplificació en els tràmits processals i que, alhora que es redueix el temps del procediment, faciliti la seva comprensió al conjunt de ciutadans. La lentitud ve també motivada per una insuficiència de recursos humans i materials davant els procediments instats pels ciutadans, i especialment la jurisdicció contenciosa administrativa en pateix greument les conseqüències. Per tant, aquí no hi ha més solució, a banda de facilitar i agilitar el procediment, que la instal·lació de nous jutjats amb el personal i el material suficient. I també en aquest àmbit estem massa condicionats, encara, per les decisions que s'han de prendre des de Madrid.

Pel que fa als números, als números del pressupost, no es pot dir que hi hagi grans variacions respecte al de l'any passat. En el conjunt del pressupost hi ha un increment de 3.400 milions –uns 1.000 menys, si apliquem l'efecte de la inflació–, que no és que sigui molt, però, en qualsevol cas, supera el de l'any passat, i això, en principi, no ho podem pas valorar negativament. De tota manera, cal tenir present que en aquest increment de 3.400 milions, 1.844 van dirigits exclusivament al capítol 1, remuneracions de personal, raó per la qual l'increment ja queda molt matisat, reduït. I, per tant, podem parlar, considerant el que dèiem de l'aplicació de la inflació, d'un pressupost molt similar al de l'any passat, de tal manera que els capítols d'inversions pel

que fa a les obres de construcció, millora de les oficines judicials, queda, si fa no fa, com l'any passat.

I ho deixaré aquí, sense repassar direcció general per direcció general, partida per partida, allò que baixa o allò que puja, perquè —ho repeteixo— les variacions, les diferències no són gens significatives.

Pel que fa a la política penitenciària, aquest és un cavall de batalla constant entre les reivindicacions dels grups de l'oposició i les justificacions de la Conselleria. No fa massa l'honorable consellera de Justícia va comparèixer davant la Comissió per tal d'explicar l'estat del compliment del Pla per a la substitució i la construcció dels nous centres penitenciaris. I nosaltres no dubtem de la voluntat política de la Conselleria per tal de resoldre un tema del qual fa massa anys que se'n parla i que, pel que sembla, se n'haurà de continuar parlant. Som conscients que aquesta qüestió és ingrata i difícil. La instal·lació d'un centre penitenciar suposa la reacció immediata i hostil dels ciutadans d'aquell municipi o d'aquell barri on es pretén la construcció, per raons fàcils de comprendre, però que, tanmateix, dificulten la possibilitat de l'Administració que, en canvi, té l'obligació d'aconseguir unes instal·lacions dignes que siguin aptes per a les finalitats de rehabilitació i resocialització de les persones condemnades a pena de presó. Aquests inconvenients poden explicar el retard en l'aplicació del Pla, però no haurien de servir d'excusa per justificar el seu incompliment. Enguany constatem un repunt en les dotacions destinades a les inversions reals de la Direcció General de Serveis Penitenciaris i de Rehabilitació, que passen dels 290 milions l'any 98 a 631 per a l'any 99, i, en concret, la partida destinada a la construcció i obres de reforma dels centres augmenta del 125 milions de l'any passat fins als 310 per a l'any 99. Esperem que aquest augment, que és significatiu, sigui un bon auguri per realitzar, de fet, per començar a realitzar, els compromisos pendents del Pla.

Una altra qüestió que reiteradament va sorgint no només en els debats pressupostaris, sinó al llarg del curs parlamentari, és la situació del català a l'Administració de justícia. I en aquest àmbit topem amb molts obstacles: d'una banda, la inèrcia de molts professionals del dret, als quals els és més còmode seguir fent les seves actuacions en castellà; l'encara insuficient introducció de formularis i resolucions de tràmit en català en els equips informàtics dels jutjats; els obstacles legals, especialment els que ens imposa la Llei orgànica del Poder Judicial, pel que fa a les condicions de qualitat lingüístiques que han d'observar els jutges que vénen a exercir la seva carrera a Catalunya. És cert que la Llei de política lingüística va clarificar els drets dels ciutadans pel que fa a l'idioma en l'àmbit judicial. També és cert que hi ha aspectes que no podem resoldre des d'aquí, si abans el legislador espanyol no modifica algunes lleis que impedeixen a la pràctica la real equiparació en l'àmbit judicial del català amb el castellà.

Algunes coses sí que podem fer, però, i des del nostre punt de vista es fan de manera insuficient. I només cal veure les partides i les dotacions destinades a l'àmbit de la normalització lingüística. I la comprovació és francament decebedora. D'una banda, en el Gabinet del conseller, la partida destinada al Programa de normalit-

zació lingüística, d'una dotació de 10.980.000 pessetes l'any passat, passa a 11.177.000 al pressupost del 99. Aquí s'ha aplicat l'increment de la inflació i encara. D'altra banda, a la Direcció General de Relacions amb l'Administració de Justícia, la partida «Programa de normalització lingüística» passa dels 53 milions i mig l'any passat, a 54 i mig justets per al pressupost del 99. En aquest cas, ni tan sols s'arriba a sumar-hi la inflació.

I no es pot dir que, obstacles exògens a banda, tot allò que es pot fer des de l'Administració catalana es faci. Justament, les persones que treballen en aquesta tasca han fet arribar a tots els grups d'aquesta cambra les insuficiències que tenen en la seva feina, tant des d'un punt de vista de situació laboral —la inseguretat laboral no és mai bona acompanyant d'un treball efectiu i celebrariem que aquest tema es resolgués— com de la insuficiència de personal per arribar a tot arreu on cal arribar. I en aquest sentit, els quaranta-quatre dinamitzadors lingüístics que actualment estan treballant són clarament insuficients ateses les necessitats.

En un altre ordre de coses, continuo pensant que les mesures penals alternatives, bàsicament, les penes de cap de setmana, dissenyades pel nou Codi penal, troben dificultats d'aplicació. Probablement per una certa inèrcia judicial a continuar aplicant les penes clàssiques, però, també, per la falta d'instal·lacions adequades i tan properes com sigui possible al domicili del condemnat per al seu compliment. I, en aquest sentit, reclamo al Departament, una vegada més, sensibilitat i l'estudi d'un pla territorialitzat per tal de facilitar la feina als jutges, i que aquests no tinguin excusa i puguin aplicar aquestes penes amb una motivació clara de rehabilitació del condemnat.

Una altra partida que queda molt perjudicada en els presents pressupostos és la que fa referència a les beques a opositors a notaris i registres de la propietat i mercantils. Aquest és un àmbit on el català troba moltes dificultats de penetració i, per tant, cal fomentar les vocacions de llicenciats del país. Les beques són un bon instrument sempre que les dotacions siguin suficients. I en aquest sentit trobem que, any rere any, hi ha una disminució evident de la partida. Si a l'any 97 era de 52 milions, per a l'any 98 va quedar retallada a 26. Aleshores ja vam criticar aquesta reducció, però ara enyorem aquells milions, donat que per a l'exercici de 1999 la quantitat que se'ns proposa és de 16.680.000 pessetes.

*(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)*

En canvi, volem valorar positivament l'increment de les dotacions per a beques per a opositors a jutges i fiscals que dobla la seva partida fins als 77 milions. Aquest és el camí, i aquest és el camí que els encoratgem a seguir.

En resum, des d'un punt de vista dels números, tenim sensacions contradictòries segons les partides, i a partir d'aquesta anàlisi estricta mantindríem l'esmena a la totalitat del Departament. Però enguany volem fer un posicionament més global. I com deia al començament crec que, justament enguany, el Departament ha fet prou mèrits com per donar-li un marge de confiança.

Amb el Codi de família i la Llei de parelles de fet, amb les insuficiències i discrepàncies que hi mantenim, el Departament ha demostrat un coratge polític que, fins ara, mai ningú, ni a l'Estat espanyol ni a cap país de l'Europa mediterrània, ha demostrat. I això ho volem reconèixer, i ho volem reconèixer ara en aquest debat de previsió d'actuacions futures, però també d'anàlisi de les actuacions passades. I ho farem, com a mostra de bona voluntat, com a mostra de reconeixement a aquest coratge, ho farem retirant l'esmena a la totalitat i anunciant l'abstenció dels diputats del Partit per la Independència a les esmenes presentades.

D'altra banda, també anuncio que l'altra diputada del Grup Mixt, la senyora Maria Olivares, en representació dels Verds, votarà favorablement a les esmenes de retorn presentades.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

#### El vicepresident primer

Gràcies, senyor Tugues. Per fer el torn en contra a les esmenes presentades, té la paraula en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió el diputat senyor Esteve Orriols. Té la paraula.

#### El Sr. Orriols i Sendra

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, permetin-me d'entrada que els agraeixi el to, jo diria, molt constructiu –en alguns casos, fins i tot, jo diria gairebé compenetrats amb la mateixa acció de Govern– de totes les intervencions que hi han hagut. De fet, jo pensava avui començar amb una intervenció del senyor Tugues, ahir, en defensa d'unes altres esmenes, quan deia una cosa que sembla que el sentit comú ens la farà entendre a tots, oi?, que és la quadratura del cercle. No existeix. I, de fet, se'ns demana o es demana al Govern, lògicament, des de l'oposició que és el paper que li toca, es demanen unes cartes als reis extraordinàries, que ja voldríem poder-les satisfer, però que els recursos no hi arriben. Però és que, a més, també es demana la restricció de la despesa. És a dir, llavors ja la cosa es fa realment impossible. Tot i això, intentarem donar resposta a algunes de les inquietuds que vostès han manifestat.

En relació amb el Departament de Justícia, nosaltres creiem que funciona –i en molts aspectes vostès mateixos ho han anat reconeixent–, que funciona i bé. És evident que s'ha de caminar molt i que falta molt, però també és evident que hi ha molta cosa feta. I jo diria que política penitenciària, per exemple, n'és una clara demostració. Nosaltres pensem que els números ho expliquen, encara que no ho expliquen tot, perquè aquest és un departament, com també s'ha dit, que té relació directa amb les persones, persones amb noms i cognoms. I, en aquest sentit, moltes d'aquestes polítiques cobren una dimensió humana que va molt més enllà del que són, estrictament, les infraestructures per si mateixes. Ara bé, encara que..., per bé que som conscients que ens belluguem en un sentit positiu, i en un bon camí, jo penso que aquest no seria ni és motiu per no atendre, no escoltar, per no enriquir la mateixa ac-

ció de Govern amb les seves aportacions, amb les aportacions de l'oposició, amb la seva visió que, moltes vegades, ens pot ajudar, moltes vegades discreparem profundament, a vegades no. Perquè també penso i sóc del parer que la veritat no la té exclusivament ningú, que es matisable i que, en qualsevol cas, en molts casos és millor mirar d'aproximar-s'hi a través de la comunicació. Buscar aquesta veritat en tota l'acció política, per mi, és un repte apassionant. Ho és també en altres àmbits de l'Administració com, per exemple, els ajuntaments. En aquest sentit és pel que intentaré poder aproximar-me al que vostès han dit i poder-los fer entendre el perquè d'algunes de les nostres posicions.

La senyora Geli ha dit que era una taula d'escacs, el pressupost. I jo li diria que comparteixo que pot ser una partida d'escacs. I vostè sap que als escacs s'han bellugar bé les peces, primer, perquè hi ha una normativa que així hi obliga, però, a més, perquè si no les belluguem bé, l'escac i mat seria molt ràpid. I jo diria que aquesta és una partida llarga i que s'hi estan bellugant bé les peces. Altra cosa és que les partides tenen una duració, com la vida també –com la vida també–, i, per tant, diria que estem bellugant les peces en una gran partida, però que requereix el seu temps com tot.

Ha fet molt d'èmfasi la senyora Geli en les mesures penals alternatives i en temes d'infància. Jo li diria que m'hi referiré més endavant perquè d'alguna manera amb això donaré resposta a la intervenció del senyor Ridao i del senyor Fuentes, que també han assenyalat molt aquests dos aspectes.

Quant a la política de personal i a les dotacions, a mi em sembla que és evident que hi ha moltes mancances i moltes necessitats, però també és evident que hi han uns programes en marxa que, d'alguna manera, expliquen l'acció que es porta a terme. Vostès saben –i si no, els en faig una petita referència– que està previst que al llarg d'aquest 99 s'incrementin 257 dotacions per tal de cobrir la creació de nous òrgans judicials de l'any vinent, d'acord amb el detall següent: 13 contenciosos administratius, 2 mixts, 1 penal, 5 de primera instància i instrucció, 2 social, 1 jurat i 17 òrgans relatius a jutjats de pau i agrupacions de secretaries de pau. Això només de per si ja indica la importància del creixement no només de la despesa de personal absolutament necessària, sinó també dels equipaments que representa això, en funció i en ares d'aquesta justícia ràpida, perquè ho sigui, que reclamava el senyor Roc Fuentes. Tot això està endegat per aquest 99 en aquests números que els acabo de dir.

A la xarxa d'informàtica m'hi referiré ara mateix un moment, perquè el senyor Ridao ha demanat explícitament que li poguéssim respondre aquest tema, i, certament, com que ha estat una preocupació del Departament des de fa molt, però molt de temps, val la pena que ho fem, i és veritat que potser en els números del pressupost no hagi sabut trobar, senyor Ridao, els que hi fan referència, però ara ho entendre, perquè el Govern va aprovar, el 23 de juny d'enguany, avançar la informatització de l'Administració de justícia a Catalunya, de tal manera que l'any 2000 tots els jutjats de Catalunya estaran informatitzats amb un nou sistema integral, integrat i intercomunicat. L'execució d'aquesta

inversió ha d'anar a càrrec del Centre Informàtic de la Generalitat de Catalunya, SA, per la qual cosa no es troben incloses en el Projecte d'aquest pressupost de Justícia les consignacions de crèdit per cobrir aquestes despeses. Cal destacar, però, que els imports destinats a aquest projecte d'informatització, des que es van iniciar fins a la seva finalització, superen els 4.500 milions de pessetes. Amb això donaria el tema de la informàtica per contradit, i, per tant, doncs, no m'hi tornaré a referir.

La senyora Geli ha fet un segon paquet relatiu a les mesures penals alternatives, que ella, sobretot, ha insistit que li era fàcil fer d'oposició. Bé, nosaltres no compartim això perquè, entre altres coses, no hi ha prou experiència històrica encara per fer una avaluació d'això. Això, en primer lloc.

Segona, perquè, com també s'ha dit, les competències de la Generalitat en aquesta matèria no són exclusives, és a dir, jo diria que el sistema judicial..., és clar, depèn que hi hagi els edificis, la informàtica i el personal, no?, que sigui competent i funcioni bé, depèn d'això, també; però també depèn d'unes lleis procedimentals, també depèn d'unes lleis d'enjudiciament, que moltes vegades podrien fer que els processos siguin també per si mateixos farragosos i tinguin una directa relació amb els retardaments. D'això no n'és responsable l'Administració, en serem tots, és el sistema, en tot cas, i hem de canviar les lleis per agilitzar això, donant totes les garanties de seguretat jurídica als ciutadans, és evident.

Des d'aquest punt de vista creiem que això de les mesures penals alternatives hem de ser capaços que funcioni bé, perquè, realment, jo estic d'acord, almenys a títol personal, que la presó jo diria que costa molt que rehabiliti. Jo comparteixo el criteri del senyor Fuentes que ens trobem moltes reincidències, però també apello una mica la visió que és responsabilitat de tots. Jo diria que és el sistema. No és, no és... Les presons han millorat d'una manera extraordinària, i es garanteix la seguretat, com també el tractament; i, en canvi, ens trobem que la reinserció entesa com una normalitat absoluta de la persona a la vida digna és difícil. Alguna cosa falla, però no falla l'Administració penitenciària, que està complint els reglaments i la Llei. Hem de veure si les bosses de pobresa tenen una relació directa amb això, com es pot fer un procés d'igualtat d'oportunitats a la gent sense que es malmetin aquestes igualtats d'oportunitats, perquè hi ha molta gent que voluntàriament sembla que no vulgui lluitar per la vida, per exemple, no? És a dir, aquí entràriem en una espècie d'anàlisi, que jo en aquest moment no sóc capaç de fer, però em sembla que en alguns aspectes depassen el correcte funcionament de l'Administració, en aquest cas que parlàvem, penitenciària.

Jo diria que tots –i en això coincideixo amb la senyora Geli– hem de caminar per millorar tot això, i d'acord amb els ajuntaments, és evident. A això també s'hi ha referit abans parlant de la infància, una gran mancança. Jo penso que també és evident que el Govern de la Generalitat ha de fer les seves aportacions, a vegades potser no seran prou en base a allò que dèiem abans, que els recursos són limitats, però també els ajuntaments hem de fer l'esforç de situar-nos per col·laborar,

cooperar en això; a vegades, en coses potser que no costen masses diners.

Jo, per exemple, els puc explicar una experiència meua, que és, a veure, interessar-me per quina gent del meu municipi està tancada a la presó, saber-ne les circumstàncies i intentar, per exemple, a través dels plans d'ocupació, que sovint demanem, doncs, poder mirar d'ajudar una mica, i aquí he constatat fracassos reals de reinserció, els he viscut pròpiament, no? I això em deixa molt preocupat, perquè al darrere d'aquell cas, d'aquella situació, hi ha una persona, hi ha un element de dignitat humana que d'alguna manera me'n fa sentir també responsable, perquè sóc, com a mínim, un col·laborador del sistema.

Per tant, també penso que és veritat, senyora Geli, que hem de fer un esforç conjunt totes les administracions, totes les persones, i jo diria que nosaltres doblement, com a representants de poders públics i, també, com a persones d'aquesta societat.

El senyor Ridao ha fet un discurs llarg –sí, com ens té acostumats–, però bé, en molts aspectes ha reblat i ha citat el que havia exposat la senyora Geli, però també ha fet alguna intervenció que a mi també m'ha anat bé i m'ha fet fàcil –al revés del que deia la senyora Geli– defensar l'acció de Govern, perquè s'ha felicitat, per exemple, els nous jutjats de Sabadell –és clar, és que se'n fan, de jutjats nous, sap?, i se n'han de fer més, ja ho sabem–, però ho ha celebrat; nosaltres també ho celebrem. Com també la senyora Geli ha celebrat la creació de l'Institut Català d'Acol·liment i Adopció, que segurament necessitarà més recursos; però, en qualsevol cas, és un gran instrument i una gran eina. I una gran eina per fer una cosa que vostè ha criticat d'entrada, però que ha d'entendre que ha de ser així. Vostè diu: «Vostès fan un pressupost per atendre les coses immediates i no en fan una anàlisi de fons.» He entès alguna cosa així. És que les coses immediates són urgents i s'han de resoldre, i les coses de fons seran, segurament, molt importants, perquè ajudaran que no n'hi hagi d'immediates però, en canvi, el seu tractament, la seva diagnosi i tractament segurament és molt més complex, no només per a aquest Govern, m'imagino per a qualsevol govern de la societat occidental en què ens ha tocat viure. Però el que és evident és que la immediatesa és una responsabilitat que sí que ha d'assumir el Govern i és en aquest sentit que hi ha aquestes actuacions més especials, sobretot dirigides a la infància, i sobretot dirigides als casos aquests de més desemparament de gent, de persones que segurament no tenen cap culpa de trobar-se en la circumstància en què es troben.

En relació amb les mesures penals alternatives, com he dit abans, com que s'hi han referit tots els grups, em permetran que vulgui destacar que aquesta Direcció General ha augmentat considerablement la seva activitat en relació amb l'execució de formes substitutives de les penes privatives de llibertat i de les mesures de seguretat. Serà poc però s'incrementa, i aquest és l'esforç que hem de seguir fent perquè això pugui ser quelcom que funcioni realment d'una manera definitiva, tal com té previst el nou Codi penal, que també és un codi penal que no té una perspectiva històrica suficient com

6988

perquè puguem fer avaluacions molt contundents. Però, en qualsevol cas, des de l'entrada en vigor de la Llei orgànica 10 del 95, del Codi penal, s'estan executant a Catalunya fins al 31 d'octubre d'enguany, set-centes setanta mesures penals alternatives, les quals han anat creixent de forma progressiva. Vam començar el 96 amb quaranta-vuit, per tant, la diferència és important, insuficient però important.

Així mateix, el 30 de juliol d'aquest any es va signar un conveni marc de col·laboració entre el Departament de Justícia i l'Associació Catalana de Municipis i Comarques i la Federació de Municipis de Catalunya per a l'execució de mesures penals alternatives, entre les quals s'inclouen els treballs en benefici de la comunitat, a més de l'execució de les ordres i mesures citades pels jutges de menors. Per a enguany, cinquanta-tres ajuntaments i consells comarcals s'han adherit a aquest conveni, i es troben en procés de signatura quaranta corporacions locals més. Això quant a mesures penals alternatives.

I també m'agradaria poder fer un petit esment a la normalització lingüística, que s'hi han referit també tant el senyor Fuentes com el senyor Ridaó, jo diria en un to realment més crític del que en realitat es porta a terme, perquè vostès saben que aquest ha estat un procés endegat amb tota la voluntat política, i no pas forçat, i, que en qualsevol cas, si es topa en algun aspecte és de caràcter pressupostari, però no serà perquè els esforços que s'hi han esmerçat i s'hi continuen esmerçant no siguin importants.

Vostès no han citat que en aquestes partides no hi compten, per exemple, que aquest 99, el col·lectiu de dinamitzadors lingüístics queda integrat a la plantilla estructural fixa del Departament, de tal manera que es consolida el Programa de normalització en l'àmbit judicial com una activitat permanent, que s'integra dins de les funcions de la Direcció General de Relacions amb l'Administració de Justícia. Si no ho recordo malament, seran aproximadament cinquanta-quatre les persones que s'integren en aquest servei —hi insisteixo— permanent.

El senyor Benet Tugues ha dit: «aquest és el camí», quan s'ha referit a les beques de jutges i magistrats, i té raó. I, en canvi, el senyor Fuentes ho ha trobat molt insuficient. A veure, també té raó, però el camí és bo, no en fariem un altre. Per tant, tornem a entrar en les limitacions pressupostàries, però no diguin..., almenys reconeui'm, senyor Fuentes, que 77 milions de pessetes és important, destinades a satisfer 110 beques, que seran, si Déu vol, cent deu professionals integrats en el nostre àmbit lingüístic i a la nostra terra, i, per tant, tenen relació directíssima amb el que és la normalització lingüística i el que és el dret de totes les persones a comunicar-se en la seva pròpia llengua. Per tant, cent deu beques, que són seixanta de la convocatòria del 99 i cinquanta que continuen mantenint-se, que vénen del 98; doncs, és un esforç important, i això és normalització lingüística, també.

A part d'això, hi ha altres aspectes que porta a terme el Centre d'Estudis Jurídics i de Formació Especialitzada i l'Escola Judicial, ubicada a Barcelona, com vostès

saben, però l'esforç del Govern no es reflecteix només en els recursos pressupostaris que preveu destinar el 99 a les actuacions esmentades sinó que també està dirigit a efectuar modificacions del marc normatiu, que suposen un obstacle, un impediment al procés de normalització lingüística de l'àmbit judicial. I vostès saben que aquest és un aspecte molt important, i vostès saben que l'honorable consellera s'hi ha referit sovint, perquè després també pensava parlar de les compareixences. El passat 3 de novembre el Govern va aprovar el Projecte de proposició de llei orgànica, de reforma de la Llei orgànica 6/85, de l'1 de juliol, del Poder Judicial, que en aquests moments està en fase de tramitació pel procediment d'urgència en aquest mateix Parlament.

L'objectiu d'aquesta iniciativa és, principalment, aconseguir la supressió del caràcter nacional dels cossos de funcionaris al servei de l'Administració de justícia, que permetria, d'una banda, la possibilitat de crear cossos autonòmics, així com la plena operativitat de la clàusula subrogatòria que en aquest mateix preveu l'article 18 del nostre propi Estatut d'autonomia.

D'altra banda, també permetria garantir el dret lingüístic dels ciutadans, usuaris dels serveis d'aquesta Administració, entenent-lo com un dret vinculat al dret a la tutela efectiva que consagra l'article 24 de la Constitució espanyola, mitjançant la introducció del coneixement de la llengua oficial pròpia de cada comunitat autònoma com a requisit en els concursos i en les convocatòries de proves selectives per a la provisió de les places dels cossos de funcionaris al servei de l'Administració de justícia. Insisteixo que parlem de «com a requisit», que és l'aspecte més important d'aquesta modificació que es proposa.

Quant..., si em permeten, no em podré referir a tot, però sí que voldria parlar un moment dels serveis relatius a la infància, que és un aspecte que s'ha tocat, que preocupa i que ocupa molt en el Departament de Justícia, com vostès, jo crec, per altra banda, coneixen i saben, perquè la mateixa honorable consellera s'hi refereix sovint en les seves sovintejades compareixences en comissió. Sobre aquest tema, en el Projecte de pressupost del 99 el Govern preveu fer un esforç important en les polítiques de protecció a la infància, la qual cosa es tradueix, en global, en un increment del 10,1% respecte al pressupost del 98. Aquest increment engloba els serveis que ha de prestar la Direcció General d'Atenció a la Infància i el nou organisme de què parlàvem, l'Institut Català d'Acolliment i de l'Adopció, creat per la Llei 13/97, de 19 de novembre, ara fa un any tot just, un dia d'aquests, amb la finalitat de contribuir a potenciar una política global d'acolliment simple de menors desemparrats en família aliena i d'adopcions.

Aquest és un aspecte important perquè, a la vegada, permet abaratir despesa de centres interns. Realment per al mateix menor i realment per a la seva pròpia formació, resulta que és molt més indicat l'acolliment en família aliena que no l'internament en centres propis. Per tant, aquí, d'alguna manera, s'aconsegueixen dos objectius si aquestes polítiques es poden portar a terme d'una manera efectiva. Precisament, la creació d'aquest organisme autònom ha provocat en el Projecte d'aquest pressupost, respecte al del 98, una reorganització inter-

na de capítols, entre el 2 i el 4, que afecten la Direcció General d'Atenció a la Infància, la DGAI i aquest Institut.

Mirin, l'increment que es preveu del pressupost destinat a polítiques de protecció a la infància va destinat, principalment, a dos projectes concrets: la creació d'una nova unitat d'urgències, amb la finalitat d'atendre separatament i de manera immediata els menors que es troben en situació de conflicte social, i adolescents i joves; i, dos, potenciar la figura de l'acolliment familiar, com els deia, a través d'aquest Institut, perquè és considera que els menors en situació de desemparament tenen unes possibilitats de desenvolupament social i afectiu superiors en situació d'acolliment amb una família que no pas en l'internament d'un centre, com ara mateix, també, els ho acabo d'explicar, i m'hi he reiterat o m'hi he repetit.

*(El president es reincorpora al seu lloc.)*

També tenia previst, senyor Fuentes, però li ho diré molt per sobre, parlar de la justícia gratuïta. Perquè, també, en aquest sentit el Govern preveu en els seus pressupostos que els crèdits siguin ampliables, no només en la justícia gratuïta en relació amb les despeses del torn d'ofici d'advocats i procuradors i a les seves actuacions de gestor, sinó, també, en altres aspectes que hem parlat, tant de mesures alternatives com d'infància. I, com vostès entendran, com també passa en serveis penitenciaris, moltes d'aquestes partides són ampliables. Per tant, jo diria que en alguns casos és millor que s'hagin de reduir, perquè voldrà dir que no hi ha hagut necessitat, i, en altres casos, s'haurien d'ampliar. Però això es veurà quan es faci la liquidació definitiva del pressupost. *(Remor de veus.)*

Per acabar, senyor president –no sé si em passo de temps, acabo de seguida–..., volia dir-los això: que d'aquest pressupost, com del dels altres anys, tots vostès n'han pogut fer un seguiment bastant exhaustiu, penso jo, a través de la mateixa Comissió de Justícia, perquè l'honorable consellera hi ha comparegut reiteradament sobre diversos i variats temes; molt especialment i recentment, sobre el de les noves construccions penitenciàries –que també me'l deixava, però deixin-me'l apuntar, una mica, en el sentit de dir: els plans comencen i s'ha de donar el termini perquè s'acabin. El Pla de construccions penitenciàries s'acaba el 2001, que és quan veurem, senyor Fuentes –i vostè ho ha dit–, si realment s'ha complert o no.

El tema no és senzill, ja ho entenc, és complex, és costós. Però, en qualsevol cas, nosaltres pensem que estem en la línia que es pugui complir, sobretot, si s'aconsegueix –i això deixi-m'ho, també, especificar molt concretament– un acord amb l'Ajuntament de Barcelona, que és molt necessari perquè es pugui d'alguna manera desencallar aquesta qüestió. Però les previsions pressupostàries de compra de terreny hi són. Les negociacions es porten a terme i, per tant, no hi ha res en aquest moment que ens indiqui que, d'alguna manera, es fallarà en aquesta previsió de substitució dels establiments penitenciaris que, per altra banda, és necessària; no tant per al funcionament actual, sinó per a la necessitat pròpiament de la vida de les persones que viuen al costat

d'aquests centres, aquí, a Barcelona. Perquè la vida de les presons –s'hi ha referit la senyora Geli, per exemple, a la de Girona– no és una vida que..., òbviament, salvant la pèrdua de llibertat, però no hi ha altres problemes destacables greus. Per tant, estem, jo diria, altament satisfets de l'esforç del Departament en aquest sentit.

Dic això: que podrem fer més seguiment d'això a través de la mateixa Comissió. I, per altra banda, jo diria que, quan es van defensar les esmenes a la totalitat dels pressupostos, no hi va haver excessives –algunes sí, sobretot, del Grup d'Iniciativa– referències al Departament de Justícia –i jo ho entenc, perquè realment és una obligació presentar esmenes a la totalitat i si jo fos a l'oposició també ho faria–, però que, en qualsevol cas, aquest pressupost de Justícia es defensa bastant per si sol.

Em sembla que va ser el senyor Fabregat que va dir, aquell dia, diu: «És que tot i al mateix temps no pot ser.» Jo també penso que és veritat: tot i al mateix temps és impossible. Sobretot, ho podem dir aquells que tenim responsabilitats de govern en qualsevol altra Administració, *(remor de veus)* que tothom sap el greu que sap constatar la limitació dels recursos pressupostaris per donar sortida a les inquietuds i necessitats.

Però jo diria que en la línia d'un aprofundiment de les posicions de cada Grup –com aquí hem mirat de fer– i en la línia de treballar conjuntament, perquè hi ha aspectes que depassen la política estrictament de cadascun de nosaltres, que afecten la vida de les persones, que afecten el futur de molts infants, jo diria que trobarem els mecanismes per avançar conjuntament.

Em faran mercè, però, que, perquè això sigui així, nosaltres ara hàgim de votar en contra d'aquestes esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor president.

### El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Popular, té la paraula la diputada senyora Dolors Nadal.

### La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tal com s'ha dit, fins ara, el pressupost del Departament de Justícia és un pressupost continuista. És un pressupost que, a més a més, continua sent la ventafocs de la política pressupostària del Consell Executiu, perquè, com tantes vegades s'ha dit, és un departament que no es pot incloure en allò que es coneix com a departaments productius i tampoc encaixa perfectament en el que són departaments estrictament socials, la qual cosa el deixa en la ventafocs de la política pressupostària del Govern.

Voldria fer referència, ni que sigui molt breument, a algunes xifres, per tal de ressaltar el que acabo de dir. És a dir, és un pressupost que suposa un increment del 6,7% respecte a l'any 98, i que si hi veiem alguns increments dels quals ens felicitem, és l'increment d'un 15,95% respecte de l'any 98, en el capítol sisè, en el

6990

capítol d'inversió, de tal manera que es passa de 3.022 a 3.504 milions. També hi ha un increment important en el que és «Transferències de capital», en el capítol 7, un increment que suposa un 16,28% respecte del 98, tot passant de 3.023 a 3.515 milions. I, també, valorar positivament el creixement que ha suposat la partida del Cire, del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció.

Tot i això, costa de creure que aquest pressupost pugui garantir efectivament el principi de seguretat jurídica, de celeritat i de tutela judicial efectiva, que té el seu fonament en un doble vessant. Un vessant que és la seguretat en l'execució de la sentència i l'estabilitat de les normes, però un vessant que ens afecta especialment, que és una efectiva organització de les dotacions en allò que nosaltres tenim competència exclusiva, que és l'administració de l'Administració de justícia, una eficaç organització i una suficient dotació per a l'administració de l'Administració de justícia.

Centrem-nos, per tant, en el que són les nostres competències, perquè, honorable consellera, vostè ens té molt acostumats a anar fent reivindicacions respecte a l'Oficina Judicial, als funcionaris, cossos d'habilitació nacional, etcètera. Centri's, honorable consellera, en el que són les seves competències: doti, efectivament, l'Oficina Judicial amb allò que necessita per oferir un servei públic de qualitat als nostres conciutadans, un servei públic que és el fonament d'un estat democràtic, perquè és el que permet exercir drets fonamentals.

Li faré un molt breu repàs del que ha passat darrerament i de quines són..., potser són qüestions puntuals, però que evidencien les mancances en el que són les nostres infraestructures judicials. Mes de juliol: cau el sostre dels jutjats 15 i 16, de primera instància, a la Via Laietana; una inspecció posterior denota, a més a més, que hi ha moltes possibilitats que tres sostres més caiguin. Finals del mes d'agost, jutjats d'Arenys de Mar: han de ser desallotjats perquè peten totes les canonades i els funcionaris han de marxar cuita-corrents. Octubre: els jutjats de menors de Roger de Flor, tenen un problema de frenat i hi ha d'intervenir la Inspecció de Treball. I ja, recentment, a Esplugues es fa una desratització i surten els funcionaris, es troben intoxicats, i han de prestar els seus serveis en unes dependències habilitades en el municipi d'Esplugues.

És a dir, són tot un seguit d'exemples que demostren que vostè està més preocupada per la reivindicació permanent de no se sap què, que no pas per complir amb la seva obligació, que és dotar d'aquests mitjans materials l'Administració de justícia a Catalunya.

Pla de substitució de presons. Estem –qüestió que es va allargant–..., quan ens parla del quart centre de penats fa públic que aquest centre s'establirà a Sant Esteve Sesrovires, sense cap negociació amb la Corporació municipal, la qual cosa crea una alarma important en la població. Desvetlli d'una vegada, honorable consellera, on es farà el quart centre de penats i com van les seves negociacions amb l'alcalde de Barcelona, perquè em sembla que és un secret que tenen entre vostè i el senyor Clos.

Mesures penals alternatives. Hem hagut d'esperar –hem hagut d'esperar– que hi hagi una sentència con-

demnatòria a la Generalitat perquè vostè –perquè vostè– hagi d'assumir el pagament dels dipòsits de penats.

Pagaments dels torns d'ofici. El seu retardament en el pagament del torn d'ofici fa que no es pugui garantir un dret constitucional, que és la gratuïtat en l'accés a la justícia. En aquest sentit, s'han fet diverses iniciatives que espero que vostè compleixi, honorable consellera.

La DGAI. La DGAI ens té en un ensurt permanent. La DGAI, vam tenir un debat molt ampli respecte a menors desemparats en situació d'extrema pobresa que es troben als carrers de Catalunya. Tot just fa un mes, un mes i mig, que hem tingut aquest debat, i aquesta mateixa setmana ens hem trobat, novament, amb un grup de menors que es troben en situació d'extrem desemparament en els quarters de Lepant.

Per no parlar del tema de les adopcions; havíem tingut un ampli debat, havíem fixat uns paràmetres, i sorgeixen novament mancances, protestes per part de les associacions de pares adoptius respecte, específicament, com s'ha esmentat anteriorment, al funcionament de les ECAI.

Política legislativa del Departament. Honorable consellera, vostè sap quina és la meua opinió respecte a això. Prengui una decisió ferma de crear una comissió de codificació. No anem legislant en qüestions tan importants com és aconseguir tenir per a Catalunya un Codi civil de Catalunya, també, a cop de gruix, pensant només en el gruix de les lleis que anem aprovant, la qual cosa, com vostè sap, ens porta fortes crítiques quan anem a debats en fòrums amb jutges i magistrats.

Finalment, honorable consellera, respecte a la introducció del català, de la nostra llengua, en l'Administració de justícia. Tots estem d'acord que l'Administració de justícia ha estat l'àrea més impermeable a la penetració de la nostra llengua. La via, honorable consellera, no és demanar la reforma de la Llei orgànica del Poder Judicial, l'article 231. La via, honorable consellera, no és demanar que aquests cossos nacionals de funcionaris, aquests cossos d'habilitació nacional, passin a ser cossos dependents del Departament de Justícia. La via és, com s'ha dit abans, el foment de l'ús de la llengua, el foment de les beques, dotar suficientment aquestes partides. Perquè, si el que caracteritza el funcionament d'aquests cossos és la independència i la unitat jurisdiccional, segons nosaltres, això no només val per a jutges i magistrats, sinó, també, per a tots aquells cossos que són els col·laboradors més directes de l'Administració de justícia. És la nostra opinió, honorable consellera.

Bé. Dit això, com s'ha dit abans, la consellera de Justícia ens té acostumats a reaccionar amb celeritat i amb un esperit sempre dialogant amb els grups de l'oposició per tal de resoldre els problemes que es van presentant en els diferents àmbits del seu Departament. Això fa que, si el criteri general del Grup Parlamentari Popular ha estat la votació que va tenir lloc en les esmenes a la totalitat i els vots en contra respecte als altres departaments, li he de dir que, pel que fa a aquesta diputada, el vot en contra de les esmenes a la totalitat té una ferma base a fer confiança a la consellera i en el que ha estat el seu tarannà, fins ara, en la negociació amb els grups de l'oposició.

Punt 1

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

### El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Acabat el debat, procedirem a la votació de les esmenes a la totalitat del Departament de Justícia. Senyores diputades, senyors diputats, preparin-se per a la votació.

Iniciem la votació.

Les esmenes a la totalitat del Departament de Justícia han sigut refusades per 42 vots a favor, 67 en contra i 4 abstencions.

Procedim, seguidament, al debat de l'esmena a la totalitat del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme.

Pel Grup Socialista, en primer lloc, té la paraula el diputat senyor Clofent.

### El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en nom del Grup Socialista passo a presentar una esmena a la totalitat al Departament d'Indústria, Comerç i Turisme i al conjunt d'empreses i d'organismes que en formen part, com el Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarial, l'Empresa de Promoció i Localització Industrial de Catalunya, Societat Anònima, el Laboratori General d'Assaigs i Investigacions, Institut d'Investigació Aplicada de l'Automòbil, Institut Català d'Energia, Eficiència Energètica, SA, i Institut Català del Consum.

L'any passat, durant la substanciació d'una esmena també a la totalitat del Departament, el meu company Rañé començava la seva intervenció fent una referència a una cita de Groucho Marx que voldria repetir, perquè em va semblar especialment interessant pel que després els diré, diu: «Sortint dels més profunds avenços de la misèria i amb gran esforç i tenacitat hem assolit els més alts cims del no-res.» Té un component còmic, la cita. Jo voldria continuar-la amb un acudit que em serveix d'exemple, malgrat que no fa riure, a mi no em fa riure en el moment que l'he d'explicar, i és l'acudit d'aquells dos pagesos que es troben i comenten sobre la virtut d'un ruc que té un d'ells: «...però» –diu– «el defecte que té és que menja molt»; i l'altre li contesta: «Tranquil, cada dia n'hi dones una mica menys i veuràs com l'hi acostumes.» Quan es veuen al cap d'un temps, li torna a preguntar; diu: «Com t'ha anat el tema del ruc?» Diu: «Noi, bé i malament. Efectivament, va acabar per no menjar, però, és clar, el que ha anat malament és que al cap d'un temps se m'ha mort.» El pas que porta el Departament és exactament el del ruc, perquè anem, any rere any, de forma incomprendible reduint –reduint– l'esforç pressupostari que el Govern de la Generalitat destina a un sector que nosaltres entenem que per a vostès hauria de ser important, perquè bàsicament inclou tot el sector secundari i tot el sector terciari de l'economia catalana. No entenem quin és el procediment que vostès segueixen des del Govern per fer els pressupostos que estan fent en aquest Departament.

Mirin, hem de partir necessàriament d'un punt d'inflexió que fa que la lectura sigui molt clara respecte de les polítiques del Govern en matèria d'indústria, comerç i turisme: els dos departaments, per separat, l'any 95 tenien un pressupost de pràcticament 32.000 milions de pessetes; avui tocaria, l'any 99, per tenir el mateix pressupost, només amb les correccions d'inflació, que ens anéssim prop dels 38.000 milions de pessetes. El pressupost que vostès sotmeten a consideració d'aquesta cambra és de 19.158 milions. Per què fan aquesta..., com poden fer aquesta reducció? Efectivament, la desaparició d'una conselleria i la incorporació en una altra no cal rumiar-hi gaire per veure que produeix estalvi, l'acumulació en una conselleria; és cert. I el Grup Socialista, des d'aquí i jo en el seu nom, sovint havíem denunciat la gestió que es desenvolupava des de l'anterior Departament de Comerç, Consum i Turisme. Érem i –ho repeteixo–, dèiem: «És una conselleria que sembla que a través de molts programes de subvenció el seu objectiu sigui comprar voluntats polítiques electorals.» Però, escoltin, entre gastar molt i malament i gastar bé, és la diferència que nosaltres intuïm que hi hauria.

Però és que ens trobem encara una situació més alarmanant, més preocupant i que fa que al debat avui, al meu entendre, l'interessant no sigui el que pugui dir jo, sinó el que pugui dir qui respongui en nom de la majoria per justificar aquest pressupost que, per nosaltres, és injustificable. No només desapareix pràcticament la meitat dels recursos amb la fusió de les dues conselleries, sinó que des de la gestió Subirà dels dos departaments –per cert, avui no hi és tampoc el senyor Subirà– ens trobem que, any rere any, ha anat continuant baixant; aquest any, que s'ha fet un esforç important d'increment pressupostari, al Departament d'Indústria, el que està assignat directament al Departament baixa; si hi afegim les empreses, puja un 1%; en la mesura que la inflació està per sobre de l'1%, el pressupost continua baixant. Primera conclusió; vostès, el Govern i qui li doni suport, són els responsables d'una política que consisteix en el següent: que cada vegada és molt més car invertir menys. Els darrers anys les xifres que el Grup Socialista ha tret dels pressupostos és que a vostès els costa un 10% més invertir un 15% menys. Per tant, anem perdent eficiència en el Departament. Sí, també hi ha el caràcter pedagògic que hi ha d'haver sempre en l'acció política: si aquest Departament hagués de ser exemple per al sector productiu del país, mal exemple els estaríem donant.

Passaré a fer una relació ràpida del que diuen els pressupostos en algun dels apartats, sobretot, en el tema de les empreses. Mirin, respecte del sector industrial, empresarial del Departament, respecte del Cidem, el pressupost baixa 600 milions, tots imputables a les inversions; van de 2.612 l'any 98 a 2.066 l'any 99. El Programa de reforç de la competitivitat desapareix; baixa el Programa de qualitat industrial; baixa el Programa de captació d'inversions perquè no compensa el pressupost del desaparegut Cecapri, que se n'encarregava; pugen els programes d'informació i d'iniciativa financera; segueix sense existir un programa de recolzament a les pimes. En resum, els aspectes més destacables és que baixen els programes de qualitat i competitivitat i

6992

pugen les despeses de viatges i propaganda. A parer del Grup Socialista, això no és el que hauria de fer aquesta empresa.

Continuem. EPLICSA: el pressupost ens baixa en 130 milions de pessetes, 86 imputables a despesa corrent i la resta a inversions. Operacions corrents: malgrat que es congelen els costos laborals, les despeses per a compra de serveis a professions externs es tripliquen, que és una altra característica. Segurament, respon molt a la lògica del conseller Subirà, i segurament a la seva formació professional, que a la nostra zona, el Maresme –i ell també és d'allà–, ho tenim bastant experimentat en moltes empreses, que és anar buidant de contingut l'empresa i anar subcontractant. Home, això es pot fer en la mesura que això et permet reduir volum de la teva pròpia empresa, però, en el moment que tu mantens la pròpia estructura de l'empresa, subcontractar no té cap mena de sentit. Què en fem, de tot aquell personal, molt de personal que formava les dues conselleries i que ara tenen poca feina? Com l'apliquen, com el rendibilitzen? Qui no gestiona aquests 19.000 milions de pessetes que falten? Perquè, per gestionar 19.000 milions de pessetes que falten, per tenir el mateix pressupost, faria falta molta gent treballant. Hi han veritables interrogants que, com els deia, farà interessant saber quina és la resposta que vostès ens donaran. Deia: EPLICSA. El resum de l'empresa és que compra més serveis a fora per gestionar menys i desinverteixen capital orientat a la reconversió i localització industrial.

Respecte del LGAI, el pressupost del Laboratori General d'Assaigs i Investigacions puja 50 milions en un total de 1.838. Aquí es produeix una cosa paradoxal: en la previsió d'ingressos vostès hi col·loquen, el Govern hi col·loca 5 milions d'increment; per tant, preveuen arribar a facturar 1.550 milions, 5 més. Sí, però quina és la cosa curiosa? Que per obtenir –ho suposo jo– aquests 5 milions d'increment, vostès incrementen de 39 a 70 les despeses a la partida de publicitat. No té cap sentit; escolti'm, és molt més barat dedicar menys a publicitat i, per tant, no comprometre's, aparentment –bé, almenys a nivell pressupostari–, en aquesta possible previsió.

Respecte de l'Idiada, encara que ha millorat el seu grau d'independència sobre el finançament de les seves despeses corrents, encara necessita l'aportació de 300 milions de pessetes per equilibrar els seus comptes. La facturació de serveis puja 350 milions, però per aconseguir-ho es necessiten incrementar les despeses de les partides més significatives, com són: «Sous i salaris», 260 milions de pessetes; «Treballs realitzats per altres empreses» –tornem-hi–, 42 milions de pessetes; «Serveis professionals independents», 7 milions de pessetes; «Altres despeses», 23; «Publicitat, propaganda i relacions públiques», 2 milions més. En resum, l'Idiada no cobreix amb el seu funcionament les despeses corrents i quasi una tercera part de les inversions es fa a càrrec de més endeutament extern..., a més activitat de l'Idiada, més descens en l'índex de productivitat, tant del capital invertit com dels factors restants.

Respecte de les empreses vinculades al Departament d'energia, Icaen segueix baixant: anem de 1.087 milions del 98 a 887 de l'any 99. Baixa l'activitat, el pro-

grama d'actuació de l'Icaen baixa en 37 milions; de 333 es passa a 296 i per gestionar-los se'n necessiten 400, 10 menys que l'any anterior; per gestionar 37 milions menys necessiten 10 milions més. Operacions de capital: baixa la inversió en 171 milions; de 361 es passa a 190, però puja l'aportació dels pressupostos de la Generalitat; no existeix cap retorn financer de les inversions fetes per l'Icaen; el descens de recursos repercuteix en una menor capitalització de les empreses gestores de la política energètica. Eficiència Energètica redueix en 130 milions la seva capitalització. L'empresa Instal·lacions Sanitàries, SA, redueix en 30 milions la seva capitalització. En resum, gasten menys –tornem-hi– per gestionar menys programes. Les inversions que han fet no produeixen els rendiments que es puguin reinvertir; desinverteixen en el sector energètic, però això els costa més recursos malgrat la baixa de la inversió.

Eficiència Energètica: baixen els dividendes a l'empresa, baixa l'empresa. L'empresa té com a font d'ingressos els dividendes i els interessos que produeixen les inversions de capital i préstecs o bestretes que s'han realitzat. Per tercer any, aquests rendiments estan baixant: dels 68 milions es passa a 53 per a l'any vinent. L'externalització dels costos de personal no ha servit per a millorar la seva eficiència; cada cop consumeixen més recursos per a la gestió: amb 199 arribarà a superar el 55% de les operacions corrents; en el 99 acabarà per superar-ho. Per tant, en resum, Eficiència Energètica és poc eficient econòmicament: compren més a fora i malbaraten l'esforç de contenció intern, estan desinvertint en el sector energètic i les inversions existents són cada cop menys rendibles.

Això seria un resum del que diuen les xifres, estrictament en indústria. La pregunta és: el sector demana això? En aquests moments, cal? No hem d'anar adequant els instruments a la situació econòmica del país? És cert que hi ha instruments d'aquests que han tingut utilitat, perquè l'economia és cíclica i, per tant, el funcionament de la indústria també ho és. Hi ha moments determinats en què cal una quantitat d'accions. No fa pas gaire, aquest Parlament ha estat habilitant recursos d'injecció a empreses en crisi. Aquesta etapa està superada, estem en una bona situació d'economia. Temps enrere, havíem d'habilitar recursos per finançar crèdits. Avui els interessos han baixat; s'han incrementat les exportacions, el sector va. No ha, el Govern de la Generalitat, el Departament, de preveure que el sector estigui en millors condicions per afrontar els reptes que ens esperen de cara al futur? Com és possible que es continuïn adreçant i gastant molts diners en el tema de captació de capital, d'inversions estrangeres, necessari, però que sembla que tot apunta que cada vegada ho serà menys, i, en canvi, als programes necessaris per incentivar la creació d'empreses aquí no s'hi dedica prou recursos, ni prou inversions, ni prou atenció?

Hi ha un paquet d'actuacions en el conjunt del Departament que dona la impressió que s'han esgotat les ganes que vostès tenen de governar. Hem parlat, el Grup Socialista, amb tots els sectors implicats. Hem rebut comunicacions del sector comercial, del sector turístic,

Punt 1

del sector industrial. Hi ha un denominador comú: ningú està content amb la política que està desenvolupant la Generalitat; no s'entén. Hi ha elements que des d'una perspectiva de l'autogovern a vostès els haurien de preocupar molt, també —a nosaltres ens preocupen—, i és que la en la mesura que el Govern de la Generalitat no dóna resposta a molts dels problemes, el pont aeri cap a Madrid funciona més del que és habitual i més del que seria recomanable. Estem perdent nivell de competència perquè no exercim les nostres responsabilitats i altres administracions les estan cobrint i, per tant, estan desviant la capacitat de gestió i de govern que hauria de tenir la Generalitat.

Per contra, en el conjunt del Departament, a les altres direccions generals, la de Comerç, la de Consum i la de Turisme, s'hi produeixen increments. Es produeixen increments, bàsicament, per què? Home, perquè l'assignació pressupostària de l'any passat era francament irrisòria. La dotació que tenia Comerç, que tenia Turisme i que tenia Consum per a l'any 1998 era irrisòria. Lògicament s'havia de resoldre, alguna cosa, vostès, havien de fer en això.

Ara bé, en què ha consistit aquesta pujada pressupostària que ha tingut? Per exemple, en el Departament, la Direcció General de Comerç passa, de l'any passat a aquest, de 2.699 milions a 2.995. Hi ha un increment d'un 10,9. Per tant, el sector comercial hauria d'estar content. Doncs, no està content. Per què no està content, el sector comercial? Home, perquè aquests recursos de més es dediquen al Copca, i per descomptat que són necessaris els recursos del Copca, i si n'hi haguessin més, més; però, escolti'm, el sector comercial..., i no fa pas gaire aprovaven aquí una llei d'equipaments comercials, que tenia una virtut, entre altres, però en tenia una, de parlar del sector d'una manera molt seriosa, tan seriosa com dir: «Desenvolupem un pla sectorial perquè veiem la necessitat que des del conjunt d'institucions del país s'actui en el sector de cara a revitalitzar-lo, a dinamitzar-lo, a pal·liar els efectes dels impactes negatius de certes concentracions industrials.» No fa gaire, el conseller es personava públicament en la presentació del programa de dinamització, el va xifrar en uns anys i en una quantitat de mils de milions que s'havien de desenvolupar. En aquest pressupost jo no hi sé veure més de 33 milions! No sé com ho pensen desenvolupar! Quina és la gràcia del Pla de dinamització? Que passa en el terreny dels comerciants, els que ells hagin d'invertir de forma col·lectiva per poder-se situar amb avantatge de cara al futur, per guanyar rendibilitat; però se li està dient a un sector, que té com a característica l'individualisme, que s'han d'agrupar i han de gastar! Perquè la Generalitat es compromet a fer-hi unes aportacions en un temps determinat, el mateix sector ha d'invertir. Condició imprescindible perquè això pugui funcionar: que quan sumin i restin, en les teories, els programes, els surti piló a la caixa. Hem de poder convèncer el sector que això és rendible, que realment val la pena invertir i cal seguir les prescripcions que determina el programa de dinamització comercial. Per fer això calen diners! Amb 33 milions, no ho farem —amb 33 milions no ho farem.

I, en canvi, dediquen 200 milions i escaig al tema de promoció exterior de la indústria. Home, posats a prioritzar, jo pregunto: és prioritari, en aquests moments que les exportacions funcionen, i funcionen bé, que abandonem..., ho fem en detriment d'abandonar el sector comercial? El sector comercial —jo els vull fer una reflexió— no és allò que fan els comerciants, eh?, és activitat econòmica avui per avui prioritària en la majoria de municipis de Catalunya. Perquè en la mesura que el sector econòmic, en el seu conjunt, evoluciona, cada vegada creix, i creix més el sector terciari, i en la mesura que es fan polítiques d'incorporació d'aquests sectors a la mateixa trama urbana, els municipis, quan fan polítiques econòmiques, les fan bàsicament adreçades al sector terciari. I tot el que es faci pel sector terciari i el sector comercial no són polítiques adreçades estrictament al comerç, són polítiques adreçades al conjunt de la població, perquè aquelles poblacions més dinàmiques i amb més activitat incrementen ingressos i la seva capacitat de benestar, incrementen la seva capacitat de treball, la seva ocupació. Per tant, són polítiques concretes que, en moments de bonança econòmica, caldria incentivar, perquè els desequilibris existents són molts i molt importants.

El tema de consum. Home, aquesta vegada l'Institut Català de Consum rep alguns milions més: 50 i pocs més. A què els dediquen, vostès? Doncs, a fer un programa d'ajut als consells comarcals per a actuacions en matèria de consum. Escolti'm, i per què no ho fan a través del que ja existeix, que són les oficines municipals d'informació al consumidor, que, a més a més, generaran inversió per part del mateix municipi? Als consells comarcals —jo he estat molts anys en alguns, i vostès m'ho poden corroborar, els que ho coneixen—, o els dones tots els diners que puguin gastar o no tenen un duro. Per tant, si s'hi adrecen 50 milions en matèria de consum, en gastaran 50. Aquests 50, adreçats a la xarxa que ja existeix d'oficines municipals d'informació al consumidor, les OMIC, tenen un efecte multiplicador. Doncs no, vostès, 50 als consells comarcals.

No estem en desacord que es puguin plantejar i es puguin enviar aquests diners, en el que estem en desacord és que les polítiques de consum, l'Institut Català del Consum, pel que es refereix a l'elaboració de reglamentació i seguiment del producte perquè s'ajusti, s'està fent; s'està fent una certa recomposició del sector quant a polítiques d'estalvi i de racionalitat en la despesa. S'han concentrat —ha fet alguna cosa bona, el Departament, en la nova etapa, quant al que ha estat la reorganització del mateix Departament—, però el que fa malament és que, després, a l'hora de fer les inversions i prioritzar les polítiques, no se'n surt.

Què és el que és prioritari en el tema de consum? Home, doncs que els consumidors, el conjunt dels ciutadans, tinguem informació. La Llei que desenvolupa l'Estatut del consumidor fa insistència permanent en el tema pedagògic del coneixement, de la informació.

De programes d'informació al consumidor —tots en som testimonis—, en sentim gaires? En veiem gaires als mitjans públics? Poquíssims. Estem obligats a fer-ho per llei. A les escoles alguna cosa es fa, es cobreix; però, escolti'm, en la mesura que una persona té una

6994

bona educació en els seus drets com a consumidor, entre altres coses, doncs, incrementem el seu dret de llibertat. És més lliure la persona informada. Aquest aspecte concret, que està destinat, que està dedicat a les polítiques de consum, no es fa. Entre altres coses, per què no es fa? Perquè vostès han tingut la brillant idea, quan van fer la reconversió del Departament, d'anar a batre un rècord Guinness, i, malgrat que les responsabilitats de consum estan repartides en diferents departaments en el conjunt d'administracions, la Generalitat, allò..., ha filat més prim que ningú.

La Direcció General de Consum avui és, també, la de Seguretat Industrial. Ja em diran en què s'assemblen les polítiques de consum i les de seguretat industrial. Total, que es continuen fent polítiques no suficients de seguretat industrial; se'n fan molt poques de consum.

I posats a dir que no ho poden fer o no ho volen fer, per què no descarregaven la totalitat de les responsabilitats en un institut?, que ja el tenen, és un instrument. Per què no ho feien? Per què mantenen la ficció de la Direcció General si no s'exerceix? Perquè és que, a més a més, no li queden recursos; un cop traspassats a l'Institut Català, no en queden per fer polítiques.

Respecte al tema del turisme, puja una mica el pressupost, puja un 14,7; tot ell va a transferències a Turisme de Catalunya. Però els temes, en aquests moments, cabdals per al turisme de Catalunya, els aborda aquest pressupost? No els aborda, aquest pressupost. Quin és el repte que afronta el sector turístic? Primer –el més important–, Catalunya, quin és el repte més important que aborda? Doncs que, en la mesura que arribarem molt aviat a l'aplicació de la moneda única, allò que ha estat normal a casa nostra durant molt de temps, que és fer polítiques de millora de la rendibilitat del sector a base d'actuar sobre el valor de canvi de la moneda, se'ns ha acabat –se'ns ha acabat. És a dir, el sector turístic no podrà competir en preu a partir d'actuar sobre la moneda, no podrà fer-ho; estarem immersos dintre del sistema de l'euro, depenent d'un conjunt de països i, per tant, l'euro serà l'euro. No podem competir només en preus. El nostre repte és que el sector turístic pugui competir eminentment a partir de qualitat –a partir de la qualitat.

Mesures tendents a la millora de la qualitat al sector turístic. Quines apliquen, vostès? Home, està bastant inventat, eh? Anem a les Illes, a les Balears, i veurem, en una comunitat que és capdavantera en iniciatives en temes de turisme, què és el que han fet. Estan amortitzant instal·lacions obsoletes. A Catalunya ens podríem plantejar, per a la millora de la qualitat –i no només per a la millora de la qualitat de les instal·lacions, sinó del conjunt del teixit turístic–, anar a un programa d'aquestes característiques? Moltes de les bestieses urbanístiques que portem arrossegades d'anys anteriors no poden tenir un tractament per al sector, però que passa per mesures urbanístiques d'esponjament, de guanyar espais? No és aquesta una de les prioritats, ara que les coses ens van bé?

Primera condició: vostès haurien de conèixer, el Govern hauria de conèixer amb exactitud quina és la situació del sector. Avui per avui, encara, l'oferta clandestina,

l'oferta que se surt de la reglamentació, no es coneix –no es coneix–, no es controla; i és un element molt complicat, perquè molts dels recursos que es gasta el Departament en programes de promoció del sector turístic a l'exterior es malbaraten per una mala atenció, sobretot, pel sector que hi pugui haver submergit. Si el conjunt de visitants, d'usuaris del sector turístic, alguns se'n van als seus països d'origen amb el regust que han estat mal atesos, molta de la feina feta per promocionar les excel·lències del nostre sector turístic se'n va enlaire d'una manera absolutament gratuïta.

Com poden veure, hi ha un paquet d'actuacions que vostès no desenvolupen. N'hi ha una en què, per acabar, hi voldria insistir. Quan aprovàvem la Llei d'equipaments comercials –i els ho dic amb l'ànim de fer alguna aportació positiva, perquè, és clar, vostès em diran: «la tasca de l'oposició és criticar»; no, la tasca de l'oposició és criticar i, en algun cas, plantejar una alternativa–, amb vostès vam aprovar una llei que deia que la Generalitat podia aplicar un impost sobre les grans superfícies; podia aplicar un impost, que es podia adreçar a les grans superfícies, per adreçar-lo, amb caràcter finalista, a actuacions de modernització del sector comercial.

Vostès no ho han volgut fer. Ara era un moment bo per fer-ho; ara, el sector comercial en el seu conjunt no planteja grans problemes. El consum s'ha incentivat d'una manera important, i el sector va raonablement bé. Ara era el moment adequat per prendre una mesura d'aquestes. Si haguessin fet cas del que nosaltres plantejàvem, o del que plantejaven des del Grup d'Iniciativa, o des del Grup d'Esquerra, respecte al tema de l'impost, avui la Generalitat podria disposar de l'ordre de 1.000 milions de pessetes més. Amb els pressupostos que vostès tenen i que destinen aquest any a Indústria, no ens anirien pas malament. Tampoc ho han volgut fer –tampoc ho han volgut fer. Per tant, no els treuen d'allà on els tenen, ni en volen treure més d'allà d'on els podrien treure, perquè tampoc volen assumir cap mena de cost.

En definitiva –i per acabar–, en el Departament d'Indústria, en aquests moments del debat del pressupost, crec que el més interessant serà veure, qui ens respongui de la majoria en aquesta ocasió, com pot explicar que es pot fer el que en aquests moments el sector necessita rebaixant permanentment els pressupostos. Això és pràcticament un misteri; després em poden explicar el miracle de la multiplicació dels pans i els peixos, eh?; però, escoltin-me, en política no hi ha altra solució que els compromisos polítics vinguin sustentats per compromisos pressupostaris; no hi ha altra solució. La resta són bones paraules, declaracions d'intencions. El que calen són recursos. Les circumstàncies actuals de l'economia permeten una reorientació diferent dels recursos, del que s'ha vingut fent tradicionalment. Vostès han tingut la possibilitat, amb la refosa dels departaments, de produir un gran estalvi per a una millor gestió i, per tant, de destinar una bona part de recursos –malgrat haver produït un estalvi– a la millora de tot el sector, tant de la indústria, com del comerç, com del turisme. I no ho fan. Any rere any tiren endarrere; any rere any, vostès contribueixen, des d'aquest Departament, a fer que la Generalitat sigui més ineficaç i més

Punt 1

cara. Jo no sé si això és el que es pretén, però, vistos els pressupostos, és el que es veu d'una manera més pale-sa.

*(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)*

El Grup Socialista demana a tots vostès el vot favorable a l'esmena de retorn, sobretot als socis de l'oposició que tenen vostès, perquè, sentia abans la intervenció del senyor Oleart respecte al Departament de Treball, i deia: «Com és possible el 7%?» Mirin, escoltin-me, si per vostès ja era raó de preocupació que Treball només pujava un 7%, imaginin-se Indústria, que baixa un 1%!

Quines raons no hi ha per dir al Govern que, com a mínim, aquest pressupost se'l torni a mirar, i que ens el torni a portar havent consensuat amb el conjunt del sector quines són les necessitats, i havent-lo prioritzat d'una altra manera.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

#### **El vicepresident segon**

Gràcies, senyor diputat. Per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Ferrer.

#### **El Sr. Ferrer i Gironès**

Moltes gràcies, senyor president. En nom d'Esquerra Republicana, defensarem la nostra esmena a la totalitat del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme.

És una llàstima, senyor president, és una llàstima perquè el que anava a dir jo era una qüestió, diguem-ne, així, metafísica, i m'hauria agradat que algun membre del Govern ho hagués pogut sentir, però estic de dissort, avui.

Tanmateix, continuaré el meu preàmbul perquè: què cal fer quan es vol fer una política industrial? Primera pregunta. Doncs, la primera pregunta és intentar influir en tots aquells sistemes que tenen directa relació amb l'empresa industrial. I quins són aquests sistemes? Entrem ja en el sistema financer, el sistema educatiu i de formació professional, el sistema infraestructural, que hi ha tota la qüestió de comunicacions, de transports i d'energia, i, finalment, el sistema científicotècnic, on hi ha la competitivitat, on hi ha la innovació tecnològica, on hi ha el disseny, en aquest cas, la qualitat, etcètera.

Per tant, si analitzem des d'aquesta part teòrica el que fan els pressupostos del Departament d'Indústria, ens podem trobar que el que ens podria ajudar una mica a veure, entrellucar la ideologia de la seva política, serien els programes. Efectivament, és un gran invent de l'Administració pública el fet que hi hagi l'obligació de presentar, dins dels pressupostos, uns pressupostos per programes.

I efectivament, si llevem el primer sistema, que és el financer, i l'educatiu, que, en aquest cas, no en parla, però que hi té íntima relació, ens trobem que hi han dos

programes que cauen de ple en allò que hem dit abans nosaltres, que són les infraestructures de servei a la indústria, que és el número 724.1, i també el 724.2, que parla del disseny, de la qualitat i de la innovació.

Tanmateix, si nosaltres anem a analitzar aquests programes, ens trobem que en el primer, el de les infraestructures, hi ha el Laboratori General d'Assaigs i Investigació, el LGAI, i també hi ha l'Idiada. L'Idiada i el LGAI, segons el Govern, diuen que són dos organismes, dos instruments al servei de l'empresa industrial, els quals han crescut darrerament molt, que tenen molta clientela i que van molt bé, però, tanmateix, jo diria que caldria, potser, anar afinant, i des de l'oposició hi voldríem contribuir amb una aportació teòrica de millora i de perfeccionament. Nosaltres entenem que en el LGAI, possiblement, ja seria el moment de pensar en una certa descentralització, o, dit d'una altra manera, en aquelles comarques on hi ha una certa concentració d'un subsector industrial molt notori, que segons en Porter en podríem dir un clúster, doncs, en aquests llocs, el LGAI, que pogués tenir també uns laboratoris que estiguessin al servei d'aquests, que no fos una cosa tan concentrada, tan centralitzada que la seva mateixa grandiositat el fes ineficaz. Nosaltres creiem, doncs, que ja és el moment de parlar de la descentralització.

Quant a l'Idiada, i també quant al Laboratori General, veiem que no es parla de la R+D. Nosaltres ens hem adonat que en el programa que ha presentat el Govern diu que els índexs per mirar si s'acompleixen aquests programes seran si l'empresa privada inverteix en R+D. I jo pregunto: molt bé, hi han dades darrerament, que han sortit publicades a la premsa, que, efectivament, Catalunya ocupa, dins de la península ibèrica, un R+D o una inversió en investigació molt important. Però ho fa l'empresa privada, és a dir, ho fan la farmàcia, les comunicacions –ràdio, televisió– i l'automoció. Però jo pregunto: i la inversió en R+D pública? Això és el que fan les empreses privadament, però el Govern què fa d'R+D amb caràcter públic? Per tant, jo crec que també això és un element que caldria tenir en compte.

I tampoc estem d'acord en el que fa referència al 724.2, que és el programa de disseny de qualitat i d'innovació, que al Cidem se li hagi abaixat el pressupost. No pot ser que, en una economia globalitzada, en una economia de competitivitat absoluta, i que es fa bàsicament per la qualitat i pel disseny, a l'òrgan o l'organisme a través del qual el Govern expressa aquest interès pel disseny i per la qualitat, se li hagi deduït l'ajuda o se li hagi rebaixat el pressupost. És una de les coses que nosaltres no entenem.

Per altra banda, dintre dels índexs o dels indicadors que hi ha a cada programa, hem observat que en el Laboratori General es parla de 12.000 usuaris. I, en canvi, no sabem, no es diu el nombre d'usuaris que hi hauria d'haver de l'Idiada. Nosaltres entenem que quan es fa un programa, i en aquest programa és obligació de posar els índexs o els indicadors pels quals es verificarà si en el termini del programa s'ha arribat a les fites, als horitzons o als límits que nosaltres ens hem proposat, és bo que ens diguin: «L'any passat vàrem tenir 12.000 usuaris, l'any vinent, o l'exercici següent, nosaltres

6996

ensem arribar a 13.000 o 14.000 o 15.000.» És una llàstima que això no es faci d'aquesta manera.

Per tant, nosaltres entenem que està tot agafat amb agulles. Que aquests programes semblen agafats, fets per obligació, perquè és obligació fer-los, però els falta ànima, els falta un desig de complir amb l'oposició. O sigui, sembla que els dol, diu: «Coi, els de l'oposició en sabrien massa, si els donéssim tot això.» I, per tant, estan fets amb el mínim esforç, amb les mínimes paraules, amb un laconisme imperant. O sigui, no entenem com, si realment nosaltres som accionistes de la Junta General, no som Consell d'Administració, però sí que som de la Junta General, que no ens donen la informació que hauríem de merèixer.

Per tant, nosaltres entenem que no es «mima» prou el sector industrial, tant en infraestructures com en la qualitat, i s'hauria de fer un programa molt més ampli, molt més ampli per poder analitzar, evidentment, l'eficàcia i l'eficiència. És inqüestionable, les despeses corrents pugen, i, en canvi, el pressupost general d'Indústria baixa. No pot ser. No hi ha eficàcia. No hi pot haver eficàcia quan apuges les despeses generals i, en canvi, abaixes el capital que tu has d'administrar, abaixes el volum de vendes, diguem-m'ho així; i, en canvi, apuges les despeses generals. Això és l'abecé d'una empresa ben administrada.

Per altra banda, deixant el tema dels programes, ens n'anem a una altra qüestió que ja és secular a Catalunya, és el tema de la difusió de la indústria, del desequilibri territorial. Això és secular i porta una idea, jo diria, que hauria d'impregnar tot el Govern, perquè, ja en temps de la Segona República, la Generalitat el que pretenia era difondre-la, en deien «Fer la Catalunya ciutat.» Això va ser un eslògan de la Segona República, un eslògan que encara avui el podríem utilitzar. I aquesta Catalunya ciutat, aquesta urbanització genèrica de tot el Principat es faria, bàsicament, amb la indústria, i la indústria s'ha de difondre, ha de ser difosa en tot el territori.

Abans això es feia per la força de l'atzar. I així veiem que en tot el segle XIX, la indústria, com que té com a única font la força hidràulica, doncs, veiem que la indústria s'enfila per tots els rius, i es fan colònies, i es fan fàbriques i la indústria s'escampa perquè va a la recerca de la font energètica. Avui, ara, la font energètica ja no és la causa de la industrialització. Però sí que ho és la mà d'obra ben formada, la disponibilitat de mà d'obra, les bones comunicacions; hi han tots aquests elements i aquests ajuts que també pot fer el Govern. I això, jo diria que en el programa passa una qüestió paradoxal, se'ns rebaixen 1.000 milions de pessetes en aquest tema, cosa que no entenem.

I, per altra banda, els indicadors també són uns indicadors, que no..., només els indica, però ens són desconeguts, perquè no els explica, que diu que és el percentatge de població activa, la indústria de cada comarca i la inversió feta en el sector secundari a les comarques. Bé, però no diu ni en quina comarca s'incidirà, ni quina és la..., nosaltres hem hagut d'anar a la recerca d'aquestes dades i hem agafat la Memòria de la Caixa de Catalunya, que en aquests moments és la més fiable i la que

va més al dia, i, és clar, veiem que el que dèiem el curs passat encara ara és igual. O sigui, per exemple, tenim l'Anoia, el Bages i Osona, que són comarques de l'interior, però el seu creixement ha estat inferior a la mitjana de Catalunya. En el pla de Lleida, que hi ha el Pla d'Urgell, el Segrià i la Noguera, també han tingut un creixement en el sector secundari inferior a la mitjana que té Catalunya. I no cal dir les comarques que són de muntanya, que aquestes no solament no han tingut un creixement, sinó que han tingut un decreixement.

I, per tant, jo ja sé que si avui aquí hi hagués el conseller Subirà diria: «Aquest any la indústria està verificat que tindrà un increment d'un 7%.» Hi estic d'acord. Però és en conjunt. Però el que nosaltres hem de fer, la Catalunya ciutat industrial, l'hem de fer a tot arreu. No pot ser la concentració en una macrocefàlia, que el creixement només passi en un territori metropolità. Hem d'intentar que aquest creixement sigui harmònic, sigui equilibrat i sigui a tot arreu; sobretot, quan hi ha un programa que jo em penso que és un programa que existeix des de fa molts anys i que sempre presenta el Govern. I, per tant, que aquest programa ja hauria d'haver arribat a la seva fi.

Per tant, nosaltres no entenem que no hi hagi maneres de reeiximent, en aquest sentit, i que al Cidem, que és el que porta tota aquesta feina, i que a EPLICSA, que és una empresa de cartera, se'ls hagi rebaixat el seu pressupost aquest any.

O sigui que, en conjunt, els pressupostos que fan referència al Departament d'Indústria, només el que és Gabinet del Conseller i Secretaria General, serveis territorials i Direcció General d'Indústria, això, en aquests darrers quatre anys, aquest és el més baix, el més baix de tots. És una cosa que no es comprèn i que no s'entén.

Jo diria, ja que, el senyor conseller d'Economia, el tenim present, jo voldria recordar que la indústria per a Catalunya no és una cosa qualsevol. Quan es parla de Catalunya es parla de la llengua, es parla de la Sagrada Família i es parla del bressol de Ripoll, i es pot parlar de molts elements que alimenten el concepte de nació i de Catalunya. Però jo us diré el que va dir en Prat de la Riba l'any 1894, quan va guanyar un premi a Sabadell, amb el *Compendi de la doctrina catalanista* que, fixeu-vos, que li pregunten —era una mena de catecisme, amb preguntes i respostes—, i diu: «I què considera que actualment, en aquesta època, és el més favorable a Catalunya?» I en Prat de la Riba contesta: «El renaixement que en la nostra pàtria s'ha d'operar en la indústria i en el comerç.» Efectivament, en el 1894 és en la indústria i en el comerç. Per què? Perquè en aquells moments que tot Espanya, tota la península era agrària, la indústria era una característica de Catalunya tan important, i la burgesia industrial de Catalunya era una classe tan característica del concepte nacional, que ell ho donava com un fet, diguem-ne, paradigmàtic. Jo em pregunto: avui, el Govern de la Generalitat contestaria el que va dir Prat de la Riba en aquell moment?

Efectivament, la indústria i el comerç és, pel nostre Govern, un element important que configura la nostra nació i que, per tant, se li ha de donar...? Perquè enca-

ra continua més, i Prat de la Riba diu: «Quan tinguem l'autonomia, el que nosaltres hem de fer és una regeneració política completa i una regeneració administrativa.» Fixem-nos, això ens ho diu l'any 1894. I nosaltres ens preguntem: aquesta regeneració administrativa ja l'hem feta? La tenim adequada o encara l'hem de fer?

Per tant, jo crec que en aquests moments no podem aprovar els pressupostos per totes aquestes raons.

Senyor president, quant queda?

**El vicepresident segon**

Ja ha acabat el seu discurs? Ah, no?

**El Sr. Ferrer i Gironès**

No. Quant queda, per favor?

**El vicepresident segon**

No, però ho té marcat aquí, dotze minuts.

**El Sr. Ferrer i Gironès**

No, és que volia fer un altre punt... Doncs, amb permís del meu company, ho faré.

Hi ha un altre tema que és molt important, després de l'aprovació de la Llei de política lingüística, que és que aquest any, en el Departament d'Indústria, hi ha una partida que diu: «Normalització lingüística.» Evidentment, com que les pessetes són molt poques, es considera –i el Grup Parlamentari ho va considerar– que, possiblement, tot allò que no fan les pessetes, ho pot fer la voluntat política. És inqüestionable que sí, i aleshores, cal mirar el programa. I mirem el programa i veiem que el que pretén aquesta normalització lingüística és normalitzar els sectors industrials, incorporar el català a les noves tecnologies i fer glossaris terminològics. Miro més endavant quines activitats es faran. Diu que es farà suport a empreses i altres ens públics per incorporar el català a les noves tecnologies i elaborar lèxics en els sectors industrials i comercials. I aleshores mirem aquí i diu: «objectius», i a objectius diu: «Promoció de l'ús del català a la indústria.» Efectivament, per fer això, hi han posat massa diners. Em penso que els en sobranen, perquè amb això es fa molt poca cosa; sobretot, si existeixen organismes com el Termcat, que ja fa aquesta tasca. Però aquí hi trobem a faltar una cosa que va ser de debat ampli, no solament en aquesta cambra, sinó al carrer, en el carrer, que va ser, sobretot, la presència de la llengua catalana en el sector socioeconòmic. I quan anàvem a mirar en el sector socioeconòmic, anava a mirar el dret dels consumidors, que és l'Estatut del consumidor de l'any 1993, que el Parlament va fer una gran proclamació dels drets del consumidor i deia que tenia dret a rebre en català tota la informació, totes les etiquetes, tots els catàlegs i tots els prospectes, i efectivament, quan ve la Llei de normalització lingüística també ho proclama... O sigui, que tenim uns drets proclamats magnífics; però aquí són tan amagats, són tan sota terra, que ni el Govern se'n recorda d'aquests drets que tenim els ciutadans, i no hi dedica no una pesseta, ni una lletra, que això encara és pitjor.

Jo, francament, demanaria que, encara, com que estem en un procés, jo demanaria a tots els catalans que no són aimants d'en Prat de la Riba, sinó que estan immersos en la cultura política d'aquest poble, que, si us plau, no oblidessin que els drets dels consumidors han d'estar reflectits en el seu Departament. Que si no hi volen posar diners, no n'hi poseu, però, almenys, poseu que hi ha una certa voluntat per part del Govern que l'etiquetatge sigui en català. I quan aquí dieu: «Indicadors del seu seguiment», poseu-me, si us plau, quantes empreses etiqueten en català a Catalunya, i així sabrem com mesurar aquesta voluntat. No pot ser que el Govern no sàpiga..., perquè l'altre dia, per televisió, va sortir el senyor Trias, a dins del Palau de la Generalitat, en una taula, que feia una roda de premsa, i l'aigua, l'aigua que es bevia el senyor Trias estava etiquetada en una llengua que no era la pròpia de Catalunya. Quan no hi ha voluntat, no es compra. Ni quan l'organisme oficialment fa compres, que compri a empreses que etiqueten en català, que sí que n'hi han, però almenys ho hem de saber. I això, almenys, si les coses se senten de dins, es fan. Malament rai, quan s'ha de predicar i en lloc de donar llum es dona fum. (*Rialles.*)

**El vicepresident segon**

Ha acabat, senyor diputat?

**El Sr. Ferrer i Gironès**

Sí.

**El vicepresident segon**

Moltes gràcies. Per defensar l'esmena... (*Veus de fons.*) Ah! Continua.

**El Sr. Puigcercós i Boixassa**

Quant em queda?

**El vicepresident segon**

Set minuts.

**El Sr. Puigcercós i Boixassa**

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Ferrer, si us plau... Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyora Neras, senyora Olivares, senyora Nadal, l'esmena que substanciarem el Grup d'Esquerra que falten són del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, són les direccions generals de Turisme, Comerç i Consum.

Al nostre entendre, aquest pressupost, i ja ho va especificar el senyor Huguet, inicialment, en rebre la Llei de pressupostos, no deixa de ser el que podríem dir, una continuïtat en àmbits clau com poden ser el turisme i el comerç. Sobretot perquè, al nostre entendre, el sector turístic a Catalunya, malgrat que les xifres són bones, els indicadors són positius, ja ho vàrem dir en el seu moment en la interpellació que vàrem substanciar en aquesta cambra, el turisme a Catalunya va bé, malgrat la Generalitat. I diem que va bé malgrat la Generalitat i malgrat el conseller, perquè –tornem a recordar-ho– la inversió pressupostària que fa el Govern de la Genera-

6998

litat en el sector turístic és en el rànquing la tretzena en les comunitats autònomes de l'Estat espanyol. És la tretzena i s'arriba a xifres tan ridícules, que per turista, s'inverteix 206 pessetes, quan Balears n'inverteix 817 o Andalusia n'inverteix 1.691.

Ara per ara, tot va bé. Però tots sabem del dinamisme del sector turístic, del dinamisme de l'oferta, i que quan subsectors d'important recepció turística, com poden ser Turquia –són focus emergents–, Turquia, Grècia o, fins i tot, la costa dàlmata, o ben aviat, ja Tunis comença a ser una plaça que es va consolidant al Magrib, si aconseguim una situació d'estabilitat política i social, doncs, veurem com en la nostra immediatesa geoestratègica, veurem que la cosa trontollarà. I diem que aquesta és una continuïtat en la indigència, continuïtat pressupostària en la indigència. I ho diem per una raó molt concreta, és a dir, continua la tendència interna en el Departament, en la Direcció General de Turisme; veiem com bona part del pressupost de la Direcció General s'aboca al que és l'empresa pública Turisme de Catalunya, no cal que ens hi estenguem –en parlaré succintament en una moció subsegüent a la interpellació que vam fer en el debat escombria, per tant, no hi entrarem–, però que xucla, gairebé, el 75% de la Direcció General.

Novetats que hi han en aquesta Direcció General. Les podríem xifrar en dues: plans d'excel·lència, només 170 milions, que caldrà afegir-li la part alíquota que portarà la Secretaría de Estado para el Comercio, el Turismo, la Pequeña y Mediana Empresa, i en definitiva, l'altra part són els plans Futures, que també són de la mateixa Secretaria d'Estat. Conclusió que en traiem: l'única novetat en aquest pressupost de la Direcció General de Turisme prové de la dinàmica endegada per l'Estat, quan tots sabem que pioners en turisme, pioners en indústria turística, som Catalunya, som la potència regional i, malgrat tot, estem –i perdonin el símil que ja varem fer servir en la interpellació– «xupant roda», en termes ciclistes, de la política que es fa des de l'Estat. Això és la indigència, no només pressupostària, sinó, fins i tot, en idees, eh? Incapacitat per generar dinàmiques pròpies, incapacitat per preveure el que pot passar en el sector turístic en els pròxims anys. Però, aturem-nos un moment en el que són els plans d'excel·lència. Els plans d'excel·lència, que hi ha una experiència interessant que sovint s'ha reiterat en aquesta cambra, com és el cas de Mallorca, el cas de Calvià, l'Ajuntament de Calvià, és un procés en els plans per regenerar, per millorar les infraestructures turístiques, la imatge, en definitiva, per adequar a nous mercats emissors i a nous tipus de turisme. 170 milions, més la part alíquota que pugui venir de l'Estat, amb això, en definitiva, i siguem francs, no modifiquem ni mig xamfrà de Lloret ni de Salou ni del municipi turístic que ens afecti.

És a dir, aquí calen molts més recursos; cal no només col·laboració municipal –és evident– de les corporacions locals, cal també iniciativa privada, eh? Tots sabem que a favor seu, com excusa, pot ser-hi l'excessiva atomització de l'estructura turística a Catalunya. Però, malgrat tot, creiem que es mou en l'aspecte..., hi ha una novetat, però és absolutament insuficient, és gairebé ridícula. I els plans Futures, també –ho repetei-

xo– marcats des de l'Estat, és la novetat. Pocs: 45 milions per a la renovació, la millora i, en definitiva, l'adequació de l'entorn turístic i de l'oferta turística, que, en definitiva, és un balanç ben pobre. Però, fins i tot, és pobre gairebé fregant el zero. És a dir, estudis de recerca i assessorament, zero pessetes de la Direcció General; inversions en informació d'oferta turística, zero; i sobretot, inversió en telemàtica, que –ja ho varem dir en aquesta mateixa cambra– l'única novetat és una plana *web*, però, malgrat tot, hem hagut de seguir també la dinàmica que s'ha engegat en connexió de xarxes telemàtiques que s'ha fet des de l'Estat.

Nosaltres entenem que és absolutament regressiu, aquest pressupost. No ajuda el sector, no preveu els problemes que poden haver-hi, però, sobretot, no ajuda la competitivitat. I finalment, en el sector del turisme, li diré una altra cosa. És a dir, en el que és el suport a corporacions locals, el que podria ser les oficines d'informació turística, zero. Hi ha una col·laboració amb la de Girona, però la de Girona no és una col·laboració, és un conveni, perquè l'Ajuntament de Girona ha assumit la informació turística a canvi que vostès signin el conveni.

*(El president es reincorpora al seu lloc.)*

En matèria de comerç, el que els podem dir és que seguim..., és a dir, el Copca, de la mateixa manera que Turisme de Catalunya s'enduu –abdueix, en termes paranormals– bona part del pressupost públic de la Direcció General, en Comerç és el Copca. El Copca, en aquest cas, també se'n enduu, concretament, el 74,95% del pressupost de la Direcció General. Això, és a dir, qui rep directament l'impacte d'aquesta xuclada del Copca, és el comerç interior. És a dir, vostès van fer una llei d'establiments comercials, van fer una llei que van vendre que frenava la instal·lació de grans superfícies comercials, però ho van fer quan ja, gairebé, les mateixes grans superfícies es devoren entre elles. És a dir, qui ha rebut la reconversió salvatge ha estat el petit i mitjà comerç. I, malgrat això, que encara estem en una fase, segons vostès, de reconversió, perquè la Llei la van fer encara no fa un any i l'estan desenvolupant; ara tots veiem que la part que hauria d'anar a millora de l'urbanisme comercial, rehabilitar els centres urbans, gairebé són quantitats que podríem qualificar de ridícules. El suport a les estructures de petita i mitjana empresa, doncs, escolti, ha baixat gairebé un 150% en percentatge.

I finalment, també, el que són en corporacions locals, doncs, li han mantingut el percentatge, eh? Mercats, estructures comercials, el que són fires... Nosaltres entenem que o hi ha també un plantejament seriós en política comercial interior, és a dir, o hi ha la voluntat clara de rehabilitar els centres urbans en detriment de les zones periurbanes, que han estat subvencionades públicament per les grans superfícies comercials, o realment, la reconversió encara pot ser més salvatge del que és.

I finalment, per acabar, en matèria de consum, què dirlos. Vostès, des que va haver-hi la fusió dels dos departaments, el concepte de consum ha variat filosòficament. Ja els ho varem dir. Vull dir, hem passat del con-

sum entès com a defensa dels consumidors i usuaris, com un mecanisme de defensa dels ciutadans, és a dir, el dret a la informació, el dret a la reclamació, a passar a ser un indicador econòmic del Departament d'Economia i Finances, a veure si s'estimula el consum i es gasta més. És a dir, aquesta és la única concepció que hi ha per part de la Direcció General de l'actual Departament. I això es nota. Es nota perquè el suport a les organitzacions de defensa dels consumidors i usuaris ha crescut gairebé ridículament; el suport al que és la informació, l'estudi i la formació de tècnics en matèria de consum per a la defensa dels consumidors ha decrescut; i aspectes, jo diria, també vitals, com pot ser l'oficina d'informació, de reclamacions, gairebé en aquests moments està passant a la inanició permanent. Per tant, és a dir, és un Departament pensat, en aquest cas, sobretot, en l'aspecte del consum, el comerç i el turisme, doncs, perquè el país campí, és a dir, el país s'espavilli, el país circuli, i aleshores, potser ens ho haurem de plantejar, que en aquestes coordenades i en aquesta manera de funcionar, quina existència i quina necessitat hi ha d'aquestes direccions generals de la manera que ho està plantejant el Govern.

Per totes aquestes raons el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya demana la devolució del pressupost, tant d'Indústria, que ha fet el company Ferrer, com en l'aspecte de turisme, comerç i consum, perquè entenem que és un fre als sectors productius, és un fre, en definitiva, a la defensa dels ciutadans en els seus interessos.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

#### **El president**

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Joaquim Novella.

#### **El Sr. Novella i Izquierdo**

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en el nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, estem aquí, avui, per parlar del Departament d'Indústria, de Comerç i de Turisme. I ja ho dic d'entrada que amb tot, que vagi per davant el respecte als companys parlamentaris que pel Grup Convergència intervinguin, però hauré de ser necessàriament crític, i aquesta és la tasca per la qual ens paguen i ens elegeixen els ciutadans, i vostès ho entendran. Mirin, avui intentaré fer un discurs polític, centrat en la indústria, el comerç i el turisme de Catalunya, naturalment, però un discurs polític. Parlaré poc de xifres perquè em sembla a mi que és important una reflexió del que han estat aquests darrers tres anys d'acció del Govern en aquest sector, però, fins i tot, dels divuit anys que vostès porten al Govern. I m'excusaran el to en algun moment, amb el respecte, indubtablement, que a vostès, personalment, els tinc.

Nosaltres ens trobem en una situació industrial en què en el diagnòstic em sembla que estariem d'acord. Trobem petites empreses, bàsicament, a part d'alguns sectors en què hi ha grans empreses, i aquestes petites empreses tenen problemes de formació d'empresaris i

treballadors, de gestió, tecnològics, financers i de màrqueting internacional. Això s'ho troben vostès, sobretot a partir de finals del setanta amb la crisi internacional, però encara ho arrosseguem. Quina situació podem fer avui dia a Catalunya? És un tema que el seu Govern, al meu entendre, encara no ha decidit; vostès no han decidit si aposten per una producció de qualitat amb diferenciació del producte o si aposten per salaris baixos, costos baixos, preus baixos. Això, Convergència i Unió encara no ha fet una decisió sobre aquest tema; perquè vostès coneixen tan bé com jo les aportacions dels professors Posner, Vernon, Krugmann sobre el comerç internacional. Què ens diuen aquests professors? Què ens diuen els estudis internacionals? Doncs, que –mirin vostès– avui dia, en competència internacional, es pot competir de dues maneres: o baixant costos i baixant preus –salaries barats, ETT, treball fàcil– o bé amb qualitat i diferenciar el producte. Quina opció vol Catalunya? Diguin-me-la vostès, quina opció vol Catalunya? Perquè vostès han tingut polítiques erràtiques: en algunes coses funcionen amb la primera variable i en algunes coses vostès es dediquen a la segona. A què juguen, vostès? M'agradaria una certa definició, si la poden fer.

Nosaltres podem ser competitiu en qualitat, en diferenciació del producte. Aquesta és l'aposta important per a un govern que vulgui modernitzar el país, aquesta és l'aposta important. I això vol dir treball ben format, contractes indefinits i participació a l'empresa; allò altre, ja ha passat el temps per a Espanya i ha passat el temps per a Catalunya. I això, traduït a polítiques industrials, al meu entendre, vol dir que l'element estratègic està en R+D, és a dir, recerca, formació dels treballadors, màrqueting internacional –fonamentalment per aquí–, resoldre el problema del finançament de les empreses i, per tant, reconversió de la indústria. Aquí hi han sectors que saben vostès que estan anant, n'hem de crear de nous. No és el problema que se'n vagin alguns sectors industrials, el problema és que no sapiguem crear nous sectors. Si no som capaços de crear nous sectors, Catalunya, industrialment, no té futur –no té futur–, perquè hi han sectors basats en mà d'obra barata que se n'aniran a altres països i no podem estar sempre pressionant sobre la mà d'obra o sobre la fiscalitat perquè allò resisteixi; hem d'anar a crear nous sectors. Que surten d'on? Dels països avui dia desenvolupats: Alemanya, França, etcètera. Tecnologia intermèdia, que és el que tenim, i mà d'obra intermèdia. Aquest és l'esquema important per a Catalunya, i jo no veig que vostès l'hagin seguit, al meu entendre.

Per tant, R+D, formació, màrqueting internacional, reconversió de la indústria. Això implicaria –i vostès ho saben, també– reequilibri territorial, perquè els sectors estan ubicats en una part del territori. A això hi haurien d'afegir seguretat industrial; el tema dels consumidors, com participació dels consumidors i millora de la qualitat, i el tema del desenvolupament sostenible: noves energies i estalvi energètic. Aquest és el programa, per a mi, de la indústria; no sé si hi estan d'acord o no, vostès. Jo penso que en alguns punts d'aquests vostès s'hi han apuntat i en d'altres no, en d'altres, honestament, no. Haurien d'afegir-hi la reforma del comerç i la reforma del turisme; un comerç petit amb grans

7000

hípers, tot un procés de modernització i de comerç humà, que és important –vostè sap que vam tenir diferències importants en aquesta tribuna quan vam parlar de la Llei d'equipaments comercials– i un tema del turisme, que hem de passar de sol i platja a millorar el sol i platja, però també a diversificar i donar més qualitat. Aquest és un tema important, clau per al país. I en això jo penso que no sé si sobre el diagnòstic estarem d'acord, potser sobre el diagnòstic hi estariem bastant d'acord; en la solució, no hi estem d'acord.

Jo els vaig a dir una cosa i espero que vostès no es molestin, però ho he de dir des del punt de vista polític. Des del punt de vista polític, al meu entendre, vostès han estat presoners d'uns condicionaments polítics, han estat massa presoners d'uns condicionaments polítics, d'uns grups d'interessos que no els han fet o no els han permès fer aquests canvis, i és des d'aquest punt de vista que vostès entendran que jo digui que avui dia a Catalunya fa falta un nou Govern que trenqui amb interessos anteriors, que trenqui amb grups de pressió i que sigui capaç de modernitzar la indústria, el comerç i el turisme, que és un tema clau. Vostès diferiran –en això està la qüestió política–, però em sembla que és fonamental.

Mirin, els diré tres coses sobre el diagnòstic i les mesures. I els diré que en mesures, segons el que els parla, vostès han entrat en aquest tema o no hi han entrat. El tema de l'aposta per la qualitat, sobre formació dels treballadors, treball indefinit, participació dels treballadors..., vostès aquí no hi han entrat, al meu entendre, no hi han entrat. Tot el tema de formació dels treballadors, la postura seva en tot el tema del treball, etcètera, no hi han entrat. Un altre tema que tenen pendent vostès, molt pendent, i no sé com ho resoldran els grans grups polítics d'interès financer a Catalunya –diguem les coses pel seu nom, aquí: grans grups polítics d'interès financer a Catalunya–, vostès tenen pendent, amb el poder que han tingut divuit anys, una reforma financera cap a les pimes a Catalunya. Per què les caixes no s'impliquen més en el teixit de les pimes a Catalunya? Per què l'Institut Català de Finances no té la dimensió que hauria de tenir per resoldre els problemes de les pimes? D'això, estic cansat de parlar amb empresaris que t'ho diuen, petits empresaris; vostès tenen aquí un gran problema, que és un problema de poder, i aquí estem per a resoldre problemes de poder financer, problemes de poder polític.

Tercer tema: el tema de l'R+D. Catalunya està al voltant de l'1, com Espanya, a Europa saben vostès que és el 2. Han fet coses en aquest sentit, han fet coses, jo els ho reconec, però insuficients; després en parlarem si volen. On sí que n'han fet és en el tema del màrqueting internacional, eh? Vostès han fet una tasca de promoció exterior de Catalunya, interessant en el tema de màrqueting. Escoltin, ho han fet, els ho reconeixem; per tant, els mèrits són seus i nosaltres, de l'oposició, no em dol *prenda*, però en els altres dos o tres que els he dit o –dos o tres que els he dit, no.

Si anem al tema, finalment, del comerç –en parlaré més endavant, estem ara a la indústria, avanço una mica–, escoltin, vostès en la reforma del comerç, tot el tema de modernització del comerç a Catalunya, estem igual que

estàvem: divuit anys de govern –divuit anys de govern. I, si anem al tema de la reforma del turisme, escolti'm, igual que estàvem: divuit anys de govern. Jo vull pensar que vostès ho han tingut molt fàcil amb majories absolutes i també els admeto una cosa: admeto la part de culpa que tenim nosaltres, de responsabilitat; som oposició; potser no ho hem fet prou bé. Això és una reflexió que des de l'esquerra o els que fem oposició hem de fer: si vostès governen fa molts anys, és potser perquè, a la millor, tampoc no ho hem fet prou bé. Els ho accepto, els accepto aquesta part; però vostès ho han tingut massa còmode i això és nota aquí: han estat massa presoners d'interessos i de grups i de *lobbies*. Penso que això és important; cal fer una aposta decidida, valenta per a la transformació productiva de Catalunya. Vostès, al meu entendre, no ho han fet. Han tingut massa dubtes i han estat molt presoners d'interessos. Espero que m'excusin la cruesa de l'apreciació política, però he de fer-ho.

Mirin, anem ara ja, si volen, concretament, al tema de la indústria. Jo diria que vostès han tingut –han tingut– fonamentalment en indústria una idea de filosofia liberal, de dir: «El privat respon millor que el públic i el mercat sol farà les transformacions», excepte en una cosa –excepte en una cosa que els ho admeto, ja els ho he dit–: el tema de la investigació, l'R+D. Aquí han creat vostès certes infraestructures, ho reconec. Però en l'altre no; en l'altre, vostès, no. I això es veu a partir de certes qüestions. Vostès, per exemple, en el tema de seguretat, és que van més enllà: estan treballant en el projecte Prisma. Què és el projecte Prisma? El projecte Prisma són les ITV, és a dir, traslladar en gran part –sí, en gran part– aspectes que fa l'Administració d'inspecció, de seguretat, etcètera, a entitats que les faran a partir d'una adscripció administrativa. I si això es fa i si això és així –sinó ja m'ho desmentiran vostès–, jo trobo que és portar el liberalisme, bé, a l'americana; vostès canvien el model europeu pel model americà en el tema industrial. Mirin, jo penso que aquesta filosofia neoliberal en aquest sentit està de tornada, i avui dia veiem que, com els deia, per crear aquestes economies externes cal que els governs intervinguin. Algú de vostès, algú de vostès l'any passat citava el professor Krugmann. Molt bé, hem tingut lectures comunes –hem tingut lectures comunes–; vostès saben molt bé el que diu Krugmann de la necessitat de la intervenció dels governs per ser competitiu avui dia.

Mirin, si parlem del pressupost d'Indústria d'aquest any, baixa de forma consolidada, si traiem partides entremesclades, un 6%, i si li traiem la inflació és un 8%. Per cert que, home, ens agradaria que el Govern ens donés les partides consolidades en tot, perquè, escoltin, és que, havent de treballar molt, és que hi ha un problema seriós, i a vegades t'equivoques no perquè vulguis, és perquè està molt complicat el tema; facilitin a l'oposició la tasca de control. Bé, si fem aquesta qüestió, el pressupost consolidat baixa un 6, un 8; el pressupost del Departament només és un 1 i escaig, que seria un 3 i escaig. Si mirem respecte al que es va liquidar l'any 97, la baixada és del 4, amb la qual cosa seria un 6%. Si mirem «Transferències corrents», aquestes augmenten un 1,6, és a dir, no augmenten en termes absoluts, i sí que hi ha un cert augment en «Transferències de

capital». És a dir que, en general, el consolidat del Departament, per reformar-ho així, amb totes les seves empreses, seria per mi una baixada del 6, és a dir, una baixada del 8 –baixa un 8 el consolidat del Departament.

Veiem com queden els diferents programes, els diferents programes financers tal com els he dit. Mirin, el programa purament d'Indústria –que seria Gabinet, Direcció General d'Indústria i empreses connexes– té una baixada del 3. El programa d'energia –Direcció General d'Energia, Eficiència Energètica, Icaen– té una baixada consolidada del 30%. El programa de consum té una baixada consolidada del 2%. És a dir, hi ha una baixada consolidada en tot –en tot. Bé, escoltin, jo això tampoc ho veuria negatiu, no ho veuria negatiu si estiguéssim en un país que determinades reformes estiguessin fetes; escoltin, si no fes falta, tampoc cal que sempre pugi, però, escoltin, és que aquí queden moltes coses per fer, i és en aquest sentit que jo penso que el tema és realment negatiu.

La inversió industrial. La inversió industrial també aquest any, el que és Indústria, cau. És a dir que ens trobem –consolidada m'estic referint–, ens trobem amb una reducció genèrica del Departament. Amb aquesta reducció genèrica podem abastar aquestes variables que jo els deia a vostès: la formació, l'R+D, el màrqueting internacional, la reconversió, el reequilibri territorial, la seguretat industrial, tot el tema de consumidors, etcètera? Vegem-ho una mica. Bé, jo..., no s'enfadin, però els diré que podem exportar una cosa: podem exportar Catalunya seguretat industrial a Europa, perquè si Catalunya, amb 50 milions, és tot el que es gasta en seguretat industrial i va bé, escolti'm, exportem-ho a Europa, exportem-ho; potser som supereficaços: «Escolti, Unió Europea, Catalunya només 50 milions per a seguretat industrial...» Si funcionem raonablement bé, això s'ha d'exportar perquè és un programa d'un cost molt reduït –molt reduït.

El tema de formació –ja els ho he dit a vostès– i de millora de les empreses, etcètera, aquí no hi ha res. Em diran vostès que està a Treball, que està a altres departaments... Jo penso que això continua estant fluix –continua estant fluix. En el tema d'R+D ja els he dit, a vostès, que estem per sota de l'1%, i sí que tenim, és veritat, que totes aquestes institucions que treballen en això –podem parlar de l'Idiada, del Laboratori General, etcètera–, totes aquestes institucions tenen un increment, els reconec que tenen un increment aquestes institucions com a tals i, escoltin, els felicitem, endavant; aquí és un punt positiu, ja els ho he dit abans.

El tema de màrqueting internacional, doncs, mirin vostès el Copca i el Cidem, bé, tenen una situació d'estancament, però bé, han fet una bona funció, estan allí –algun dia en parlarem, del Cidem, avui no tinc massa temps–, compleixen una funció..., bé, també funcionen. Ara, parlem de reconversió a la indústria; bé, de reconversió a la indústria, jo només trobo 26 milions. Escolti, per fer tot aquest canvi de sectors industrials, etcètera, només 26 milions? Ho trobo ridícul –perdonin, ho trobo ridícul.

El tema de reequilibri territorial. Passem d'un consolidat de 5.400 a 4.800, hi ha una caiguda de l'11%. Home, penso que s'ha de fer tot un esforç de reequilibri territorial. Sí que és cert que vostès aquest any –sí que és cert– posen algunes partides que no hi eren l'any passat, etcètera, però de forma consolidada, segons les dades de vostès, amb el programa –amb el programa–, vostès tenen una baixada; és a dir, patim una baixada en reequilibri territorial. És a dir, que en seguretat industrial, suspens; en formació, al meu entendre, suspens; en reequilibri territorial, suspens; en reconversió industrial, suspens... Realment, sí que es pot aprovar el tema de màrqueting internacional i el tema d'R+D, que anem per bon camí. Diríem això.

Escoltin, el tema de desenvolupament sostenible. Energia més l'Icaen, més Eficiència Energètica, tot això plegat, plegat això –si agafem només la Direcció General d'Energia, no–, plegat això té una disminució –jo entenc– de 3.000 a 1.500, una disminució important, del 50%. Bé, això és important. A veure, Catalunya farà o no una aposta per les energies renovables? Utilitzem el 5% en aquests moments de totes les energies. Faran una aposta? En diners no es veu –en diners no es veu. En un segon nivell: estalvi energètic; exactament igual. Navarra: 11% d'energies renovables, i els puc donar més comunitats autònomes; nosaltres estem al 5 –estem al 5. És a dir, és molt poc, és molt poc el que es fa, i realment, el pressupost baixa quan el 75% de l'energia és energia nuclear. Nosaltres pensem que l'aposta per això no està feta. Per què no creen vostès, si és que continuen governant, una empresa pública per a energies renovables?

Vostès saben que determinades investigacions no es fan si no les fa el sector públic, perquè aquells que poden fer-ho, de moment, no tindran interès, i permetin-me que no digui noms, però vostès poden analitzar-los i pensar-los de seguida. Per què no fem una empresa pública que realment generi energies noves, que estudiï noves energies a Catalunya o estalvi energètic de veritat? I fem un pla començant per les administracions públiques, dotant de diners les administracions públiques perquè facin programes d'estalvi energètic? Doncs, això no hi és –això no hi és.

Si anem a Consum..., bé, agregat, consolidat, té una caiguda. Per nosaltres això és un tema molt important. No sé si vostès hi estaran d'acord o no: la participació dels ciutadans és eixamplar la democràcia, i la participació dels ciutadans en el tema del consum és fonamental. Quant donen vostès a les associacions de consumidors de Catalunya? Doncs, 40 milions, 44 aquest any. Quant en donaven l'any passat? 40. Com poden, en un país de sis milions d'habitants, organitzacions, funcionar amb 44 milions que els dona el Govern; 50 per a «Seguretat industrial», 44 per a «Organitzacions de consumidors». Això no és una democràcia avançada –això no és una democràcia avançada. El tema del consum té una altra partida, que és el que es fa des del Departament. Ja els ho vam dir l'any passat, i segueix igual. Tenen problemes els funcionaris que fan inspeccions de poder-les fer, perquè no tenen diners per dietes, per locomoció, etcètera –vostès ho saben. Això què vol dir? Que el nombre d'actes baixa –el nombre d'ac-

7002

tes baixa—, el nombre de denúncies, també. D'altra banda, els serveis als consumidors els han retallat; vostès saben que s'han retallat, els serveis als consumidors; o sigui, aquesta és una altra assignatura pendent per part de vostès.

Mirin, jo, honestament, els reconec dues coses positives que vostès han fet en aquest temps: el tema de recerca —tot i que estem, a nivell industrial, tot i que estem a un nivell baix, eh?, l'1%; ens falta..., però han fet alguna cosa— i tema de promoció exterior; ha estat positiu. Però en tema de formació, en tema de reconversió industrial, en tema de reequilibri territorial, en tema de finançament per a les empreses, vostès tenen pendent un gran paquet, Catalunya té pendent un gran paquet. I torno a dir-los: si Catalunya no és capaç de crear nous sectors industrials que substituïssin aquells que s'aniran desplaçant —això és una tendència contínua, sempre, a totes les economies— cap a sectors de mà d'obra molt barata, que nosaltres perdrem, si no som capaços de fer aquesta aposta per qualitat, nosaltres tindrem problemes, perquè no oblidin que el sector industrial és el sector que, en definitiva, tira de tots els sectors, dels serveis, etcètera. Per tant, jo penso que Catalunya té pendent en la modernització de la indústria un gran programa que ha de ser decidit, que ha de ser valent i que encara espera la seva oportunitat.

En el tema del comerç, cent mil establiments, 10% del PIB, 12% de l'ocupació. Aquí hem tingut, en aquesta cambra, un gran debat fa dos anys sobre aquest tema, amb postures diferents —amb postures diferents. Nosaltres hem apostat pel comerç urbà i per una reforma del comerç a Catalunya, del petit comerç a Catalunya. Vostès durant molt de temps van deixar que a Catalunya el nombre d'hípers creixés, creixés, creixés, però sense un pla que permetés reequilibrar. Estem per un comerç en què hi hagin diverses formes de comerç, però estem perquè l'Administració reequilibri allò que el mercat desequilibra, i aquí hi ha un desequilibri cap al petit comerç a Catalunya que ve de lluny, no és d'ara, ve de lluny. Vostès, al meu entendre, no ho han sabut fer. Va haver-hi una oportunitat; aquí es va dir: «Escoltin, creem un tribut sobre les grans superfícies, 1.000 milions a l'any —1.000 milions a l'any.» Això seria una originalitat a Catalunya? No, a altres països d'Europa ho tenen, i això és una mesura de política econòmica que s'explica a les facultats i que és molt senzilla; es diu: reequilibri dintre del mateix sector. Aquell que guanya cedeix una mica perquè els altres que perden no estiguin en una posició tan incòmoda. Escoltin, això és pur art de la política —pur art de la política. Vostès, lligats a uns interessos importants i forts, no van voler acceptar això. Vostès tenen interessos mediàtics, vostès tenen interessos clientelars que els lliguen, que els lliguen massa. Tindríem 1.000 milions cada any amb això, tindríem 1.000 milions per fer tot un procés. Aquest any vostès han fet un cert esforç i creen tot un programa, diguem-ne, en què milloren algunes partides —milloren algunes partides. Però —però, si m'he equivocat, vostès em corregeixen, ja els dic que tal com em fan les xifres, no és fàcil—, si agafem Direcció General de Comerç i li traïem allò que va al Copca, destinat al comerç exterior, escoltin, al meu entendre, això és baixa: 800, 600, 500 aquest any —800, 600, 500. És a dir, ens trobem que

amb tot el problema de reforma comercial això queda pendent —això queda pendent. Bé, és un gran tema per a Catalunya, nosaltres continuem apostant per una reforma del comerç feta amb els ajuntaments, a través dels POEC, aquella idea que els varem dir: tothom que vulgui i pugui presentar un POEC que tingui finançament. Això ens sembla molt important, abasta molta gent, com vostès saben, molts petits comerciants, però també abasta tot un problema de modernització del comerç que queda pendent a Catalunya.

Per últim, el turisme. Sobre això hem debatut molt, han debatut molt, i ja és un tema també que aquesta cambra coneix: Catalunya té pendent una reforma del turisme. Aquí hem tingut una vaca que donava llet, com a tot Espanya, i quan la vaca donava llet ningú es preocupava de què menjava la vaca, però és que la vaca comença a tenir competidors que també mengen la mateixa herba. I és estrany, perquè l'any 90 comença el primer pla que hi ha Espanya de turisme, ho fa el Ministeri, a Madrid; el 92 aquí vostès ho fan; del 92 a ençà, sis anys; poques coses, eh? Van fer el pla, però poques coses. Estem pendents de transformar un turisme de sol i platja i preus barats en un turisme més diversificat i de qualitat, i per això saben vostès que hem de controlar l'oferta i millorar l'oferta: modernització d'hotels, homologació d'apartaments... Això està pendent —això està pendent. Tema de qualitat: formació de treballadors i empresaris, associacionisme del sector, nou turisme, diversificació del turisme; això continua pendent. Vostès fan el pla d'excel·lència, el pla Futures i poca cosa més.

Mirin, jo no entraré, ara, en xifres. Em sembla que el que he dit vostès ho coneixen tan bé com nosaltres; n'hem parlat moltes vegades. Ara, sí que els vull fer una breu reflexió: quan un està als bancs de l'oposició sempre és pregunta una cosa, una única cosa: per què el Govern fa això i deixa de fer altres coses? Hi poden haver moltes respostes per a això: perquè no té diners, perquè no és la seva política, perquè no en saben o perquè estan lligats a determinats interessos. Permetin-me que els digui la meua particular reflexió, que és una reflexió, naturalment, política: jo penso que en aquest tema vostès ho han tingut massa còmode, han governat molt de temps i han estat lligats a alguns interessos econòmics potents d'aquest país. Crec que fa falta un programa valent per a la indústria de Catalunya —ho torno a dir—, fa falta un programa valent per a reformar el comerç i fa falta un programa valent per a reformar el turisme en aquest país. Qui ho haurà de fer? Permetin-me que els digui que, per nosaltres, cal una alternativa de govern; significaria trencar tot un llast que ha impedit moltes reformes que en aquest país valia la pena fer i que no s'han fet. I que consti i que quedi constància que els he reconegut allò que honestament pensava que els podia reconèixer i que vostès han fet en aquest període.

Senyores diputades, senyors diputats, moltes gràcies; moltes gràcies, senyor president.

### El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Salvador Morera.

Punt 1

**El Sr. Morera i Tanya**

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, jo crec que els diputats que replicaran les intervencions dels grups de l'oposició, de Convergència i Unió en aquesta ocasió, ho tindran una mica complicat, amb el benentès que no per voluntat, diguem-ne, pròpia, sinó per pura coincidència, pràcticament tots els intervinents, pel que fa a l'esmena a la totalitat del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, hem optat més per discursos, podríem dir, de tipus estrictament polític o de debat polític, més que per entrar en un ball de xifres d'altres i baixes i comparacions amb l'any anterior.

Nosaltres ho fem per diversos motius, però, bàsicament, perquè entenem que, com ja ho he dit en més d'una ocasió en aquest debat, l'any anterior no és un punt de comparació. L'any passat es van acumular un seguit de fets que van fer que fos un pressupost vertaderament excepcional i, per tant, no és un punt de referència, amb el benentès que no és bo i no és tècnicament interessant fer comparacions amb l'any passat, perquè del que es tracta és fer comparacions amb una seqüència temporal més llarga. I això es dona amb una especial, diria, incidència en aquest Departament, que ha sofert diverses modificacions, diverses reestructuracions que han comportat –i en això estic d'acord ja amb la resta de companys que m'han precedit en l'ordre de la paraula–, han comportat, si més no, a part d'aquesta simplificació administrativa, una disminució total, global de recursos que es dediquen a les activitats pròpiament productives de l'economia de Catalunya. En la memòria que acompanya els pressupostos d'aquest Departament es diu que la funció bàsica d'aquests pressupostos és potenciar l'activitat productiva a Catalunya. I evidentment que la configuració del Departament així, en tot cas, ho corrobora, amb el benentès que, pràcticament, totes les activitats econòmiques que fan referència a la productivitat econòmica de Catalunya són en la seva immensa majoria inserides dintre d'aquest Departament.

Pel que fa ja a començar a tractar diversos aspectes, diverses qüestions de les direccions generals que conformen el Departament, permetin-me que comenci pel de Turisme. Jo no repetiré algunes de les argumentacions que s'han utilitzat aquí: les necessitats de reestructurar el sector, la previsible més que competència i cada vegada més accentuada d'altres àmbits de la Mediterrània, que ja s'ha dit, sinó que jo faria especial incidència en el fet que, una mica en el discurs general que vam aplicar ja en el debat de política general, entenem que la política administrativa que se segueix en aquesta Direcció General no és l'adequada, amb el benentès que es deixa pràcticament tot, almenys pel que fa a aquella part del pressuposts que tenen incidència en el sector, pràcticament tot a Turisme de Catalunya, i que, per tant, a un li ve una mica la idea que potser, probablement, en termes d'eficiència i d'estalviar-nos segons quins recursos, probablement el millor seria, tal com està configurat aquest Departament, deixar-ho pràcticament tot a aquesta entitat, Turisme de Catalunya, i deixar que existís una direcció general que, com he dit, la funció principal de la qual seria traslla-

dar recursos a aquest organisme. Fet, aquest, que passa en d'altres instàncies del mateix Departament, com és amb l'Icaen i com és amb l'Institut Català del Consum, les direccions generals de les quals depenen, doncs, centren la major part dels seus recursos en aquestes activitats. Nosaltres entenem que és una mala solució. Seria una bona solució en el sentit d'implicar el sector, però és una mala solució, des del punt de vista pressupostari, donar pràcticament tot el protagonisme, en aquest sentit, a Turisme de Catalunya.

Per acabar d'afegir alguns dels comentaris que s'han utilitzat fins ara dir que s'està fent realment poc pel que fa a aspectes complementaris del que ha estat l'oferta turística tradicional a Catalunya. S'està fent molt poca cosa en turisme rural, que és i que hauria de ser una alternativa cada vegada més important al turisme, com s'ha dit, de sol i platja, i que a Catalunya tindria, jo diria, una incidència especial, amb el benentès que tenim comarques en regressió econòmica –després en parlaré, en el tema d'indústria– i en el tema de ser una bona alternativa, aquest turisme tradicional a Catalunya, i que nosaltres entenem, conjuntament amb el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que s'està fent una política més aviat escassa i en alguns casos pràcticament inexistent.

Pel que fa a Energia, ben poca cosa es pot dir: han baixat en termes absoluts els recursos que s'hi dediquen. Dir que els diversos programes que estan anunciats en la memòria que s'acompanya en els pressupostos, que són «promoció d'energies renovables», «eficiència energètica», «estalvi energètic», ben poca cosa es pot dir, a part de discursos, diguem-ne, d'ordre literari que van acompanyats de molt pocs recursos econòmics. Jo l'únic que demanaria aquest any és que no es donés com a exemple l'experiència d'un poble d'Osona, que ja no sé quants anys fa que es recorda, amb el benentès que l'experiència d'aquest poble, que és una experiència de cogeneració que té incidència en la població quant a calefacció comunitària, doncs, és més aviat una experiència que un servidor la coneix prou bé i és ben poc reeixida, i, per tant, que no és una mostra que es pot generalitzar, amb el benentès que no és, precisament, un exemple bo a treure. I, per tant, que en tot cas això el que fa és justificar que la política energètica d'energies alternatives de la Generalitat més aviat està en una situació més que precària i tenint en compte que Catalunya ha perdut pes polític important en aquest terreny quan Endesa, finalment, una important empresa estatal, s'ha quedat ja la totalitat de FECSA i Enher, i, per tant, perdem poder de decisió a Catalunya.

Quant a consum, ja s'ha dit aquí. Jo potser no estaria d'acord absolutament amb alguns comentaris que s'han fet respecte als consells comarcals; jo crec que en la situació dels consells comarcals tots aquells recursos i una certa descentralització administrativa és bo que hi sigui. Però també és bo que recordi el paper que juguen i han de seguir jugant els municipis i que, en tot cas, els recursos que s'hi destinen són, més aviat, escassos, per no dir poquíssims o pràcticament cap, si no és algun ajuntament excepcionalment.

Pel que fa a seguretat industrial, només recordar que aquest tema és de cabdal importància a tot l'Estat espa-

7004

nyol i també a Catalunya i, en tot cas, els recursos que s'hi destinen a Catalunya, una vegada més, són, la veritat, mínims, i em sembla que no es pot enfocar cap tipus de política de prevenció quant a seguretat industrial, ni de bon tros.

Quant a comerç, nosaltres entenem que el comerç de Catalunya cada any representa una part més substancial de l'activitat econòmica global a casa nostra. Aquesta importància qualitativa i quantitativa s'hauria de veure reflectida en els pressupostos del Govern de la nostra nació. Aquests haurien de cobrir les necessitats d'actualització que el nostre comerç ha d'afrontar. Perquè l'economia del país pugui mantindre els actuals nivells de creixement és necessari que el comerç urbà consolidi els nivells de creixement que garanteixi el nostre sector industrial, perquè assoleixi els nivells de competitivitat necessaris per poder anar a Europa i obtenir resultats positius. El sector industrial de casa nostra –tèxtil, alimentari i parament de la llar– necessita que les seves vies de distribució –el comerç urbà, bàsicament– funcionin per poder donar sortida als seus productes. Malgrat els increments pressupostaris que aquest any es donen en les partides de la Conselleria d'Indústria, Comerç i Turisme, aquests encara són insuficient per poder afrontar amb garanties la reconversió que el sector necessita. Només a la ciutat de Barcelona serien necessaris uns 12.000 milions per reformar tota la xarxa de mercats municipals, diners que haurien de ser aportats per totes les administracions. En els actuals pressupostos només apareixen 420 milions per a aquest fi, i altres per a tot Catalunya, que, evidentment, són totalment insuficients per poder afrontar amb un mínim de garanties d'èxit tot aquest procés. De la mateixa manera que durant els anys vuitanta es va afrontar la reconversió industrial, ja va sent hora que afrontem la reconversió comercial. L'únic camí és el d'apostar pressupostàriament des del Govern de casa nostra i, al mateix temps, exigir del Govern de l'Estat els ajuts suficients per contribuir, juntament amb els municipis, a portar a bon port aquest procés.

En l'àrea, també, de comerç, aquest any es deixa, pràcticament, el mateix pressupost del Copca. Institució –Copca i Cidem– que jo, personalment, seria de les entitats que en aquesta mena de centralització o de privatització d'alguns serveis de la Generalitat, jo, personalment, salvaria, amb el benentès que les ràtios que coneixem d'eficiència o d'eficàcia, els mateixos comentaris d'industrials o de comercials que tenen contactes amb aquestes dues entitats –i amb això ja ho enllaço amb la política industrial–, hi ha una consideració més aviat estesa que es fa una bona política de promoció comercial i de suport a la indústria pel que fa a aquestes dues entitats. Pel que fa al Copca –ja s'ha dit abans aquí–, en tot cas, no hauria de servir per treure diners del que és el comerç a Catalunya, del comerç tradicional, del comerç en les seves diverses facetes, sinó que hauria de servir, amb recursos separats, per a la promoció comercial de Catalunya a fora.

Destacar només un aspecte que he trobat interessant, pel que fa a la memòria que acompanya els pressupostos –per cert, memòries que en alguns casos, deixen molt a desitjar, amb el benentès que són una descripció,

a vegades, ni succinta, sinó estrictament telegràfica del que es pretén fer, potser, bàsicament, en relació amb els recursos que en molts casos hi destinen–, però aquest any..., l'any passat s'apuntava i aquest any s'hi detalla una mica més de comentari... –bé, dues línies–, s'hi enceta la possibilitat, pel que fa a la promoció comercial de Catalunya, de fomentar una marca, la marca *made in Catalonia*. Aquest és un tema que no és..., no perquè el tregui jo a colofó, sinó que és un tema d'absoluta importància i hauria de ser d'absoluta importància i de poder decisiu en molts aspectes, però, bàsicament, per a la promoció comercial de Catalunya i industrial. Per què? Per diverses circumstàncies. Perquè es produeix un fet que és bo de recordar: a vegades, en diverses fires en les quals participa el Copca o en d'altres aspectes el Cidem, o entitats a nivell d'Estat, s'han donat casos diversos –i jo en conec, i n'he set testimonis perquè m'ho han explicat– d'alguns industrials catalans que han preferit més no exposar els seus productes, per exemple, en un lloc que s'hi destina l'exposició de l'Estat espanyol, amb el benentès que agradi o no agradi, en segons quins sectors i en segons quins tipus d'empreses, la fama que tenen els productes espanyols no és precisament de primera qualitat i no és precisament el millor referent per als productes catalans. I aquest és un fet, no perquè ho digui jo, sinó perquè ho diuen diversos industrials, per cert, de diversos colors polítics, que ho han constatat en més d'alguna fira internacional; i, per tant, jo crec que és bo i interessant que fem la nostra pròpia marca de qualitat a partir d'aquesta expressió, que com més coneguda sigui en els diversos fòrums comercials internacionals més poder d'atracció tindrà la nostra producció econòmica, industrial i comercial.

Pel que fa a Indústria, poques modificacions, també, hi han hagut. Pel que fa, bàsicament, al Cidem, que, com he dit, continua una mica en la línia aquesta de deixar bàsicament la participació dels sectors privats al que és el protagonisme de l'acció, el que hauria de ser l'acció política, pròpiament, ha sofert poques variacions. Només destacar dos aspectes. El Cidem és un complex on hi ha moltes activitats; només dir que ens preocupa especialment com queda el Centre Català d'Artesania, que cada vegada perd un pes més important i que a mi em sembla que, a hores d'ara, no pot fer front als reptes que tenia plantejats, i també un altre servei, que és menor, però que a casa nostra hauria de ser de cabdal importància –i en això coincideixo absolutament amb el senyor Novella, que també n'ha parlat–, que és un servei que està dintre del Cidem, que és un servei que es dedica, bàsicament, a intermediació quant a finançament i capitalització de les empreses, i que a Catalunya hauria de tenir un pes important.

Catalunya, en tot cas la seva economia, té unes característiques molt específiques; bàsicament, el món financer, confegit a partir de les caixes d'estalvi, que té coses positives i coses negatives. Pel que fa a la inversió industrial, podem dir que no és precisament el millor suport financer que es podria tenir, perquè, com tots vostès saben, les caixes d'estalvi, les seves prioritats són unes altres, no és la inversió industrial. Doncs, bé, aquest que és un dèficit, podríem dir estructural, del món financer a Catalunya, hauria de tenir com a contra-

partida, ja que no hi ha, almenys, grans bancs –a excepció d'un–, doncs, pròpiament catalans dedicats a la inversió industrial, hauria de tenir la seva altra part de la balança pel que fa als recursos públics que s'hi destinen. I hem de dir que, malauradament, ja no l'Institut Català de Finances sinó el mateix Departament d'Indústria, no dedica ni els esforços ni dirigeix la política cap a una vessant estrictament de promoció i, sobretot, de suplència a la inversió industrial a casa nostra. Tant és així que el Cidem, en aquest cas la Conselleria d'Indústria, l'últim de l'últim dels serveis que té destinats, precisament és aquest servei d'intermediació, que té una memòria pròpia, que jo l'he llegida –per cert, la recomano que la llegeixi més d'un–, que en uns moments on hi ha hagut un excedent de capitals per poder finançar diverses operacions en general, per exemple, el mateix moment de la borsa, no ha facilitat, en canvi, una alternativa que per a Catalunya i per a la seva indústria hauria estat molt important i que per als mateixos responsables un any també i un altre també –i amb això acabo, senyor president–, doncs, reiteren que la Generalitat inverteix poc en aquesta possibilitat, que l'únic que es tractaria seria fer-ne propaganda, que la mateixa indústria catalana ho conegués i que, en canvi, malauradament, segueix estant, doncs, com he dit, a l'últim dels colofons, que, en aquest cas, es tracta del Cidem.

En general, aquests són els arguments que han fet que el nostre Grup, doncs, hagi presentat aquesta esmena de totalitat al Departament, ens hauria agradat que les orientacions un any i un altre, doncs, declarades en aquesta cambra, haguessin tingut alguna rectificació per part del Govern, però lamentem que, en tot cas, aquestes prioritats no s'hagin tingut en compte.

Res més, senyor president, senyores i senyors diputats.

### El president

Moltes gràcies. Per al torn en contra, en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Pere Mutjé.

### El Sr. Mutjé i Pujol

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, intentaré ser, dintre del que pugui, malgrat l'amplitud del Departament, el que en podríem dir breu. No els contestaré específicament a cada un de vostès –no els contestaré específicament a cada un de vostès–, sinó que al llarg de l'exposició de les línies de l'acció del Govern en els pressupostos d'aquest Departament intentaré fer apunts en les qüestions que s'han plantejat –ho repeteixo– sense mencionar-les específicament.

El pressupost del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme de 1999 té cinc objectius bàsics. El primer d'ells és la millora de la competitivitat de les empreses industrials, turístiques i de serveis de Catalunya; un segon objectiu és la col·laboració en el reequilibri territorial de Catalunya; tercer, la salvaguarda dels drets dels consumidors; quart, la defensa i seguretat i la prevenció del risc, i un cinquè, la planificació i control energètic. He de dir, d'entrada, que l'estratègia del

Departament d'Indústria, Comerç i Turisme es basa a prioritzar accions, a buscar valor afegit en cada una de les accions de Govern que mencionaré a continuació dintre la línia i programes de cada un dels àmbits: prioritzar per buscar valor afegit; prioritzar per buscar coresponsabilitzacions locals allà on s'inicia o on es vol fer aquesta acció. Com coneixen, hi ha àmbit de la indústria dintre el Departament, àmbit de l'energia, hi ha àmbit d'energia, hi ha un àmbit de consum, de seguretat industrial, de comerç interior, de comerç exterior i de turisme. Aquesta és l'amplitud de les línies d'acció, per tant, del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme de la Generalitat de Catalunya.

En l'àmbit d'indústria, sector importantíssim per a l'economia catalana –representa més del 30% del producte interior brut i ocupa a més de sis-cents mil persones–, les línies principals són el foment d'infraestructures de suport a la indústria, ja conegudes de vostès, que passaré ràpidament. Només dir que la finalitat és posar a disposició del sector industrial català els serveis necessaris per a la indústria, de recerca i desenvolupament i assajos puntuals que facin que les indústries de Catalunya siguin més competitives, no solament en els mercats interiors, sinó en els mercats estatals i els mercats internacionals. La política en aquest sentit ve de lluny, i per tant, Catalunya ja compta amb una xarxa de laboratoris públics, de centres públics que donen aquest servei. N'hi ha d'altres podríem dir «concertats» –entre cometes–, promoguts per altres iniciatives públiques, però que també col·laboren i tenen el suport del Departament, i d'altres que es crearan a partir del segon Pla de recerca de Catalunya. De l'evolució d'aquests laboratoris tampoc els en faré esment. Algun il·lustre diputat ja ha dit el nombre de clients d'algun d'aquests laboratoris.

Quant a l'acció de promoció industrial, les activitats més importants en aquest camp les porta a terme la Direcció General d'Indústria, juntament amb el Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarials, el Cidem. En total, s'hi destinen aquest any més de 2.000 milions de pessetes, a aquest tipus d'accions. En tot cas, d'entre altres, citar l'acció a Arc, el programa Arc, d'assessorament per la recerca de capitals, on el Cidem actua d'*interface* entre inversors i petites indústries de Catalunya per buscar capital de cara a fer factibles els seus projectes productius; el foment de la qualitat i la productivitat a través del Centre català, la normalització ISO-9000 i el programa de promoció de la qualitat per on han passat més de tres mil empreses homologades; foment de la inversió estrangera a través dels centres que disposa el Cidem a Düsseldorf, Tòquio i Nova York, etcètera. El Programa de reconversió industrial i difusió de la indústria al territori també és una de les línies prioritàries del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme. En el camp de la reconversió industrial, la societat de cartera EPLICSA actua en sectors rellevants estratègics o d'importància social. Ja coneixen que un cop intervinguda i feta, i que l'empresa és viable, la filosofia d'EPLICSA és sortir del programa.

Pel que fa a reequilibri territorial, que també ha sigut citat per un il·lustre diputat, he de dir algunes accions que s'han fet, per exemple, a Selva de Mar, recentment,

7006

altres a Montblanc, per a implantació d'indústries en indrets, en comarques que realment ho necessitaven. En total, la inversió en transferències corrents i transferències de capital en el Programa de reequilibri territorial és de 4.000 milions. Comprèn, evidentment, la difusió de la indústria al territori; desglossant-ho, són: 1.500 milions per al Programa de reequilibrament territorial adreçat a empreses, 66 milions per al Programa de reequilibrament territorial adreçat a corporacions locals, 2.099 milions a accions de promoció industrial, 26 milions a accions de reconversió industrial –no n'hi ha de previstes– i 250 milions d'aportació a l'Institut Català de Finances per operacions avalades amb anterioritat. Penso que aquí hi ha la gran diferència entre el pressupost de 1998 i els pressuposts de 1999. Ja ho sé que, des d'un punt de vista global, aquest pressupost són continuïstes des de 1996, però hi ha una gran diferència entre els pressuposts de 1999 i els pressuposts anteriors quant a la disponibilitat de diner per fer accions com aquesta de difusió de la indústria al territori i del reequilibri territorial.

En l'àmbit de l'energia, un segon àmbit del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme. Bé, ja coneixen que les majors crisis industrials que s'han produït en els darrers vint anys han sigut producte de les crisis energètiques. La intenció del nostre Govern amb aquest pressupost és continuar assegurant la disponibilitat de l'energia o els costos assequibles per a la indústria de forma que, en cas d'una crisi energètica, no es produïxin les crisis industrials que repercuten sobre l'ocupació i afecten terriblement el territori. Qui executa principalment aquesta política energètica és la Direcció General d'Energia i l'Institut Català de l'Energia, que disposen d'unes partides pressupostàries de l'ordre de 640 milions, dels quals 438 corresponen a transferències corrents i la resta a transferències de capital, a inversions. Els programes de l'Institut Català de l'Energia ja són coneguts de vostès, són programes que vénen actuant o vénen treballant en el territori de Catalunya des de fa molts anys i, per tant, és un esforç constant el que s'ha fet des del Departament d'Indústria, primer, i ara d'Indústria, Comerç i Turisme envers el sector energètic. En tot cas, citar alguns dels aspectes derivats de l'Eficiència Energètica com, per exemple, l'estalvi de 700.000 tones equivalents de petroli anuals degut a aquesta política energètica, o bé la implantació d'una potència de 720 megawatts producte del Programa de cogeneració de l'Icaen a través de les seves empreses instrumentals. També citar els 200 milions de pessetes que es destinen al Pla d'electrificació rural, també iniciat des de l'any 1984, malgrat algunes interrupcions.

En l'àmbit del consum, l'objectiu prioritari del Departament és la preservació dels drets dels consumidors, com he dit anteriorment, en dues vessants: ordenació i control, i informació i defensa. Aquesta política es duu a terme de manera coordinada entre la Direcció General de Consum i Seguretat Industrial i l'Institut Català de Consum, atenent la primera, preferentment, l'aspecte d'ordenació i control i la segona la informació i defensa. Vull remarcar aquí el telèfon de consulta del consumidor pel que fa a la informació, el qual orienta el ciutadà informant-lo dels seus drets i forma d'exercir-los davant una possible situació conflictiva. A l'àmbit

del consum dediquem 458 milions de pessetes a dos programes: a un programa d'ordenació i control del consum i un altre programa d'informació didàctica del consumidor.

Pel que fa a l'àmbit de la seguretat industrial, que ha sigut poc tocat aquí pels meus companys il·lustrats diputats, diré que la majoria de despeses pressupostades corresponen al funcionament corrent d'aquest àmbit de la seguretat industrial dintre de la Direcció General de Consum i Seguretat Industrial.

En l'àmbit de comerç interior, per a nosaltres, el comerç interior és un aspecte prioritari, donada la seva importància a Catalunya. Representa més del 13% de l'aportació del producte interior brut de Catalunya i possiblement ocupa més de tres-cents mil persones, més ocupació que el sector de la construcció i quasi la mateixa que el sector industrial. L'estructura del comerç tradicional, que ja ha sigut citat aquí, està encara una mica esmicolada, i la importància de la quota de mercat ha fet que grups empresarials s'interessessin legítimament –legítimament– per aquest sector. Això ha fet o ha presentat alguns moments conflicte entre el comerç urbà *versus* les grans superfícies, els grans formats. Amb la Llei d'equipaments, el Parlament de Catalunya va intentar ordenar la implantació de grans superfícies i, en certa manera, ordenar el comerç interior, el comerç tradicional a Catalunya. És cert que la demanda dels ciutadans ha evolucionat en el sentit que es fa necessari que hi hagin grans superfícies, no tot pot ser el comerç tradicional d'abans o les petites botigues reconvertides, fa falta que hi hagi grans superfícies perquè les disponibilitats de les famílies per adquirir els productes..., cada dia tenen menys temps.

Bé, en l'àmbit aquest de la Llei d'equipaments comercials de Catalunya, el Departament d'Indústria, Comerç i Turisme ha promulgat el Pla sectorial territorial 1997-2000 com a instrument per avaluar l'impacte de les capacitats comercials que hi ha en diferents àrees de Catalunya i actuar, políticament i tècnicament, en funció d'aquest impacte per assegurar, evidentment, l'equilibri entre el que podríem anomenar el comerç tradicional, el comerç clàssic i les grans superfícies. També en l'àmbit del comerç interior, s'impulsa el Pla de dinamització del comerç urbà 1998-2000, que té com a objectiu la formació, orientació, assistència tècnica, promoció d'activitats comercials i fomentar les associacions i organitzacions de petits comerciants de cara a estar vertebrats i a poder emprendre accions conjuntes en el sentit de dinamitzar-se i arribar a aquest equilibri de què parlàvem abans en el marc del Pla sectorial territorial. En total, dediquem aquí 88 milions de pessetes.

L'altre programa important –amb futur, crec jo– és el Programa d'ordenació, foment i millora de les infraestructures comercials en el camp de la comercialització i distribució de productes; o sigui, aquest Programa abordarà les relacions entre empreses industrials i empreses de distribució. Penso que aquest Programa tindrà en el futur una gran transcendència per la posició geogràfica que ocupa Catalunya envers la mateixa península Ibèrica i el nord d'Àfrica de cara a la comercialització i distribució. Per tant, penso que és interessant la iniciativa del Departament en aquest sentit. Una

Punt 1

tercera línia, un altre programa, és la potenciació i millora dels equipaments comercials, dirigit principalment a petits comerços que vulguin modernitzar-se i a les corporacions locals. A aquest Programa hi dediquem més de 500 milions de pessetes i tractarà de modernitzar els petits comerços en particular, com deia abans, però també de fer accions conjuntes en àrees urbanes, com per exemple illes de vianants, o bé en mercats municipals. En total, com he dit abans, hi dediquem més de 500 milions de pessetes.

En l'àmbit del comerç internacional, dues accions principals. Una és la promoció firal, que la passaré una mica per sobre, es dedica fonamentalment a la formació i a l'adequació d'instal·lacions firals –amb poc pressupost, s'ha de reconèixer–; però una altra dada molt important és el de la internacionalització, factor de competitivitat molt important per a les empreses catalanes, sobretot empreses del sector productiu que es dediquen a fer exportació i a implantar-se en els mercats externs. En aquest sentit, cal destacar l'acció del Copca en base al Pla consensuat l'any 1996 amb programes d'iniciació a l'exportació, diversificació dels mercats de l'exportació i consolidació de la internacionalització. A aquestes línies, el Copca hi dedica prop de 1.000 milions al foment de la internacionalització i prop també de 1.000 milions a accions a tercers, ajuts a empreses i entitats, més 72 milions de pessetes a formació en matèria de comerç exterior i premis a la internacionalització.

Per últim, dintre dels àmbits del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, ens queda el mateix turisme. També és un sector important per a l'economia catalana, amb un pes dintre del producte interior brut de l'ordre del 9,3% i amb una ocupació difícil de determinar –difícil de determinar–, però que podríem avaluar entorn a l'equivalent a 150.000 persones a temps complet. El sector o aquest subsector no solament és important pel seu propi pes dintre del sector turisme, sinó per l'augment de demanda interna dintre del subsector comerç que provoca la gent que ve com a turista. Les línies mestres de l'actuació seran la consolidació i ampliació i millora de la qualitat de l'oferta existent; les accions de promoció com, per exemple, el cas de la Maison de la Catalogne a París, en un mercat emissor molt important per al sector turístic; accions que es preveuen en el mercat emissor d'Alemanya, un important, també, mercat per al nostre turisme de Catalunya, i la resta d'Espanya; obertura de nous mercats fora d'aquests de la Unió europea, com a l'antiga Unió soviètica; increment selectiu de la presència en salons i fires; potenciació dels productes de turisme actiu, turisme cultural, turisme de golf, etcètera; reforçament d'accions de millora de la competitivitat, com el Pla d'assessorament d'empreses i beques per al turisme de Catalunya, etcètera.

El pressupost de la Direcció General és de 1.615 milions i es dedicarà, principalment, a través de la mateixa Direcció General i a través de Turisme de Catalunya, a dos programes. Un primer programa de promoció i foment del turisme, que consta d'un conjunt de mesures adreçades a elevar el nivell professional dels agents que intervenen en el disseny, elaboració i prestació de serveis dels productes turístics, i paral·lelament, ajuda

a l'empresa turística catalana en les seves accions als mercats emissors per mitjà d'accions de promoció. Per altra banda, un segon programa és el d'ordenació i millora de les infraestructures i establiments turístics, que comportarà l'elaboració d'un mapa turístic de Catalunya per tal de conèixer l'actual oferta d'allotjaments per comarques i zones turístiques, inversions en les xarxes municipals de turisme, foment de la informatització i introducció dels sistemes multimèdia a tots els punts d'informació turística de Catalunya, activitat sancionadora encaminada a millorar la credibilitat del producte turístic, reclassificació dels establiments rurals i assessorament tècnic per a la creació de noves ofertes turístiques. Addicionalment a les accions que porti directament Turisme de Catalunya i la Direcció General de Turisme, el Departament ha conveniat amb l'Institut Català de Finances línies de crèdit de 15 milions de pessetes i 10 milions de pessetes, respectivament, per a la modernització dels sectors turístics de muntanya i dels sectors turístics de costa i d'interior que no siguin de muntanya; una línia de crèdit a un tipus d'interès de mercat, però caracteritzat per una devolució llarga, d'un període de prop de quinze anys, i amb dos anys de carència.

Bé, això és el que volia fer, com a breu repàs dels diferents àmbits d'actuació del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme. I, finalment, em deixaran que faci –jo he dit que seria breu– una reflexió sobre tot el pressupost, sobre tot el pressupost del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme.

Evidentment –ja ho he dit abans i ho ha dit tothom–, aquests són uns pressupostos continuïstes; des de 1996 el pressupost del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme es mou a l'entorn de 19.000 milions de pessetes; però ja dic: la diferència fonamental, la diferència fonamental que hi havia aquest any com a conseqüència de la liberalització d'algunes partides compromeses en anys anteriors i que donava la capacitat per fer una acció política important... Les diferències en aquests anys són lògiques. He dit que el Departament el que pretenia és prioritzar i buscar accions que comportessin valor afegit sobre el sector o territori en què actuessin i buscar la corresponsabilitat, buscar la corresponsabilitat del sector, o bé geogràfica en funció del territori en què actuen.

Creiem també que, malgrat la seva continuïtat, aquests són uns pressupostos que convenen en el marc macroeconòmic actual; marc macroeconòmic actual caracteritzat per una baixada quasi constant dels tipus d'interès –tenim l'interbancari a 3,5–, per un dèficit públic petit, la qual cosa afavoreix aquest tipus d'interès, i per una inflació quasi mai coneguda –quasi mai coneguda– en el nostre país –i a Espanya, evidentment. Ja he parlat de cercar aquest valor afegit si exceptuem –si exceptuem– el cas del reequilibri territorial, però que, al cap i a la fi, quan busquem aquest reequilibri territorial mitjançant aquestes accions de la Direcció General d'Indústria i del Cidem, el que fem és buscar o trobar aquest valor afegit en un àmbit local més petit, no tan general.

Finalment –finalment–, quant a aquestes reflexions generals, nosaltres creiem que l'extensió d'una nova

7008

cultura cap a sectors del Departament més allunyats del sector industrial serà bona, perquè comportarà que podran afrontar amb responsabilitat els canvis actuals i en el futur. Finalment, m'he permès també –finalment, ja sí que és veritat, finalment–, analitzar els pressupostos... (*remor de veus*), o el que han comportat els pressupostos del 95, 96 i 97 per a l'economia catalana, sobretot en els àmbits d'actuació a què m'he referit aquí. El 1997 el producte industrial brut va créixer un 5,5%, la xifra més alta des de 1981; l'índex de producció de productes industrials va tenir un creixement del 7,9%; el consum de l'energia elèctrica va tenir un augment del consum del 5,5%, xifra que es desconeixia des de fa més de deu anys; l'índex de preus industrials va experimentar un augment de l'1,4%, per sota de l'IPC; les exportacions van augmentar un 19,3% superant els 4,1 bilions de pessetes (*persisteix la remor de veus*); l'increment de les inversions estrangeres va augmentar un 54,2%, i la multiplicació de les inversions catalanes...

### El president

Facin el favor de guardar silenci!

### El Sr. Mutjé i Pujol

...a l'exterior es va multiplicar per dos.

En el sector del turisme jo crec que vam passar o estem passant dues bones temporades amb un increment de turistes important. Hem merescut un grau de confiança elevat, el 65% dels turistes que ens han visitat, segons l'enquesta efectuada per la Direcció General, ens mostra confiança de cara al futur. Hem rebut una qualificació de prop de 8 sobre 10 sobre la qualitat dels serveis que han rebut. Per tant, jo penso que, malgrat la modernització que li convé, els plans de qualitat, els plans d'excel·lència que estem aplicant, que tindran els seus fruits en el futur, en aquesta reconversió que alguns de vostès demanaven, aquesta modernització, estem en la bona línia.

Quant al comerç, el comerç ha tardat a reactivar-se, però s'està començant a reactivar el consum intern, el consum intern s'està començant a reactivar. Penso que en aquestes condicions econòmiques actuals i les que hi haurà en un futur s'acabarà reactivant i assolirem, tenim indicis que assolirem aquest equilibri pretès entre el comerç tradicional i el comerç de les grans superfícies quant a comerç interior. (*Remor de veus.*)

Per tant, senyores i senyors diputats –senyores i senyors diputats–, nosaltres votarem en contra d'aquestes esmenes a la totalitat, perquè em penso que hem fet una lectura ben diferent dels pressupostos de la que han fet la majoria de vostès.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*Persisteix la remor de veus.*)

### El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Víctor Ros.

Silenci!

### El Sr. Ros i Casas

Senyor president, senyores, senyors diputats, surto a posicionar-me en nom del Grup Parlamentari Popular respecte al conjunt de les esmenes a la totalitat al Departament d'Indústria, Comerç, Consum i Turisme i a les entitats autònomes i empreses de la Generalitat d'aquest Departament. I els puc garantir d'antuvi una qüestió: no intentaré ser breu, seré breu. (*Remor de veus.*) Vull dir...

Anem a veure, els pressupostos de 1999, quant a la seva globalitat, tenien un creixement, tenen un creixement del 7,3%, aproximadament. El Departament d'Indústria, Comerç i Turisme baixa l'1,3%, 19.000 i escaig milions de pessetes. I com deia ahir un il·lustre diputat del Grup Parlamentari Popular referint-se a un altre departament productiu, el d'Agricultura, deia: «És que el Departament d'Agricultura té menys pressupost que la Corporació, o que el pressupost que té la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.» No el d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, sinó que al d'Agricultura, Ramaderia i Pesca li sumem el de Comerç, Consum, Indústria i Turisme i tots junts, també, pràcticament, tenen menys pressupost que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. I això és cert, i per tant, aquest diputat, que ja fa set anys que es posiciona en el debat d'Indústria, Comerç, Consum i Turisme en els pressupostos, any darrere any el que ha demanat són més diners, indiscutiblement. I evidentment hi ha una diferència, com ha dit el representant, el portaveu del Grup de Convergència i Unió, unes diferències dels pressupostos anteriors amb el pressupost d'enguany; aquestes diferències possiblement han sigut més per obligació que per convicció, ja que aritmèticament es necessitava, doncs, el Grup Parlamentari Popular. I, indiscutiblement, el Grup Parlamentari Popular ha fet valdre aquesta qüestió. I, per tant, com que nosaltres sempre hem dit el mateix que va dir el conseller d'Economia i Finances, que l'objectiu és estimular l'economia productiva, en aquesta mateixa línia hem presentat tot un conjunt d'iniciatives parlamentàries en aquest Parlament a favor de polítiques actives i al mateix temps hem negociat, el Grup Parlamentari Popular, amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió tot un conjunt de variacions d'aquests pressupostos.

Perquè, és clar, és cert que hi ha un 1,3% de baixa, però no és menys cert que, per exemple, el Centre de Telecomunicacions amb un pressupost de 1.000 milions de pessetes, que estava en el Departament, passa a Presidència i els 1.000 milions es queden a Indústria, Comerç, Consum i Turisme. No és menys cert que 2.000 milions de pessetes que estaven en el pressupost de 1998 per ajudar SEAT a finançar tota la reestructuració de SEAT, que avui dia ja no es necessiten per a aquesta reestructuració que ja està feta i que funciona, doncs, es queden a Indústria, Comerç, Consum i Turisme. No és menys cert que la Direcció General de Turisme té un increment de 200 milions de pessetes. No és menys cert que la Direcció General de Comerç té un increment de 300 milions de pessetes. I aquí voldria dir una qüestió: l'any 97 el pressupost de la Direcció General de Comerç Interior tenia un pressupost de 880 milions de pessetes, l'any 99 el té de 3.010 milions de pessetes. I

això ha sigut gràcies al Grup Parlamentari Popular en les seves converses, evidentment, amb el Grup de Convergència i Unió.

Però, a més a més –i moltes vegades s’ha dit des d’aquesta tribuna i nosaltres hi coincidim–, el que és el Departament d’Indústria, Comerç, Consum i Turisme no és solament aquest Departament, sinó que està interrelacionat amb tot un conjunt de departaments i que, per tant, nosaltres hem incidit, també, en els convenis entre l’Institut Català de Finances i, per exemple, amb Turisme en allò de la neu, que són crèdits..., o sigui, hi ha 10.200 milions de pessetes en crèdits a quinze anys amb dos anys de carència, amb aportació del 100% –amb aportació de la inversió del 100%–; conveni amb Turisme de 15.000 milions de pessetes amb el 70% d’inversió a quinze anys, amb el Mibor més un punt, també amb carència. I, com s’esmentava en la presentació de pressupostos, en Comerç, considerat com a petita i mitjana empresa, aquests 25.000 milions de pessetes en tot allò que crea ocupació estable.

I en Indústria també voldria afegir el tema del reequilibri territorial: aquests 4.000 milions de pessetes de reequilibri territorial amb una partida concreta de 1.500 milions de pessetes a les comarques en regressió demogràfica. I, indiscutiblement, el que sí que ha succeït, si analitzem perfectament els pressupostos –perquè els pressupostos, les xifres i els números es poden mirar de moltes maneres–, si ho analitzem, al final hi han més de 3.000 milions de pessetes del conjunt de pressupostos que l’any anterior anaven amb caràcter finalista, i en canvi aquest any hi ha més llibertat d’actuació en la possibilitat de poder ajudar a la petita i mitjana empresa del comerç, del turisme i de la indústria. I aquesta és l’actuació que ha tingut el Grup Parlamentari Popular, la d’incidir en les polítiques productives, tal com va manifestar la portaveu del nostre Grup Parlamentari en el seu debat.

Per tant, senyores i senyors diputats, sàpiguen vostès que en base a aquestes negociacions i en base a aconseguir tot un reguitzell d’aportacions importants dintre el que és el pressupost, no en el que contempla exclusivament pressupost, sinó en tots aquests convenis que he manifestat anteriorment, nosaltres no donarem suport a les esmenes a la totalitat. I vull agrair només –permeti’m, senyor president–, vull agrair les felicitacions que els diferents grups parlamentaris, la majoria dels diferents grups parlamentaris han fet a la política turística del Govern de l’Estat. Moltes gràcies, perquè indiscutiblement el nostre Grup Parlamentari ja ho traslladarà allà on calgui. *(Remor de veus.)*

Gràcies.

### El president

Silenci, si us plau!

Acabat el debat, procedirem a la votació de l’esmena a la totalitat del Departament d’Indústria, Comerç i Turisme. Demano a les senyores diputades i senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes a la totalitat han sigut refusades per 37 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Es suspèn la sessió, que es reprendrà aquesta tarda a tres quarts de quatre. Vull advertir també que no hi haurà cap votació fins passades les cinc de la tarda.

La sessió se suspèn a les tres de la tarda i es reprèn a tres quarts de quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l’oficial major i pel lletrat Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seuen els consellers d’Economia i Finances, de Benestar Social i de Medi Ambient.

*(En absència del president, dirigeix el debat el vicepresident segon.)*

### El vicepresident segon

Senyores diputades, senyors diputats, reprenem la sessió.

Esmenes a la totalitat del Departament de Benestar Social. Per defensar la presentada pel Grup Socialista, té la paraula la il·lustre diputada senyora Marina Geli.

### La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, honorable president. Senyora i senyors diputats, estem en la més absoluta intimitat, eh?, i això no vol dir que l’esmena a la totalitat d’aquest Departament no sigui important, almenys per al Grup Socialista, i vinc aquí per defensar, o per argumentar, millor dit, per què hem presentat l’esmena a la totalitat al Departament i a l’organisme autònom de l’ICASS. Intentaré fer un debat més d’argumentació política i d’idees força de per què les hem presentat.

Primer, ens sembla que continuem en una línia continuïsta, que el pastís del pressupost dona poc en el Departament, i això és una obvietat, una obvietat que es repeteix any darrere any. El pressupost del Departament de Benestar Social enguany només té el 2,76% del total del pressupost. Aquesta és una xifra petita que constata que els serveis socials, que el Departament de Benestar Social, és una de les poques ventafocs de la política social d’aquest Govern. I em sembla que això és una constatació simplement de realitat, i amb aquest motiu, ja podríem parar aquí i dir per què, justificar per què nosaltres hem presentat l’esmena a la totalitat.

Però hi han altres motius. Jo diria, de totes maneres, que en general, és un pressupost coherent. Coherent amb una política amb què no estem d’acord, però coherent, eh? Té alguns matisos no tan coherents, que ens semblen més fruit que hi han lleis estatals que ho regulen. Però, en tot cas, vist des del 93, sobretot, ençà, veiem una consolidació d’un model que per nosaltres no resol les necessitats d’aquest país. I per això nosaltres ens hi oposem. Té una visió absolutament reduccionista dels serveis socials. No parla enlloc de necessitats. Ni de cobertura. És un pressupost que fa petits increments, no sabem amb quins objectius. A vegades per pressions polítiques, a vegades per una necessitat gairebé imperiosa, però no sabem els perquè.

7010

Continua confirmant que s'utilitza propagandísticament aquest Departament. Cultura imperant: la cultura de la subvenció. Amb algunes petites, diríem, millores, com és el cas d'atenció precoç que comentarem.

Hem arribat fins i tot a un moment que s'utilitza la xarxa de casals d'avis perquè la senyora Marta Ferrusola vagi a explicar les conclusions del Tercer Congrés de la Gent Gran.

Continua no delimitant bé les competències i fent intrusisme municipal.

Continua ignorant, fent invisibles molts recursos municipals d'atenció especialitzada. En les memòries, ni tan sols hi consten.

Continua sense haver-hi un pla plurianual de serveis i de programes. Fins i tot en alguns aspectes ignora un pla d'actuació social amb el qual nosaltres estàvem en desacord, però fins i tot l'ignora.

No hi ha cap voluntat clara, pràctica, de polítiques transversals. Continuem amb una Direcció General de Formació d'Adults, i ara hem arribat al sùmmum de la confusió entre polítiques transversals que ha de fer un departament, i precisament el discurs en contra de la normalització. Es posa una partida d'ajuts a famílies per a llars d'infants en el Gabinet del Conseller. Escolti, això, realment, forma part..., o és atenció primària, que per nosaltres hauria d'estar a Ensenyament? Hi estem en contra, eh?, del model del xec. Però, fins i tot, suposant que no ho poguéssim canviar, en cap moment el col·locaríem al Gabinet del Conseller, eh? Perquè, en tot cas, aquests 400 milions, que se suposa que seran per convocatòria, qui els decidirà, amb quins criteris, per què a la Secretaria General?

Aquest és un altre pressupost d'incompliments. Pressupost d'incompliments amb convenis signats amb cartes a l'Ajuntament d'Hospitalet, a Tarragona, a Sant Feliu de Guíxols, a Santa Coloma, etcètera –se'ls havia dit: «l'any vinent, l'any 99, farem el casal d'avis, la residència...»–, a la ciutat de Barcelona... Nosaltres no hem sabut trobar en les inversions territorialitzades partides més enllà de les que consten. No trobem cap altra partida, eh? Per tant, és el pressupost, hi insisteixo, dels compromisos adquirits no resolts. Però és un altre pressupost de silencis. Un pressupost, una memòria de pressupost que oblida els programes transversals, el pla interdepartamental d'immigració. «És que se n'ha fet una avaluació fa poc». Però que en un pressupost no hi ha d'haver una mínima dotació o una mínima anàlisi d'objectius? O salut mental. Tota la feina que cal fer en un sector que pla és ventafocs dels serveis socials per als malalts mentals, queda reduïda a tres números i a un llistat de bones intencions.

Tot i això, podrien dir: «Miri» –suposo que ho comentaran–, «el Departament creix, creix un 8,45%». Ho volem desmentir. Les obligacions reconegudes del Departament l'any 97 van pujar molt i, per tant, si analitzem les obligacions reconegudes de l'any 1997 amb el pressupost d'enguany, el Departament decreix un 6%. Però aquesta no és una culpa del conseller, és una culpa de repartir el pastís amb uns criteris o amb els altres. Quan un decideix que, de cada 100, només 2,76

va al Departament, és una decisió política. I quan un decideix una altra cosa, malgrat que sap que, al final, les obligacions reconegudes són molt superiors. Al cap de dos anys, gosa pressupostar molt menys del que realment vam acabar pagant o varen acabar pagant, el Govern, el 97.

I en la mateixa línia, l'ICASS. Si les obligacions reconegudes del 98 van en la mateixa línia que el 97, el pressupost, que podem llegir, del 99, estarà congelat, que vol dir, en conseqüència que en realitat decreix.

És obvi que quan un no parla de necessitats, les necessitats el superen. Malgrat que no s'imposi objectius. Aquesta és la realitat, aquesta és la constatació del pressupost d'aquest Departament. Intentaré aportar les idees força en cada una de les parts que hi han a dintre el Departament.

Continua –si em permeten utilitzar aquesta expressió– aquest lloguer milionari. No sé si en tants anys no es podia haver fet una opció de compra. 606 milions en lloguer del Palau de Mar. 606 milions. I discutim per molt poc.

Continuen creixent amb força la Secretaria General i el Gabinet del Conseller. Un 11%. És un gabinet macrocefàlic. Tot a la inversa que fan totes les polítiques de serveis socials a Europa, de descentralitzar el territori; aquí centralitza. Unes delegacions territorials que han perdut pes polític i tècnic, a les quals sobrepassa la Direcció General d'Acció Cívica, la de populisme. Però el paquet de serveis ha quedat buidat de contingut. El personal de les delegacions és inferior a la meitat. I, en canvi, el Gabinet del Conseller creix un 11%.

Direcció General de Serveis Comunitaris. La partida de «Transferències a corporacions locals» passa a 1.000 pessetes. Quan, en realitat, els objectius d'aquesta Direcció General són treballar amb les corporacions locals. I, en realitat, s'estan fent convenis amb els ens locals. No entenem com decau aquesta partida. Decau, vull dir, passa de 24 milions a 1.000 pessetes.

La Direcció General de Formació d'Adults. Reiterem que fer polítiques transversals no vol dir «guetitzar» les polítiques. Nosaltres apostem, hem apostat sempre perquè aquesta Direcció General formi part d'Ensenyament. Però és que s'està incomplint la possibilitat de desplegar el mapa, després de molt debatre-ho en aquest Parlament, després d'acords dificultosos, encara en període d'al·legacions al mapa, hi ha un augment del 4%, i decauen partides com la lluita contra l'analfabetisme, que passa de 5 a 3,5 milions.

La congelació del funcionament de centres i aules d'autoaprenentatge. No entenem com l'any 99 podem anar desplegant un mapa. Perquè, evidentment, un mapa vol dir pensar els dèficits i reconvertir les deficiències. I se suposa que si parlàvem de deficiències necessitarem més diners per a inversió, amb el 4% d'increment, i amb aquesta distribució, nosaltres no sabem o no hem sabut veure com tirarem endavant.

Direcció General d'Acció Cívica. Aquesta creix, creix un 13%. Continua igual. Hi insisteixo, jo crec que aquest és un debat en profunditat, és un debat de model. Sempre hem dit que aquesta Direcció General ha

de desaparèixer per motius d'eficàcia, no tant per motius polítics. Els casals d'avis, els hotels d'entitats, les ludoteques, les oficines de benestar social, els casals cívics, són fonamentalment instruments que han d'estar a prop dels ciutadans, i gestionats per les corporacions locals. L'únic motiu és la instrumentalització política. No s'entén que un casal d'avis d'una ciutat com l'Hospitalet, o com Girona, o com Barcelona, o com Santa Coloma, pugui dependre d'una conselleria macrocefàlica del Palau de Mar. Quines argumentacions tècniques té? Per tant, aquesta, que és una direcció general que té equipaments importants, simplement ha de fer un paquet de transferència, i ho haurien de passar tot a una partida de transferència a corporacions locals.

El gran paquet de l'ICASS. Aquí surten a la llum molts temes. Hi ha un debat, encara, de molta més profunditat. Quins són els drets socials? En aquest moment, fonamentalment, els lligats a pensions. Pensions no contributives i PIRMI, fonamentalment. La resta, tot, continua essent segons no sé quins criteris. I, per tant, aquest pressupost de l'ICASS, amb algunes excepcions, que també les comentarem en positiu, continua sent una política d'increments petits, d'increments petits sense un rerefons important.

Tot el paquet d'atenció primària. Si donem per suposat que els ingressos de l'Estat, pel que sembla, són, com a mínim, iguals que els de l'any passat entorn del Plan concertado per a les unitats, o per als serveis socials d'atenció primària, aquesta Conselleria continua no donant als ajuntaments el mateix que hi aporta l'Estat. I per tant, continuen quedant petits i, per tant, congelats, els 84 equips que hi ha a Catalunya. Aquest és un tema molt important.

Quan parlem d'infància ens referim als serveis socials d'atenció primària. Quan parlem de família, tothom està d'acord que es pot actuar molt millor des dels serveis socials d'atenció primària. Quan parlem de temes sociosanitaris, d'envelliment de la població, tots ens omplim la boca de dir que allò s'ha de fer des dels serveis socials d'atenció primària. I, en canvi, hi ha una congelació en contra, fins i tot, de les propostes del Pla d'actuació social. Es traspasa el SAD, Servei d'Atenció a Domicili, i ja se'n diu serveis transferits. Mai havia sentit a parlar de necessitat d'increment de Servei d'Atenció a Domicili al president Pujol, al conseller Comas, com fins ara. Deu ser perquè ja no pensa que és una competència seva? Deu ser per donar la culpa als ajuntaments? Deu ser que no té responsabilitats, aquesta Conselleria, en el tema d'atenció a domicili? I la refracció sobre el model? I com ajuntem el Servei d'Atenció a Domicili dels serveis socials amb el sanitari? Que no és una política de govern? Com el fem, un paquet molt més ampli? Els ajuntaments tenen potestat? I la capacitat tècnica del Departament per anar redefinint què és el Servei d'Atenció a Domicili, que és l'aposta més important? Que no és competència tècnica d'un departament?

Molt més enllà, fins i tot, de les partides. Desapareix la partida de sida, a atenció primària. Deu ser que es confonen les xifres. O deu ser que pensen que no cal un

programa de sida des dels serveis socials en relació amb les corporacions locals?

Cap solució per al tema de l'habitatge. Els ajuts per urgència social, congelats a 25 milions. Les situacions de necessitat passen de 48 a 50 milions. Hi ha una anàlisi de finançament molt clara. La Federació de Municipis ens va entregar, a la Comissió d'Estudi del Finançament dels Serveis Socials, a tots els grups polítics, un estudi on demostren que els ajuntaments de Catalunya aporten set vegades més per a atenció primària del que reben del Departament. I jo ho he dit, i ho torno a repetir: aquesta Conselleria, en part, ha pogut sobreviure políticament per la feina dels ajuntaments.

Persones amb disminució. Ens felicitem, felicitem el Govern per aquesta aposta pel tema laboral; felicitem el Govern perquè dóna compliment, l'any 99, als concerts en atenció precoç: en divuit anys, com a mínim, concertar atenció precoç.

Diu, insinua la Memòria que potser l'any 99 iniciarem el debat del concert amb centres ocupacionals. D'acord. Aquesta és una proposta constant en el Partit del Socialistes: concertar el serveis bàsics, fer un mapa de necessitats, una prospecció per als propers anys, redefinir mínims homogenis. Ara bé, i els temes residencials? Jo diria que són de vergonya. Gosen posar a la Memòria que en un any augmentarem 5 places de residències de profunds, 23 places de centre de dia, 100 places de llars residencials; això només podria estar bé si tinguéssim un nivell de cobertura molt bo. Un que llegeix això diu: «Aquests estan perfecte.» No hi ha necessitat i, per tant, l'increment és mínim, molt menys del vegetatiu. Però no és així; això és el que diu la Memòria. Estem convençuts que això no es pot complir, perquè el nivell de necessitats pressionarà molt més, però un Govern, un departament que posa a la seva Memòria que la seva previsió és augmentar cinc places, perdoni, a mi em sembla que és que o no vol saber o no vol conèixer les necessitats del sector.

En el tema vellesa. Aquest és el tema fonamental des del punt de vista de magnitud. Un milió de persones majors de seixanta-cinc anys, 80.000 persones majors de vuitanta-cinc anys, entre 60 i 140.000 persones amb demència a Catalunya, segons diferents estudis, 93.000 persones majors de setanta-cinc anys que viuen soles. I, per tant, parlant de..., aquesta deu ser una certa prospecció que t'hauria de fer veure quines són les necessitats i cap on volem anar. No hi ha cap aproximació, cap. És a dir, nosaltres incrementarem amb això, però no sabem on volem arribar, perquè no tenim consciència de responsabilitat pública, hem perdut aquesta consciència. És simplement una consciència d'anar tapant forats. En el Departament de Justícia parlava que juga amb una taula d'escacs, però és que aquest ja no sé si juga amb una taula d'escacs, perquè davant del tema molt important —hi insisteixo— de l'envelliment de la població necessitem moltes més respostes des de la responsabilitat pública, i no parlo de gestió pública, parlo de responsabilitat pública. Tenim una cobertura de SAD baixíssima: 1,4, allargant molt, per a cada cent persones majors de seixanta-cinc anys; una cobertura de places residencials, tirant molt, posant els sociosanitaris, tot, els concertats, l'acolliment residencial, 1,2

o, molt màxim, 1,4 per a cada cent. Són unes cobertures baixíssimes. I es pren una decisió, dues decisions, jo diria. Una, no créixer la xarxa pública, créixer molt poc, i apostar per l'acolliment residencial. És a dir, paguem a l'usuari, a la família perquè vagi al mercat a buscar la residència. I la forma de relació entre l'Administració competent i la residència? Que no necessita regular-se? Que n'estem segurs de poder garantir qualitat? I no hem de créixer com a xarxa de responsabilitat pública? És que jo crec que ja s'ha pres la decisió de no ser responsables en aquest sentit. I ho comenta el conseller, ho diu, ho justifica. Ha arribat a dir que així ens estalviem de pagar les places quan la plaça no la tenim coberta. Això està parlant com si estiguéssim en un país idíl·lic, com si aquí ens sobrés oferta, però és que no és així. I diu, ens diu que no hi ha, pràcticament, llistes d'espera, que no n'hi han ja a Girona, a Lleida, aviat no n'hi hauran a Tarragona, i diu: «Aviat no n'hi hauran a la província de Barcelona.» Això és absolutament fals. I ho tornem a dir: o hi ha una visió absolutament administrativa de finestreta que espera que vinguin i encara, o realment veiem el món diferent. Realment, potser, hi ha una percepció de necessitat que l'hauríem de discutir, i una percepció de model, també, que l'hauríem de discutir en profunditat. De totes maneres, hem arribat a la conclusió que allò que no s'ha fet en divuit anys, ara, en aquest moment, s'ha optat per un altre model. Ajut a l'acolliment residencial: fins i tot s'obliga els ajuntaments a deixar els convenis i a passar a la fórmula d'ajut residencial. En la Memòria de vellesa ignora les tres mil places de titularitat municipal que hi ha en aquest moment a Catalunya; tres mil places, pràcticament la mateixa oferta que hi ha de l'ICASS, i la ignora, ni l'esmenta, l'engloba no sé si dintre del concert, en part, a dintre la subvenció i a dintre l'acolliment residencial. Ho torno a dir: si no hi haguessin aquestes tres mil places de titularitat municipal i moltes d'ordes religiosos que hi donen suport, en aquest moment tindríem vertaders problemes.

Per tant, fixi's, s'ha optat per aquest i per un altre model, l'ajut a família: 40.000 pessetes que no sabem si paga la Conselleria o les caixes, no ho hem pogut esbrinar, a famílies perquè es tingui la persona gran discapacitada a casa. Aquest és un model que s'ha assajat a molts altres països i s'ha desestimat, s'està desestimant per molts motius, però fonamentalment per garantir que aquells diners serveixin realment per millorar la qualitat de vida de les persones. I, per tant, o reconvertim aquests diners a famílies, que, de fet, són a persones que els necessiten, per a professionals o per a persones que realment fessin aquesta feina de cuidadors. Aquesta partida creix. És l'aposta de dir: ajut a la família, que sona molt bé, és molt populista, però, estem segurs que amb els catorze inspectors que tenim –catorze del Departament i em sembla que dos coordinadors– en el Palau del Mar podem garantir qualitat de servei?

En aquest pressupost no hem sabut trobar què pagaran aquest any les caixes: manteniment ordinari igual que l'any passat? O realment s'ha pensat que amb el dèficit d'inversions que tenim val més que paguin inversió? I el Decret de preus? En aquest pressupost es modifica la Llei de taxes i es torna a oblidar –no és un oblit, és

una decisió política– no tornar a parlar de qui ha de finançar els serveis socials. I les recomanacions del Síndic de Greuges? I les del Consell Consultiu? I l'última sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya?

I, per acabar, aquests «programets» –perdoni que en digui «programets»– en salut mental. En la Memòria diu: «Quatre llars per a autistes, 88 places; una llar per a malalts mentals, 40 places; set pisos per tot Catalunya.» Això és com pensem acabar l'any 99. Realment, un departament que jo crec que no es fa seu el que passa dintre o com tenim els malalts mentals institucionalitzats, amb una necessitat de reconversió del sector molt important. Què fem amb les persones malaltes mentals que tenim en els centres de dia? Quina oferta d'inserció sociolaboral els oferim? Quins programes de suport a les famílies? Però reals. Realment, ens fa tristor. I ens fa dir, amb claredat, que aquesta Conselleria ha perdut o no li han permès tenir una capacitat tècnica operativa de realment prendre decisions a mitjà i llarg termini.

Ja ho he comentat abans: cap objectiu ni esment del Pla interdepartamental d'immigració, del Pla de pobresa, ni tan sols referència a l'última avaluació del PIRMI, esmenta-ho o alguna proposta real. Amb tot això –que són argumentacions, ens sembla, de pes– hem arribat a una conclusió, diríem, molt important: no es tracta tant d'esmenar petites partides –que també ho farem, és obvi–; es tracta d'esmenar cap on va aquest Departament, que s'està convertint en un instrument que prioritza la propaganda política en comptes de fer una anàlisi rigorosa de les necessitats i una prospecció d'on podem arribar, evidentment, prioritzant; on podem arribar des de la responsabilitat pública i com intervenim en la iniciativa privada, social o mercantil, que és molt important en aquest país, i, sobretot, reconsiderar les relacions amb els ens locals. Tot Europa delega competències als ens locals. Per què? Per criteris, fonamentalment, d'eficàcia i eficiència. Aquí ho fem tot a la inversa. Per tant, no es tracta de matisos, es tracta d'una disconformitat profunda, política i tècnica, de no només aquest pressupost sinó del funcionament del Departament i de l'ICASS.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

#### El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyora diputada. Per a defensar l'esmena presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridaó.

#### El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, els pressupostos, i especialment el pressupost d'un departament com el de Benestar Social, són la màxima expressió –si vostès volen, expressió xifrada i comptable, numèrica– de la voluntat política dels nostres governants de millorar la qualitat de vida del ciutadà. Per això, la primera dada, que em sembla que és necessari de tenir en compte –i, especialment, quan s'examina amb deteniment, amb detall el pressupost–, és veure

quin és el pes específic de cadascun dels departaments i, en aquest cas, del Departament de Benestar Social, sobre el conjunt del pressupost. Un pes específic que enguany, per a l'any 1999, es fixa en el 2,8%, i que experimenta un increment del 0,1%, una dècima, una escassa dècima en relació al pressupost de l'any 1998, a pesar que és cert que hi ha una variació –experimenta una variació de l'ordre d'un 10,2%. Però intentaré demostrar, en qualsevol cas, que aquest increment no és tan notable, no és tan substancial com la freda dada o estadística sembla que ens demostra.

Específicament, a més a més, tenint en compte l'apartat de serveis de la Seguretat Social, gestionat per l'ICASS, que és una part substancial del Departament de Benestar Social, el percentatge, el pes específic es manté, en aquest apartat, concretament, en un 2,8%, que és exactament el mateix de l'exercici de l'any anterior, que es correspon amb una variació o amb un increment de l'ordre d'un 5,3%.

La primera conclusió a què arribem des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana a partir d'aquestes xifres és que, evidentment, òbviament aquestes xifres continuen encara estant molt distants, molt lluny de l'increment del 4,10%, que aquest Departament va experimentar l'any 1991; de l'increment del 6,3% del mateix pressupost de l'Estat per a les polítiques de Benestar Social –a la pàgina 149 de l'informe econòmicofinancer del Projecte de Llei de pressupostos ho diu clarament–; lluny, també, del 4% d'increment que preceptua l'article 39.2 del Decret legislatiu 17/94, que han de destinar als serveis socials els diferents ajuntaments si volen gaudir de la condició de preferents en la col·laboració de la Generalitat en aquest terreny.

I la segona conclusió –aquesta, si vostès volen, més òbvia, més política– és que no es pot dir –com de forma gairebé il·lusòria va dir el conseller Mas en presentar els pressupostos–, no es pot dir que aquest Govern sigui un govern que prioritzi els departaments dits socials, perquè, evidentment, Benestar Social i, concretament, tot l'apartat relatiu als serveis socials, ho són, i, evidentment, no experimenten una gran millora.

Aquests pressupostos són insuficients per atendre la forta demanda social, la creixent demanda social existent avui a Catalunya, i especialment en terrenys..., en apartats com l'atenció primària i l'apartat de la gent gran, que no afluïren en cap partida, com ja fa gairebé dos o tres anys, per fer possible, per exemple, l'execució adequada i convenient d'un instrument tan important com el Pla d'actuació social, elaborat i aprovat pel mateix Govern. I, per tant, en definitiva, un any més –tot i ser, fins i tot, un any electoral–, paradoxalment, el Departament de Benestar Social, en allò que no és superflu, és a dir, en allò substantiu, en allò que no és l'aparell estrictament de propaganda, continua sent –i el seu pressupost n'és una evidència– un cul-de-sac on hi caben tot tipus d'activitats i de programes no prioritaris, o almenys no per nosaltres, des d'un punt de vista social. I, evidentment, és un pressupost que va en detriment d'altres programes o d'altres activitats de contingut fortament social com alguns dels que he enumerat, fins ara, i que, a partir d'ara, també detallaré.

En definitiva, es consolida una davallada, un decrement que ja es va iniciar fa alguns anys i, especialment, des de l'any 95 amb més insistència, que ha portat el Departament a baixar de forma progressivament i acumulativament gairebé de l'ordre d'un deu punts.

Per tant, els recursos destinats al Departament de Benestar Social deia que són insuficients. Són insuficients –ho reitero– per pal·liar els problemes reals, per fer una tasca eminentment, sobretot, preventiva. I són, a més, inversament proporcionals, com deia, a l'increment de les desigualtats socials i de la demanda creixent d'atenció social que es veu, com he dit i he insistit, en primer lloc, en l'estancament a la baixa de les partides pressupostàries atès el pes del Departament de Benestar Social. Però es veu, també, en un apartat molt important com és l'activitat inversora, que, enguany, per a l'any 1999 continua en la mateixa tònica, en la mateixa línia, una activitat absolutament paupèrrima, que continua en una línia de descens –que ja es va iniciar l'any 96–, amb un descens de l'ordre del 70,6%, perdó, l'any 96 amb un 53%, l'any 97 amb un 70,6%. Per tant, des d'aquest punt de vista, seguint la tònica dels darrers anys, és evident que no es fa pràcticament res en aquest terreny i, especialment –i ens sap greu i ens dol–, en terrenys com el de la gent gran, en apartats com els dels disminuïts.

L'aparició, si vostès volen, en aquest capítol, de les aportacions a l'empresa pública GISA per nosaltres no clarifica absolutament res i no dona lloc a una utilització racional, pauta, taxada d'aquest tipus d'inversions; en tot cas, dona lloc a una utilització més aviat discrecional i partidista en funció d'una major o menor pressió o una exigència social o d'un ajuntament o un altre.

Nosaltres, en qualsevol cas, de cara a exercicis propers agrairíem, no només en aquest apartat del Departament de Benestar Social, que aquestes aportacions que fa el Departament a l'empresa pública GISA estiguessin perfectament nominades i contemplades en aquest pressupost del Departament quant al tipus d'inversió i, evidentment, també, quant a l'àmbit territorial corresponent.

Parlem de la inversió, parlem dels pocs recursos, però, especialment, voldríem destacar –també ho ha fet la diputada que ha intervingut, en primer lloc– que, mentre la inversió continua en aquest baix perfil o baix nivell, mentre els recursos, o la dotació econòmica és francament insuficient, a més a més, subsisteix, es manté la despesa més que supèrflua, els 606 milions de pessetes de lloguer corresponent a Palau de Mar; es creen noves partides de publicitat i de propaganda, per exemple, a la Direcció General de Serveis Comunitaris; es descapitalitzen, també, les actuacions en matèria d'habitatge en aquesta mateixa Direcció General; es redueixen les transferències corrents, globalment, pel que fa a les entitats i corporacions locals, i, sobretot, es perpetuen un any més, és clar, els diferents instruments d'agitació i de propaganda al servei d'interessos partidistes que, un any més, també, ens referma en l'opinió, si vostès volen, des del Grup de la majoria, en el tòpic que alimentem des de l'oposició, però, per nosaltres ens confirma, ens ratifica en la nostra opinió que aquest

7014

és un departament que està més pensat per fer clientelisme polític, per fer de vehicle de penetració social en els àmbits més o menys desafectes o hostils, políticament, a la coalició que dona suport al Govern. Perquè, si un 75%, aproximadament, del pressupost correspon a l'ICASS, pel que fa a les transferències de la Generalitat a aquest ens, i la resta, com he dit, fins ara, des d'un punt de vista de racionalitat o d'eficiència econòmica i fins i tot, des del punt de vista de la seva pròpia essència o existència és qüestionable, és evident que, des d'aquesta perspectiva, atenent que les polítiques de Benestar Social són transversals i poden executar-se o desplegar-se des d'altres àmbits del Govern, és lògic i legítim plantejar-se obertament la mateixa subsistència del Departament de Benestar Social. Aquesta no és una reflexió que fa únicament el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, sinó que en altres moments, històricament, el mateix Govern s'ha plantejat aquesta mateixa qüestió.

Continuem amb la formació d'adults i un any més hem de plantejar obertament l'interrogant de què hi fa aquest apartat de la formació d'adults en un departament com el de Benestar Social. Per què no va al Departament d'Ensenyament? I, per cert, estigui o no estigui la formació d'adults en el Departament de Benestar Social o en algun altre departament, com el d'Ensenyament, en aquest apartat el que és evident és que –el de l'ensenyament de persones adultes– l'increment del 4% respecte del pressupost de l'any passat resulta encara molt insuficient per a l'aplicació efectiva, pràctica, del mapa per a la formació de persones adultes, que encara s'està negociant. I, si analitzem especialment el capítol 1, observem, a més a més, una pràctica congelació de plantilles, ja que el 3,5% –si descomptem l'1,8% d'increment retributiu– queda sense romanent per poder incrementar les plantilles i, consegüentment, renunciar a qualsevol ampliació de la xarxa educativa. Exactament el mateix podríem dir pel que fa als capítols 2 i capítol 4, que s'incrementen de l'ordre d'un 4,5% i un 42,8%, respectivament, després de sis anys de congelació molt severa.

Per tant, es confirma en aquest apartat de la formació d'adults, es confirma l'absoluta o la nul·la voluntat del Govern de desenvolupar el dret efectiu a la formació de les persones adultes o el caràcter assistencial que la nostra Administració atorga als diferents centres que treballen en aquest terreny per atendre els compromisos, fins i tot, adquirits pel mateix Departament de Benestar Social, de desenvolupar la LOGSE i, per tant, millorar la qualitat o la qualificació acadèmica dels diferents centres de la xarxa docent.

Continuant amb aquells apartats que podríem qualificar d'anòmals quant al seu enquadrament al Departament de Benestar Social, també volem parlar, un any més, de l'apartat o de la Direcció General de Serveis Comunitaris, de l'empresa pública Adigsa. Un any més hem de reiterar –i ja va uns quants anys que ho diem en aquest punt– que ens estranya que continuï, la Direcció General de Serveis Comunitaris, i aquesta empresa, especialment, una empresa com Adigsa, en el Departament de Benestar Social quan es dedica, bàsicament, de forma gairebé monogràfica, a administrar un patrimoni

immobiliari, que pràcticament no inverteix –i, segurament, no és la seva funció– i concentra els seus recursos en obres de rehabilitació –4.252 milions per a l'exercici del 99– i que prop, gairebé prop de 1.000 milions de pessetes, concretament, 960 milions, se'n van per al capítol 1, per tant, a remunerar el personal. Per cert, en aquest punt val a dir que l'evolució negativa de les partides més importants evidencia, almenys en la nostra opinió, una pèrdua creixent, constant de l'eficiència administrativa, tot i que redueixen –també és veritat i ho hem de reconèixer– algunes partides de despesa corrent, inclosa una partida que cada any hem qüestionat i hem denunciat que era la partida dita d'«Altres despeses» que, per nosaltres, constituïa un autèntic fons reservat, dotat d'una certa discrecionalitat per part d'aquesta empresa.

Acció Cívica, una altra dita anomalia, una altra direcció general que obertament entenem que ha de desaparèixer i que ja fa molts anys que, juntament amb altres grups d'aquesta cambra, venim postulant la seva desaparició. Acció Cívica és tant..., o és sinònim de parlar d'un mecanisme –un excel·lent mecanisme, a més a més– de propaganda partidista que avui no té absolutament cap tipus de credibilitat i sota l'aparença, com diu el programa del Departament, de la promoció i el foment de l'esperit cívic, de determinats valors, de la solidaritat..., objectius que entenem que a través d'altres àmbits o departaments del Govern, com el Departament d'Ensenyament, es poden garantir i es poden perfectament cobrir. Acció Cívica, en definitiva, és sinònim, o vol dir, entre altres coses, les oficines de Benestar Social, amb el que això implica; vol dir programes com «Descobreix Catalunya, el teu país»; vol dir programes com «Arrela't a Catalunya», i la Festa de l'Arbre –si de cas, això de l'arbre més aviat serveix perquè arreli un sol arbre, és a dir, l'arbre que figura en el logotip de Convergència Democràtica de Catalunya, però massa res més–, o programes com el «Noces d'or», que subvenciona l'estada per a més..., aproximadament quatre mil cinc-cents persones, amb motiu del seu cinquantè aniversari de casament –que serà una cosa molt important, jo no ho nego, però, evidentment, crec que hi ha altres prioritats i coses més importants. No només aquests programes, que són els que cada any més o menys, si fa o no fa, figuren en la Memòria del Departament, sinó altres programes no previstos com la campanya –no sé com anomenar-ho, no sé com dir-ho– que es va engegar en motiu de la diada de Sant Jordi.

Creguin-me, encara que segurament aquesta reflexió no sigui atesa o no tingui cap mena de receptivitat per part del Govern o per part del Grup de la majoria, creguin-me que farien molt millor tancant aquesta autèntica barraca i passin, en tot cas, tots els seus recursos, especialment, els del capítol 2 i 4, als ajuntaments, que podrien fer molt més per l'atenció a la gent gran i les entitats de treball voluntari; que segurament farien una contribució més important que les que vostès fan en aquest apartat.

Incavol, Institut Català del Voluntariat, una altra anomalia. L'Incavol per a l'any 1999 té una transferència –això sí, congelada– de 162 milions –dic «congelada» perquè l'any anterior es xifrava en 159 milions–, una

transferència per a un organisme qüestionat, perquè, en definitiva, no té cap capacitat operativa diferent de la que pugui tenir un servei qualsevol d'un departament qualsevol del Govern almenys, avui per avui, en espera, en tot cas, que pugui reeixir i arribar a aquesta cambra un projecte de llei que s'està treballant –no sé exactament en quina fase es troba en aquests moments–, però, avui per avui, és evident que amb el marc legal normatiu de què disposem es obvi que ha de mantenir i, de fet, manté una tònica decreixent des de l'any 1996 pel que fa al seu pressupost, tot i que..., vull dir que no està gens malament, per exemple, els 82,4 milions que es destinen al capítol 2, no està gens malament els 44 milions i mig que van al capítol 1; és a dir, pràcticament, amb aquests dos capítols es mengen el pressupost d'aquest Institut, mentre, per contra, les transferències que van a les entitats mantenen un perfil baix, de to molt baix i les transferències a les institucions públiques són, a més a més, totalment inexistent.

I entro ja en el darrer apartat, segurament el més important o el més transcendent d'aquest Departament, que és l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials. I abans d'entrar, concretament, en l'estat de despeses, deixin-me que em refereixi molt breument o analitzi l'estat d'ingressos. Perquè, enguany, el traspàs de recursos procedents del Departament s'incrementa, i s'incrementa de forma important en 2.300 milions de pessetes, una quantitat que –almenys en la nostra opinió, per als nostres càlculs– incorpora, ni que sigui parcialment, l'aportació del Pla concertat especialment pel que fa a l'atenció primària i el Pla gerontològic. Però ho fa i ho fa amb unes quantitats encara molt per sota de les necessitat que existeixen, avui, a Catalunya en aquests àmbits.

En canvi, un any més en el capítol 4, el de les transferències corrents de l'Estat, no es pressuposta la part que ve del Pla concertat. I, per tant, desapareixen –i això es veu en els pressupostos– programes prou importants com el de l'escoles bressol, primera infància, el Pla gitano, el d'exclusió social, el de famílies desafavorides, el de persones amb disminució. I això no ens sembla pas que sigui una qüestió menor que no tingui transcendència, perquè el conjunt d'aquests programes l'any passat, és a dir, el vigent exercici de l'any 1998, va suposar, ha suposat un total de 3.000, aproximadament, 3.000 milions de pessetes.

I ja entrant en l'apartat de despeses, en primer lloc, pel que fa al Servei d'Atenció a les Persones Disminuïdes, de la mateixa manera que ho deia la senyora Geli, jo també ho vull dir: aquest any en aquest apartat els disminuïts estan d'enhonor. El 1999 veurà, sortosament, com el capítol 4, de transferències corrents, té un increment notable: passa de 3.904 milions a 6.123 milions de pessetes, un increment, a més a més, que beneficia lògicament partides com les transferències a les corporacions locals, l'apartat importantíssim que valorem de forma molt important com la integració laboral dels disminuïts –el suport, per tant, a la integració laboral–, i l'apartat d'ajut a l'acolliment residencial. Tot i que també n'hi ha algunes que baixen, o almenys no hem sabut veure que s'hagin vist beneficiades per

aquest increment, com l'estimulació precoç o els ajuts a famílies i institucions sense afany de lucre.

En el capítol 7 es dota els ajuntaments, aquest any, per primera vegada, de 30 milions per a l'apartat de supressió de barreres arquitectòniques, i vull recordar que en aquest apartat, puntualment, l'any passat no hi havia consignada ni una sola pesseta. I és un fet que jo saludo i, per tant, que vull valorar de forma positiva.

Pel que fa al Servei d'Atenció a la Velleja, baixen les aportacions als ajuntaments de 529 a 279 milions de pessetes. Una baixa, per cert, relacionada amb la concertació de places, i que apunta al fet que els ajuntaments, els municipis, no podran mantenir, en definitiva, aquests serveis, ja que, en anar a la concertació de places, tot el que està relacionat amb el manteniment és evident que no es podrà abordar, no podrà ser atès. Baixa també l'aportació a famílies i institucions sense afany de lucre: de 336 milions passem a escassament 158 milions de pessetes, i el que creix, i molt, en una línia bastant similar a la de l'any passat –que l'any passat ja va experimentar un increment molt, molt notable, del 95%–, són els ajuts a l'acolliment residencial, és a dir, el xec de la gent gran. El xec de la gent gran –que, com vostès saben perfectament, és l'ajut econòmic, és la prestació econòmica amb què es dota les famílies sense patrimoni que no poden pagar la plaça residencial–, que passa a ser, aquesta partida per a enguany, per a l'any 1999, una partida dotada de gairebé 1.300 milions de pessetes, concretament 1.269 milions de pessetes. D'una banda, es recupera el que es treu als municipis en alguns casos, i s'hi posa o s'hi afegeix de l'ordre de 1.019 milions de pessetes més.

Aquí hauria de reiterar el que hem dit en alguna altra ocasió –ho ha dit també la senyora Geli; segurament s'hi referirà algun altre portaveu, a aquest apartat–: a nosaltres, el xec de la gent gran no ens agrada, i entenem –i ho hem dit més d'una vegada– que si aquestes places fossin concertades, si formessin part de la xarxa de responsabilitat pública, en comptes de donar uns diners a la gent perquè s'anés a buscar..., allò que col·loquialment es diu «buscar-se la vida» en el mercat de places residencials, crec que el Departament faria una contribució més sensata en defensa del sistema públic i, per tant, és aquesta una filosofia, des del nostre punt de vista totalment incompatible, aquesta filosofia liberalitzadora, en la pràctica, amb una filosofia de defensa estricta del que és el sistema públic.

En aquest mateix àmbit de l'atenció a la gent gran, també ens ha cridat l'atenció especialment que, mentre que els municipis rebran 280 milions per mantenir 2.900 places, el Departament de Benestar Social es gastarà un mínim de 4.022 milions de pessetes només en personal per atendre 3.399 places. Com es menja, això? No entenem gaire bé quins criteris hi ha aquí al darrere i, per tant, quina racionalitat ha pogut induir el Departament a fixar aquesta dotació econòmica.

A l'apartat d'atenció primària, les partides per fer front a les situacions de més necessitat per atendre l'exclusió social, un any més creiem que són la ventafocs del pressupost del Departament, tot i que –i això és veritat, ho hem de reconèixer– hi ha uns serveis transferits als

7016

ajuntaments o centrats bàsicament en el Servei d'Atenció Domiciliària. Llevat d'aquest conjunt de serveis transferits del SAD, el que és cert és que es consolida una tendència, desgraciadament una tendència ja iniciada fa alguns anys en l'apartat d'atenció primària, i una tendència negativa perquè, per exemple, baixa la partida de queviures, de 18 milions a escassament mig milió de pessetes; baixa la partida de concerts de col·laboració integral de gestió de serveis; baixa el pressupost de les UBAS, de les unitats bàsiques d'atenció social primària, que estan molt per dessota, amb els diners que reben, molt per dessota dels mateixos compromisos que el Pla concertat estipula. La suma dels 1.731 milions de pessetes que per aquest concepte vénen de l'Administració de l'Estat, més idèntica quantitat que estaria obligat a posar-hi el Departament de Benestar Social, hauria de reflectir, almenys, o almenys de forma aproximativa, uns 3.500 milions de pessetes que nosaltres no hem sabut veure en aquest apartat del pressupost. I finalment –em sembla que algú ho ha dit també abans–, el programa de drogoaddicció baixa a 25 milions de pessetes respecte als 45 milions que estaven consignats l'any anterior.

He dit fa un moment que enguany, per a l'any 1999, hi ha serveis transferits a través del SAD que incorporen les partides d'ajuda a domicili de famílies i institucions sense afany de lucre. Ara bé, dit això, si els serveis socials d'atenció primària són, bàsicament, de competència municipal, caldria demanar –i ho fem una vegada més, i insistim en aquest punt– que les partides destinades a famílies i institucions sense finalitat o sense afany de lucre per als serveis socials d'atenció primària passessin directament a les corporacions locals i que, en tot cas, siguin els ajuntaments, els municipis, els que acordessin amb les entitats d'iniciativa social els serveis que aquestes presten, i amb les famílies també. I per tant, les prestacions a partir de l'atenció primària haurien de ser bàsicament executades per part dels ajuntaments.

Per aquestes raons, senyores i senyors diputats, senyor president, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, enguany, un any més, ha presentat una esmena a la totalitat al Departament de Benestar Social, amb la sol·licitud de retorn o de devolució al Govern, i per això també els demana el seu suport i vot favorable.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

#### **El vicepresident segon**

Gràcies, senyor diputat. Per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Imma Mayol.

#### **La Sra. Mayol i Beltran**

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, per defensar les esmenes al Departament de Benestar Social, senyor president, intervindré jo mateixa, i després la senyora Tolosana, pel que fa a l'educació d'adults.

Bé, el fet de parlar la tercera té avantatges, perquè vol dir que un bon grapat de xifres ja no caldrà que les es-

menti perquè ja han estat esmentades. Jo centraré la meua intervenció en una qüestió preliminar i quatre grans idees de per què nosaltres ens oposem a aquests pressupostos i a la política que representen. La primera idea és una qüestió preliminar; jo penso que seria un indicador, diguem-ne, de modernitat –permetin-me que ho digui així–, de bona gestió, que fóssim capaços, en un temps curt, en un termini breu, de presentar pressupost per programes. És a dir, de la mateixa manera que a la memòria hi ha les polítiques d'infància, les polítiques de vellesa, seria bo que el pressupost el presentéssim també per programes. Això, a mi em consta que en alguns ajuntaments s'intenta; no és pas senzill, perquè la dinàmica burocràtica no ho afavoreix, però crec que seria una forma de traduir al que és la fórmula pressupostària la voluntat d'unes polítiques.

Això és especialment important en aquelles polítiques com infància, que van d'un departament a un altre, on costa trobar exactament què correspon a cadascú, i sobretot, costa donar-hi globalitat. Per tant, el pressupost tradueix una mancança del Govern, que és la capacitat de donar globalitat a unes polítiques que es realitzen des de diferents llocs. En el cas d'infància és molt clar: prevenció i atenció primària ho fa l'ICASS, Benestar Social; serveis especialitzats ho fa la DGAI, a Justícia, i els ajuts a menjador ho fa Ensenyament. Ho poso com a exemple, és una idea preliminar.

Quines són, per això, les idees importants de desacord amb el que seria la política del Departament de Benestar Social i, per tant, d'aquests pressupostos? Mirin, inicialment, abans d'entrar en les quatre idees, voldria posar sobre la taula que continuen existint a Catalunya, a casa nostra, en la Catalunya dels finals dels noranta, situacions de necessitat que justifiquen la intervenció decidida de l'Administració pública amb una funció reequilibradora. Per tant, aquell discurs que sovint fa el president Pujol com a paradigma del Govern, com a pal de paller, que hem de canviar el discurs i hem de deixar, diguem-ne, que l'Administració pública faci menys i que cada vegada hi hagi una intervenció més gran fonamentalment de les famílies, és un discurs que no compartim. No el compartim, entre altres coses, perquè traspua un concepte del que és l'evolució social que no compartim, i a més a més, perquè pensem que l'Estat ha de jugar un paper reequilibrador –i quan dic l'Estat, òbviament, parlo de la Generalitat i dels ajuntaments– que és fonamental. Per tant, hi ha un concepte de fons que no compartim, i a això ell li posa el nom de «sostenibilitat social»: ja saben que a mi m'agrada fer aquella broma que diu la meua companya de Grup, la Carme Tolosana, que és que confon un concepte tan important com la sostenibilitat per «farem el que podem», que és una mica la traducció casolana del president Pujol del que vol dir sostenibilitat.

Hi ha unes dades –que no són pas nostres, són de l'Informe Foessa, de Càritas– que a mi m'agrada recordar-les, per fer evidents les situacions de necessitat. Molt breument: del 14% de les llars catalanes –per tant, això vol dir 258.000 llars pobres–, només el 58% de les famílies pobres catalanes reben prestacions; els ho vull comparar amb el 74% de les famílies pobres del País Basc. El 14% de les llars pobres –estem parlant d'un

total de 338.650 unitats—viuen en condicions infrahumanes de «vivenda». Aquí la pregunta és: quant podrien fer, des d'Adigsa i des de Serveis Comunitaris per aquesta gent? Les actuacions destinades a habitatge, de la Direcció General de Serveis Comunitaris, han anat baixant de 125 milions l'any 97, 65 milions del 98, 40 milions l'any 99, com a exemple, diguem-ne, de les necessitats persistents i del que són capaços de respondre. L'atur, en aquestes famílies, puja al 60%, i es necessitarien unes transferències, per fer front a aquesta situació, de 85.000 milions, que equivalen al 0,75% del PIB de Catalunya.

Això, per fer una descripció. Ja sé que és possible que em surtin contestant que vostès no creuen aquestes xifres. No seria la primera gent que ho diu, eh?, jo he sentit altres persones que no hi creuen. Però a mi, que ho digui algú en una tertúlia, doncs, jo contrasto, diguem-ne, la meua credibilitat amb la seva, i s'ha acabat, però el Govern no està en condicions de contrarestar aquesta xifra si no en té unes altres. O sigui, el dia que, a mi, el Govern de la Generalitat vingui i em digui: «Les xifres de l'informe Foessa de Càritas no són vàlides, però jo tinc un informe de Catalunya que em diu que l'índex de pobresa és aquest», llavors ho discutirem; mentrestant, les xifres que jo em crec són les de l'Informe Foessa de Càritas. Això era per fer una descripció d'una situació de què sovint ens n'oblidem, i que, de vegades, per no tenir-ho estudiat no vol dir que no existeixi el problema, no? I per tant, em semblava oportú posar això sobre la taula per reclamar la intervenció més punyent del Govern per fer-hi front.

Dit això, quatre arguments de rebuig. Plantejava en primer lloc l'argument que aquests pressupostos, globalment, no són pressupostos de contingut social. Aquí no m'hi estendré gaire —perquè ho han fet la senyora Geli i el senyor Ridao— per evidenciar el pes específic del Departament i com ha anat baixant. Perquè, més important que el pes específic d'ara és quina n'ha estat l'evolució. Ja ho deia l'any passat: si uns pressupostos que es considera que són socials no incrementen significativament Benestar Social, què entenen per política social? Això era una crítica que jo feia l'any passat; crec que és una crítica profunda, i no hi insistiré.

La segona línia argumental: el tema de la participació social. Vostès s'omplen la boca quan parlen d'estil de govern, i molt especialment quan parlen de Benestar Social, de la participació social. Jo aquí els vull posar dos exemples de què vol dir per a nosaltres que vostès no tenen en compte la participació social, encara que se n'omplen la boca. I m'agradaria que, si no és així, m'ho poguessin desmentir. Quantes vegades s'ha reunit l'òrgan de seguiment del tercer Pla d'actuació social? Que, per a la gent que no estigui..., allò que diuen, «al lloro», el Pla d'actuació social és el pla que regeix l'actuació del Departament pel que fa a la intervenció social des de l'any 97 al 2000; per tant, la comissió de seguiment del Pla d'actuació social és molt important, perquè vol dir que és la comissió que ha de vetllar perquè aquest Pla s'executi bé. Mirin, és un pla del 97 al 2000, estem just a la meitat: no s'ha reunit ni una vegada. Ja podem dir que tenim comissió de seguiment, si no es reuneix ni una sola vegada! Per cert que, des de fa dos anys, no

hi ha cap partida específica en el pressupost per fer possible l'execució del PAS, que també és una cosa sorprenent, perquè si tenim un pla d'actuació social que no es tradueix en una partida específica...

En segon lloc, un altre exemple de participació —aquest és molt, molt significatiu. Es va reunir fa un mes aproximadament el Consell General de Serveis Socials —que és un organisme de participació on hi ha gent de molt diferent mena— per discutir, en aquest cas concret, un projecte de llei de modificació de la Llei d'infància: tots els representants aliens, externs a la Generalitat, la representació professional, entitats municipalistes, Càritas, altres iniciatives socials, els ajuntaments..., tots van votar, van demanar que es retirés aquesta proposta, que no es posés ni a discussió, que es retirés. No només no es va retirar, sinó que es va posar a votació i va passar exclusivament amb els vots de la Generalitat. O sigui, amb un organisme consultiu on la Generalitat té majoria, però tota la resta d'institucions demana la retirada d'un projecte, i encara que això es discuteixi, es fa *oídos sordos*, que diuen en castellà, a això, es posa en votació i es queden en minoria. Per tant, aquesta és la manera d'entendre la participació? No n'hi ha prou, de crear espais de participació; si aquests espais de participació no es convoquen o no s'escolten, això és una expressió de com entenen vostès la participació.

Tercer argument: la coresponsabilització interinstitucional, dit d'una altra manera la subsidiarietat. Els pressupostos, d'alguna forma, ho reflecteixen clarament, això. Vostès han fet una opció, ja fa molt de temps —des que jo sóc diputada, i penso que d'abans, des que es va constituir la Conselleria de Benestar Social—, que és potenciar molt per sobre els recursos dels serveis privats com a opció molt per sobre del treball amb els ajuntaments. I ja les xifres són molt eloqüents: mirin, si agafem la quantitat de diners que la Conselleria de Benestar Social passa als ajuntaments i la quantitat de diners que van de la Conselleria a les entitats privades, aquestes últimes són sis vegades més. O sigui, estem parlant de 4.443 milions de pessetes que van a l'Administració local, i 28.484 a entitats i famílies sense afany de lucre. Estem parlant de sis vegades la transferència cap a entitats privades per sobre dels ajuntaments. Si assumim, si ajuntem a això totes les polítiques de benestar social —per tant incloent infància, la part de Justícia—, estem parlant igualment de 5.163 milions al món local per 32.641 milions: la diferència és sis vegades més.

És curiós i significatiu que vostès facin aquesta política quan, per exemple, l'informe Foessa posa sobre la taula que el 47% de l'assistència i de serveis socials que es realitzen ho fan els serveis socials municipals enfront del 9% que fan les comunitats autònomes; el 27%, Càritas; el 13%, Creu Roja. O sigui, encara que hi ha un informe de fora aliè als ajuntaments i la Generalitat que diu que el 47% de l'assistència la fan els ajuntaments, en canvi vostès donen sis vegades més recursos a la iniciativa privada que no pas a l'Administració local. Això són les xifres globals; després hi ha exemples —alguns ja han estat posats. Per exemple, continua essent sorprenent que vostès reben del Plan concertado 1.731 milions de pessetes, que estarien obligats a posar

7018

el doble per a atenció primària, i en canvi vostès posen 1.100 milions de pessetes menys dels que haurien de posar, i això és un acord que anem dient any rere any. Vostès tenen un compromís, haurien de duplicar aquesta xifra que els ve de fora.

La pregunta també seria que si els serveis d'atenció primària són competència municipal, no s'hauria de demanar que les partides destinades a famílies i institucions sense finalitat de lucre per als serveis socials d'atenció primària passessin directament a les corporacions locals? Quan estem parlant de les competències, no s'hi val només, diguem-ne, a tenir-les molt presents quan es tracta de posar recursos, sinó també a l'hora de fer processos de gestió.

*(El president s'incorpora al seu lloc.)*

El quart argument –i té a veure amb el que acabo d'explicar–: hi ha una inexistència d'una regulació homogènia i equilibrada del sector de benestar social per assegurar el principi d'igualtat dels ciutadans i les ciutadanes en la recepció dels serveis. És a dir, vostès fan una opció política que nosaltres no compartim –jo li asseguro que si governéssim això ho capgiraríem–, fan l'opció aquesta de fonamentalment no fer recursos propis i no concertar, sinó a ser possible cada vegada més que hi hagi recursos que els presti la iniciativa privada i vostès donin diners perquè la gent hi accedeixi. Aquesta és una opció política que ha anat prenent calat al llarg dels anys –no era la mateixa el 92 que ara, això ha anat guanyant pes–, però en canvi no fan allò mínim per assegurar que aquests serveis es donin en condicions. És a dir, vostès, per exemple, a l'hora de regular la relació a les institucions privades, han fixat unes condicions físiques en els centres i serveis, però en canvi no han fixat unes condicions professionals, que estic convençuda que garanteixen tant o més la qualitat com les condicions físiques. Per exemple, vostès no tenen una regulació clara de quins professionals, quants professionals, amb quines funcions, amb quina formació, amb quins convenis i amb quins criteris salarials... És a dir, vostès controlen l'espai físic, però no tenen una regulació que garanteixi que si una persona acudeix a un centre privat ics, hi hagi unes condicions professionals que permetin que la intervenció sigui de qualitat, i és clar, un model voluntàriament desregulat, si no hi ha un nivell de control de les condicions, esdevé un mercat absolutament liberalitzat sense garantir per part de la Generalitat.

En aquest sentit, s'acudeix a la subvenció –en la pràctica, subhastes a la baixa– enfront del conveni o del concert, que és un sistema de responsabilitat pública molt més important. Jo els vull recordar l'Informe del Síndic de Greuges, que deia una cosa que és substancial i que l'hauré d'anar repetint en aquest Parlament, s'haurà d'anar repetint, que és que la subcontractació de serveis té sentit sempre que no sigui un instrument d'abaratiment del servei i de devaluació. I la subcontractació, que és quelcom que prové del món de les infraestructures, té sentit quan a l'exterior de l'Administració hi ha qui pot garantir la mateixa prestació o una millor prestació amb unes bones condicions quan aquesta subcontractació és exclusivament un sistema de degradació del servei perquè es poden establir unes

condicions laborals molt mínimes i a més a més, diguem-ne, això permet que es faci d'una forma que abarateixi molt el servei; és un mal sistema, la subcontractació, és una devaluació; i això, en els serveis de proximitat és especialment important. En aquest sentit, la conseqüència d'això quina és? –i és el que ens preocupa de veritat. Que es genera una situació d'inseguretat perquè es realitza la prestació, però fonamentalment perquè utilitza el recurs, i el que és molt important –i d'això a Ensenyament és un tema que ens n'han parlat a bastament–, es crea una doble xarxa de serveis, una xarxa diferent segons quin sigui aquest servei i segons qui hi accedeixi.

Aquesta política s'expressa especialment en dos camps que jo els posaré sobre la taula..., tres camps. Un és la política de les inversions. Mirin: des de l'any 95 fins al 99 vostès han passat de fer inversió pròpia per valor, l'any 95, de 2.694 milions de pessetes, a l'any 99, 674 milions de pessetes. O sigui, és un canvi sis vegades inferior. Fixi's, han passat de 2.694 milions de pessetes a 674 milions, sis vegades menor. És l'expressió numèrica d'aquesta evolució.

A la política de la vellesa –ho han dit la senyora Geli i el senyor Ridao–, vostès han fet l'aposta de la desregulació, de la manca de control i del xec, el que se'n diu el xec. És curiós. En aquest sentit, jo vull afegir una dada que em sembla que no s'ha dit i crec que és important, i és que, fixi's: els ajuntaments rebran per mantenir 2.898 places residencials, 279 milions, i en canvi vostès, per a les residències pròpies, tenen 4.022 milions per atendre 3.399 places. Fixi's la diferent valoració del cost! Això també és una altra dada rellevant. Vostès posen una quantitat de diners molt diferents en els centres de gestió pròpia i amb els que concerten amb els ajuntaments. En aquest sentit, jo penso que és normal que en aquesta política de vellesa i amb aquestes dades d'inversions ens trobem amb una campanya que llença la Coordinadora d'Entitats de Sants, que jo la vaig trobar molt graciosa i per això l'he volguda posar en aquest pressupost. Reclama la residència de Vila i Vilà i d'Enric Vergés, fa molt temps que ho fa la Federació d'Entitats de Sants, i pensen enviar, pensen promoure una campanya que és un acudid del senyor Gila, del Gila, que és dos senyors que estan parlant, un senyor gran i un senyor una mica més jove; el senyor més jove porta un telèfon portàtil –però no és portàtil, té molta més gràcia–, i li diu: «Senyor Pujol» –representa que està parlant amb el president de la Generalitat–, «senyor Pujol, el Facund em pregunta si la residència s'obrirà abans que em mori», i l'altre apareix somrient; doncs aquesta serà la felicitació de Nadal que rebrà el senyor Pujol de les entitats de Sants reclamant quelcom que és que la Generalitat inverteixi en una residència a Vila i Vilà, que l'Ajuntament de Barcelona ha cedit els locals *in illo tempore*.

Acabo amb dos apunts finals, senyores i senyors diputats, i és que jo també em felicito que aquest any les persones disminuïdes hagin vist pujar el seu pressupost. Ara, hi ha hagut males veus que m'han dit que a la Conselleria es va dient que això ha estat perquè ha estat el sector que més ha batallat o que més s'ha mogut. És clar, d'això, a partir d'aquí, se'n pot treure moltes

Punt 1

conseqüències. Hi ha gent que tenim experiència política que això és així, que si no et bellugues aconseguiries poques coses, però és clar, aquest és un missatge per al sector molt important; ho dic perquè un any que s'apugen els pressupostos significativament a disminuir, a persones disminuïdes, i ho celebrem, que el missatge que es dona és que aquesta gent s'ha bellugat més, no deixa de ser curiós.

I acabo, senyores diputades, senyors diputats, fent una reflexió general, i és que més enllà d'aquests pressupostos concrets, més enllà d'aquestes crítiques, deixi'm dir –potser també és per la sensació que ja portem molts anys debatent aquests pressupostos, i estem acabant la legislatura– que segurament a mi el que em sap més greu d'aquests anys del Departament de Benestar Social, i això crec que és una crítica que algú del Grup de la majoria la podria compartir, és que en un moment, en una etapa encara històrica en què els serveis socials estan poc consolidats, és una pota de l'Estat del benestar poc consolidada, la intervenció pública és molt important, sigui des dels ajuntaments, sigui des de l'Estat, sigui des de la Generalitat, i vostès, aquesta Conselleria no ha contribuït durant vuit anys a prestigiar el que és la intervenció social. A l'hora de fer la Conselleria de Benestar Social en deu anys, han fet un aiguabarreig del que serien serveis socials assistencials, jo crec que una mica *lights*, amb folklore, folklore a la catalana però folklore, i d'això n'han dit benestar social. El benestar social és una altra cosa: és la integració, la integralitat de les polítiques a les persones amb una organització, com fan els ajuntaments, de macroàrea, i més enllà del tema aquest de benestar social, que no es pot dir el que ha sigut la Conselleria, la intervenció en serveis socials vostès l'han anat degradant com a concepte, i això és una llàstima, perquè estem en un moment de la professió i de la implantació dels serveis socials que el que faci una administració té un paper fonamental en el prestigi i la consolidació d'aquests serveis, i vostès, el balanç de deu anys de Conselleria de Benestar Social..., i per tant acaben una altra legislatura en què vostès han degradat la intervenció en serveis socials, i això, més enllà del que és estrictament la intervenció política, professionalment, també sap greu.

Gràcies.

### El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per completar la intervenció dels grups, té la paraula la diputada senyora Carme Tolosana, per un temps màxim de set minuts.

### La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, m'ocupo de la Direcció General de Formació d'Adults. Començo per veure quines són les finalitats que es proposen amb aquest programa el Departament de Benestar Social, que ens diu que «la formació d'adults és entesa des de la Direcció General» –això és curiós, sembla que és molt autònoma, aquesta Direcció General– «com el procés educatiu que ha d'acompanyar la persona al llarg de tota la vida i els constants canvis de la societat actual obliguen a una continuada actualització i renovació dels coneixements

adquirits». Hi estem d'acord, això promet. Anem a veure-ho.

Sembla que hi ha 113 centres i aules públics de formació d'adults. A mi encara me'n surten catorze més, que són els d'autoformació, que jo diria que no han estat sumats aquí. Llavors, vaig a veure com els pressupostos es preocupen de dotar aquests centres de l'eficàcia, l'eficiència, els mitjans necessaris per bastir aquest objectiu tan ambiciós, i em trobo que tenen per al funcionament d'aquests 127 centres –segons els meus càlculs– tenen un funcionament, una despesa pressupostada de 44 milions congelada. L'any passat era el mateix, curiosa manera. Després penso: potser és que, com està desglossada la dotació de llibres i material, és que aquí ve la compensació, no?, perquè això ha d'estar al dia i... Llavors resulta que hi ha de dotació de llibres i material didàctics per a aquests centres i aules, 3 milions; vagin dividint i veuran vostès el que toca.

Continuo llegint i em diu que faran etapa instrumental, etapa bàsica, graduat escolar i graduat en educació secundària –ens n'alegrem–, preparació per a la prova de maduresa de formació professional, preparació per a l'accés de cicles formatius de grau mitjà i preparació per a l'accés a la universitat de majors de vint-i-cinc anys. Programes ambiciosos. I llavors ens diu que, a més a més, farà un programa d'alfabetització adreçat especialment a les persones entre els quinze i els cinquanta anys. Sorpresa: els analfabets més grans de cinquanta anys no tenen accés als programes de Benestar Social; tenint en compte que la majoria de la població que accedeix en aquests programes, segons informació del mateix Departament, són dones i que la nostra expectativa de vida està al voltant dels vuitanta anys, doncs, vagin calculant. Però és que resulta que aquest programa, que segons dades del Departament va atendre més de catorze mil persones l'any passat, enguany rep una rebaixa d'un milió i mig, però no d'un milió i mig sobre una gran quantitat, no: 5 milions pressupostats l'any passat; aquest, enguany, 3.500.000 pessetes.

Bé, seguim. Llavors hi ha centres d'autoformació. Se suposa que han de tenir un suport informàtic de noves tecnologies suficients. Aquí jo espero trobar la partida sorpresa que em compensarà de tanta decepció. Busco i hi ha un equipament per a centres i aules de formació d'adults de 5 milions. Llavors penso: «Bé, potser és això, un programa continu, que hi ha hagut molts anys, on hi ha hagut partides importants.» No, no: és una partida nova que s'obre enguany. Llavors, penso: «Bé, potser és que malgrat que la Moció que vam aprovar el Parlament de Catalunya el 26 de febrer deia que s'havia de presentar el mapa abans que s'acabés el curs 97-98, que en la millor de les interpretacions s'acabava el 30 de setembre, i que ningú no coneix, potser és que encara està en període d'allegacions per allò d'estimular la participació social, i estem a portes..., un any més haurem d'estar esperant, però estem a portes de tenir un mapa molt millorat i... Bé.» Però, no, no: resulta que els objectius prioritaris de la Direcció General de la Formació d'Adults per a l'any 1999 ja es fan d'acord amb les previsions del nou mapa de formació d'adults, que ningú no coneix.

7020

I llavors «s'implantarà progressivament» —diu aquí— «als centres els ensenyaments amb estructura modular per a l'obtenció del títol de graduat escolar de secundària». Quin increment de plantilles, quins nous materials, quina formació específica del professorat? No la sé trobar. «Implantar un nou programa informàtic en la totalitat de centres i aules, que facilitarà la gestió i adaptarà les noves metodologies, permetrà la interconnexió i la unificació de procediments i explotació de les dades i la utilització racional dels nous mitjans informàtics i telemàtics». I ara, tot llegint això, ja penso que ens han enganyat, i que ens han enganyat molt, que han defraudat les expectatives socials de tot el moviment cívic que es va manifestar, que Catalunya hauria d'estar orgullosa que els seus ciutadans i ciutadanes adultes reclamin formació: aquesta és la resposta que és capaç de donar el Departament de Benestar Social.

Si les intervencions, la intervenció de la senyora Mayol, que m'ha precedit, no fos suficient per justificar el retorn, la demanda de retorn d'aquests pressupostos, amb el que hem vist de la formació d'adults s'acabaria de completar.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, honorable conseller.

#### El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Xavier Bosch.

#### El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, surto aquí per afegir la meua veu, la veu del meu Grup i els arguments que pugui aportar a tots aquells que les diputades i el diputat que m'ha precedit han exposat des d'aquesta tribuna. Però voldria començar aquesta defensa de les esmenes comentant unes paraules recents del senyor conseller —avui present aquí a l'hemicicle— quan ens va sorprendre amb unes declaracions, que van ser reproduïdes als diaris no sé si amb molt d'encert, fent referència que a Catalunya ja no hi havia pobres. Fins i tot suposant que els mitjans de comunicació haguessin malentès les proves del conseller, se'ns fa difícil pensar què era el que el senyor Comas volia dir. Potser —i llegint el text es podria entendre cap aquí—, potser volia dir que amb el PIRMI —ara renda mínima d'inserció, de fet gràcies a una llei aprovada per aquest Parlament no fa massa temps—, ningú que volgués no podria estar sense ingressos i, per tant, podria deixar de ser pobre. Si el que el senyor conseller volia dir és això, nosaltres continuem sorpresos, ja que, per una banda, cobrar la renda mínima d'inserció no pressuposa sortir de la pobresa. La mínima pensió que aquesta renda aporta, tot i ser molt útil, pot ajudar molta gent a tancar forats o, si més no, poder portar un plat a taula, però no garanteix la sortida de la situació de marginalitat o de pobresa; si la renda mínima d'inserció no assoleix la integració laboral, tal com té com objectiu, la pensió s'acaba i pot tornar la gent a deixar-la com abans de començar a cobrar la renda.

Per altra banda, tots els estudis fets demostren que hi ha un alt grau de presència de la pobresa relativa a Cata-

lunya. L'informe Foessa del Bisbat de Barcelona i de Càritas, de la qual la diputada Imma Mayol n'ha fet de referència llargament fa un moment, parla, per exemple, que un 20% de les persones dels dos barris que envolten aquest Parlament, Ciutat Vella i Poblenou, són pobres segons els paràmetres europeus. I això són elements que cal tenir en compte.

Per altra banda, les paraules del conseller pressuposen, al nostre entendre, que tots els pobres o la gent que està en situació de marginalitat econòmica volen sortir de la seva situació i cerquen solucions o pegats —segons com es miri— com pot ser la renda mínima d'inserció. I s'oblida, quan es diu això, d'aquells que per força o per voluntat resten completament exclosos i completament cronificats en la seva situació de pobresa i marginalitat extremes. Em refereixo, per exemple, als sense sostre, els *homeless*, captaïres, o els romàntics rodamons que volten per les nostres ciutats. Persones amb problemes d'alcoholisme o malalties mentals o sovint les dues coses, que no volen o no poden acollir-se a cap pla de reinserció social. Persones sovint molt joves que viuen al marge de tot i en condicions completament inhumanes. Desgraciadament, els sense sostre només surten als diaris quan són víctimes d'una pallissa o, com va passar no fa gaire al passeig de Gràcia de Barcelona, d'un assassinat. Però no cal esperar que succeeixin fets com aquests per recordar-nos d'ells; qualsevol que es passegi pel centre de Barcelona pot comprovar la seva existència d'una manera continuada. Bé, de fet, durant les festes de Nadal no es veuran perquè l'Ajuntament ens els treu del mig del pas i els acull en albergs. Amb l'excusa del fred, els serveis socials ens permeten fer les compres de Nadal amb les consciències ben tranquil·les. Sarcasmes a part, si qualsevol ciutadà pot comprovar-ne l'existència, també ho poden fer els serveis socials de la Generalitat. I per tant, qualsevol càrrec institucional en pot estar informat.

Això fa, doncs, que les paraules que he comentat al principi del senyor conseller les entengui com a fora de lloc i, sigui quina sigui la seva interpretació, completament inadequades. De fet, podrien ser certes o gairebé sempre i quan els pressupostos que ara discutim fossin diferents i, sobretot, haguessin estat diferents al llarg dels darrers anys. És un pressupost, el de la Conselleria de Benestar Social, que continua sent massa petit en relació amb la resta dels departaments anomenats socials. El conseller d'Economia, el senyor Mas, ens deia en aquest mateix Parlament fa un parell de dies que s'havia fet un esforç per potenciar els departaments socials: Sanitat, Ensenyament i Benestar Social. Que els departaments de Sanitat i Ensenyament són la base del benestar social amb uns serveis universalitzats i gratuïts, en general —dit així, en general—, ningú ho pot dubtar. Sanitat té previst un pressupost de 578.000 milions i a Ensenyament, es preveu gastar per a Ensenyament 361.000 milions. Al costat d'això, els 50.000 milions o poc més previstos per al Departament de Benestar Social representen al nostre entendre ben poca cosa. Especialment, si tenim en compte que no tots aquests diners van als serveis socials.

Avui a Catalunya la política social té encara assignatures pendents, com són ara la definició dels drets que té

qualsevol ciutadà, des d'un punt de vista social, o bé, la plena universalització d'aquests serveis i també l'extensió territorial, avui encara amb moltes limitacions, tal com si estiguéssim iniciant el seu desplegament, quan, contràriament, ja portem una pila d'anys, en teoria, de desenvolupament. I finalment, per acabar el greuge dels serveis socials amb les altres conselleries anomenades socials, fa falta una tercera cosa: recursos econòmics i, per tant, recursos materials i recursos humans. Junta-ment, també, amb una política consensuada, ara per ara inexistent, sobre qui i com ha de pagar els serveis socials.

Per respondre a l'avançada aquesta crítica, des del Govern i des del Grup majoritari se'ns ha anunciat un augment del 9% per a la Conselleria de Benestar Social. Segons els nostres càlculs, el creixement de la Conselleria és de 4.105 milions, és a dir, exactament, un 8,4% respecte a l'any passat, 6 dècimes menys d'allò anunciat; no és molt, però 300 milions són 300 milions. La Direcció General de Serveis comunitaris creix 94 milions, un 3,5 %; la Direcció General de Formació d'Adults creix 87 milions, un 4%; la Direcció General d'Acció Cívica 90 milions, un 13,6%, i el Gabinet del conseller i la Secretaria General 2.890 milions, un 11%. Acció Cívica i el Gabinet del conseller són els que més creixen. Almenys, això segons els càlculs fets de les dades facilitades pel Departament d'Economia i Finances. L'apartat que més creix, proporcionalment, doncs, és el d'Acció Cívica, un 13,6%; una secció, precisament, no lligada directament als serveis socials. I la segona que més creix és el Gabinet del conseller amb un 11%, però que representa en dades absolutes el creixement més important; com he dit, 2.890 milions. Malauradament no podem saber el destí intacte d'aquests diners, perquè aquesta secció de la Conselleria és, com pot comprovar qualsevol persona, un potipoti que inclou transferències per serveis socials, que des d'aquesta tribuna ja s'han referenciat fa un moment, però també nòmines dels treballadors, subvencions discrecionals, despeses de propaganda, relacions públiques, protocol, etcètera. Inclòs també el lloguer de l'edifici del Palau del Mar.

Un creixement, segurament, que es pot qualificar de molt positiu, però que només es pot dir d'aquesta manera si confiem en el Govern i en el que ens diu. També podem pensar malament i creure que no es destinaran prou diners nous d'aquesta partida que ha crescut als serveis socials, o podem, encara, continuar pensant malament i creure que aquest creixement respon exclusivament a l'any electoral que començarà d'aquí a trenta-cinc dies, i a la voluntat de fer callar crítiques i, fins i tot, eliminar les temptacions de fer mobilitzacions enutjoses per part de collectius tradicionalment dolguts amb el Departament i amb la globalitat del Govern. Precisament evitar el que avui ha passat a Barcelona en relació amb ensenyament. En fi, el temps ho dirà. En qualsevol cas, benvinguts, doncs, aquests 4.105 milions nous, però, en tot cas, els demano que facin el favor de no decebre les expectatives aixecades.

Fins aquí arguments estrictament pressupostaris que justifiquen plenament les nostres esmenes. Hi ha, però, altres arguments que els poden afegir i que recolzen la

nostra postura. La majoria d'ells, però, són reiteratius des de fa anys, tal com, per altra banda, els pressupostos del Departament continuen sent continuistes any rere any. Per una banda, els pressupostos continuen amb l'habitual poca transparència i poca precisió en el destí de les seves partides, resten massa oberts a l'arbitrarietat del Departament i deixen poc marge de seguiment i possible crítica dels grups de l'oposició o de la societat en general. També aquesta política porta a la inseguretat del món de les entitats d'iniciativa social i les seves federacions representatives, ja que, a més, es continua amb la política de primar les subvencions per sobre dels convenis. Tampoc no es destinen partides específiques a les entitats o –com he dit– a les seves federacions, uns organismes que, al contrari del que passa amb altres departaments, no tenen cap partida específica en detriment de la seva pròpia seguretat. Tot això demostra massa poca confiança en aquest món de les entitats d'iniciativa social, i per tant, és obvi i reiteratiu recordar que aquestes entitats sense afany de lucre donen eficàcia als recursos públics i fan més barats uns serveis que no pas si ho hagués de fer directament l'Administració pública. Centenars de milers de persones amb dificultats socials i milers de professionals que els atenen, i ben preparats i eficaços, estan en situació inestable degut a la imprecisió del Govern i a la seva política poc segura.

Anant a elements menys econòmics, reiterem la nostra oposició a com està configurada la Conselleria. No és cap novetat si dic que la configuració és més pròpia d'un aparell propagandístic d'un partit que no pas el que hauria de ser un Departament destinat als serveis socials. Demostrarien una voluntat realment social si traspassessin, per exemple, la Direcció General d'Educació d'Adults, o de Persones Adultes, a Ensenyament, com correspon; Adigsa a Política Territorial, per exemple; Incavol i Acció Cívica... allà on creguin que els correspon millor, però en qualsevol cas no pensem que sigui el seu lloc adequat el Departament de Benestar Social, i a més a més deslliurant, per exemple, Acció Cívica de tota responsabilitat pròpia dels serveis socials i passant-ho a la Generalitat o als ajuntaments. I, com saben perfectament el senyor Cleries i el senyor Turull, amb qui he tingut contactes darrerament per altres motius al marge del Parlament, no qüestiono l'existència d'aquests serveis, però, en tot cas, sí que qüestionem el fet que estiguin depenent del Departament de Benestar Social. Si això es produís, creiem que es podrien clarificar les funcions i actuacions de la Conselleria i plantejaríem uns pressupostos de despeses que poc tenen a veure amb el benestar social en aquests moments, i podríem valorar, aleshores, amb objectivitat quins són els pressupostos dels serveis socials, de l'assistència social que proposa el Govern de la Generalitat de Catalunya.

Per anar acabant, una reflexió. Ens trobem en uns moments d'una certa bonança econòmica: les empreses guanyen molts diners i l'atur sembla que està baixant –a poc a poc, però està baixant. Pensem que això no ha de ser excusa per baixar la guàrdia, des d'un punt de vista social. Les bones dades macroeconòmiques no poden amagar l'augment de les diferències socials, ja que la riquesa que es pot anar produint no és homògè-

7022

nia, sinó que tendeix a acumular-se precisament allà on ja hi ha diners prèviament. A més a més, un moment de bonança ens ha de servir per preveure i preparar un hipotètic període futur de crisi. Ara és el moment de preparar el futur i el moment d'anar treballant per fer un país més just.

Aquests pressupostos, senyores diputades, senyors diputats, al nostre entendre i pels arguments exposats, no volen acomplir aquests objectius. No són prou garantia per permetre la integració de totes les persones amb algun grau de dificultat; tampoc no preveuen eventualitats futures de possible crisi o recessió econòmica; són uns pressupostos d'anar fent, de qui dia passa any empeny.

I finalment pensem que no hi ha voluntat de posar els serveis socials a l'alçada de les altres bases, com poden representar altres conselleries de la Generalitat, de l'estat del benestar; no és una pota sòlida, en tot cas és una pota coixa d'un tamboret anomenat Benestar Social.

Per aquests motius, des del Partit per la Independència –i em sembla que en aquests moments ho puc afirmar des de la globalitat del Grup Mixt–, podem afirmar que mantenim les esmenes presentades al Departament de Benestar Social, que les sotmetem a votació i demanem el seu vot favorable.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

#### El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, i en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula, en primer lloc, el diputat senyor Rafael Hinojosa.

#### El Sr. Hinojosa i Lucena

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, estem, una vegada més, aquí, debatent un tema important que és el pressupost d'un departament, per mi un departament emblemàtic del Govern de la Generalitat.

Espero poder donar satisfacció a totes les persones que hi han intervingut, compartint amb elles part dels seus discursos, perquè no aspiro a tenir, ni el meu Grup l'aspira a tenir, la raó en tot. Aquest és un tema, com tants d'altres, en què és millor buscar complicitats i consensos, perquè els temes són importants i els hem de resoldre –com vostès veuran, al llarg de l'exposició que faré, sobretot en alguns aspectes molt concrets–, els hem de resoldre –dic– amb voluntat de col·laboració de tothom.

Deixin-me dir, de totes maneres, la nostra. És a dir, vostès han pogut explicar el que pensen del pressupost; permetin-me que digui el que nosaltres pensem d'aquest pressupost. Nosaltres creiem honestament que aquest és un bon pressupost, és un millor pressupost que els darrers que jo he pujat a aquesta tribuna a defensar. És un millor pressupost perquè té major dotació, i és un bon pressupost perquè continua en la línia de l'afirmació, del convenciment d'uns quants principis que el nostre Govern, que el nostre president ha anat manifestant, en aquesta tribuna i en altres, que no és

altre que el del manteniment, el sosteniment de l'estat del benestar.

No es pot negar que el Govern té una decidida voluntat política de mantenir els eixos fonamentals de l'estat del benestar, i això ho ha demostrat amb els pressupostos que ha presentat aquest any aquí, i que vostès coneixen, tant el d'Ensenyament com el de Sanitat, com aquest que avui comentarem aquí, que estem comentant aquí.

Ha dit la senyora Geli que en el que no estava d'acord no era tant en les xifres –que també–, sinó en el model. La senyora Geli això no és la primera vegada que ho diu aquí, en aquesta tribuna, ens ho diu repetides vegades: «El model de vostès no és el que nosaltres voldríem». També vostès m'han sentit que jo li he dit que el model, de fet, és un model que el tenim marcat per la Constitució, la Constitució espanyola i l'Estatut, que és un model que està inclòs en l'article 27, si volen, que és el de l'ensenyament, el 40, el 41, el 50, que són aquells articles que defineixen com ha de ser, i els recomano una lectura molt detallada, molt específica, sobretot del darrer incís, del 41, que parla dels serveis socials i de com aquests serveis socials són lliures –diu la Constitució.

La senyora Geli ens ha dit algunes coses que m'interessa molt comentar, perquè, a més, ha coincidit també amb una part de la intervenció de la senyora Imma Mayol. La senyora Imma Mayol ens ha exposat un acudit d'un famós humorista, perquè hi ha uns ciutadans de Sants - la Bordeta que estan protestant perquè volen un centre de dia, volen una llar, i diuen: «Bé, quan es farà?». Però la senyora Imma Mayol i la senyora Geli –que també ha dit que Barcelona estava paralitzada i que no s'havia fet ni una inversió en aquest terreny–, uns i altres governen a l'Ajuntament de Barcelona, i uns i altres saben per què no hi han aquests locals; saben perfectament que l'alcalde, l'exalcalde de Barcelona, no ha volgut cedir, amb les condicions que altres ajuntaments els cedien, els locals, els terrenys perquè es poguessin fer els equipaments.

Però, com que ara hi ha una campanya a Sants - la Bordeta i demanen un centre determinat en un carrer determinat, el número 10 d'un carrer determinat, també és bo saber que l'Ajuntament, una carta de l'Ajuntament, diu que aquest local, en concret, al carrer Verge, el número 10, un local de 635 metres, no permet la construcció d'una residència assistida i, per tant, els impossibilita el límit d'habitatges tutelar i centres de dia. És a dir, diu: «Referent al destí del dret de superfície, la superfície que correspon al carrer Verge número 10, 635 metres quadrats, no permet la construcció d'aquest centre de dia». Hi ha gent que està animant, entre ells l'humorista Gila, està animant els veïns a manifestar-se i a demanar un local, un local que l'Ajuntament sap que ha dit que no es pot fer aquest... I hauria de saber l'humorista senyor Gila..., però sobretot a les associacions de veïns els faríem un favor, i l'Administració local, haurien de saber que la disposició del Govern de la Generalitat és fer un centre de dia a Sants, a la Bordeta, a Sants - la Bordeta, no a Vila i Vilà, que l'ha mencionat em sembla que la senyora Imma Mayol, sinó a Hostafrancs - Sants, quan l'Ajuntament posi a

disposició un solar amb les necessàries condicions tècniques d'urbanisme, la Generalitat l'entrarà en la seva programació i el farà en el moment que ells vulguin; es poden estalviar els segells de l'acudit i es poden estalviar el malhumor que provoca sempre haver de posar la gent al carrer per manifestar-se demanant coses que les poden tenir, simplement, mitjançant el diàleg i la comprensió, com s'ha fet, efectivament, amb el nou alcalde. El nou alcalde ha desencallat amb el conseller, o el conseller amb l'alcalde, han desencallat aquest tema i estem en disposició d'entrar en un diàleg i poder avançar en aquest terreny.

Han parlat, vostès... Jo crec que hem avançat molt perquè ara, avui, no s'ha parlat en cap moment de la supressió del Departament. Recordo que la primera vegada que vaig pujar a aquesta tribuna es demanava la supressió del Departament; veig que avui tothom accepta la utilitat d'aquest Departament, excepte el senyor Bosch, Xavier Bosch, que diu que no, que està mal configurat i que la solució seria la seva dissolució. Bé, quan vostès governin, ja ho faran, però mentrestant nosaltres creiem que això ha de funcionar d'aquesta manera.

Tots han parlat, inclòs el senyor Ridao... Abans li vull dir una cosa, al senyor Ridao: ha parlat dels pressupostos de campanyes de publicitat... Vostè ja sap, perquè això ja li ho vam dir l'any passat, que en els pressupostos que diuen «publicitat» hi ha també la publicació dels edictes: no podem rebaixar aquestes partides si no volem evitar que es publiquin els edictes; és a dir, no hi ha aquesta publicitat en el sentit comercial de la paraula.

Respecte a la formació d'adults, que la senyora Tolosana ha tingut una intervenció magistral, com quasi totes les que ella fa, perquè és una persona preparada, i a més serena, quan puja a la tribuna, miri, l'única resposta, per no entrar en la contradicció dels números, és que vostè vagi seguint el desenvolupament del pressupost i vagi veient com el que diu el programa, el creixement que diu el Projecte de pressupostos és real, s'aplicarà i totes aquelles funcions que vostè ha llegit, molt encertadament, que diu el Govern de la Generalitat, emparat per la seva Direcció General, dels objectius i dels fins de la formació d'adults, veurà com es van complint.

No entraré en més detall, però estic segur que vostè, amb les preguntes que té plantejades, les respostes que rebrà o ha rebut, més les interpellacions que ens farà i les mocions conseqüents, ens permetrà anar aprofundint en els criteris que vostè té i nosaltres respecte a aquest tema.

La senyora Imma Mayol ens ha dit una cosa que no estic disposat a discutir-li. Ella diu: «Escolti'm, Foessa ens ha fet un informe que diu que hi ha un determinat sector de la població que està en la pobresa, i mentre no tinguí altres xifres jo em crec aquestes». Bé, vostè té altres xifres, perquè la Generalitat té un pla integral de lluita contra la pobresa, que té altres xifres. Que vostè pot qüestionar, pot dir: «No m'interessa, no són veritat, no són certes» —la senyora Geli amb el cap em diu que no, que no són certes, segurament, les xifres—, però el pla existeix, l'acció existeix, i un informe donant comp-

tes o, com a mínim, fent un balanç del que s'ha fet fins al mes de juny de l'any passat existeix, i les associacions interessades en el tema el tenen.

Però m'és igual, és que no estic disposat a discutir-li la gravetat del tema, perquè només que hi hagi tres pobres en el meu barri, o un pobre en el meu barri, per mi és un drama. Per mi és un drama veure un pobre que, a més, dorm en un banc a la Meridiana, al final de la Meridiana, i no hi ha manera de solucionar-ho. Doncs això ja és un drama. Ara, d'això a dir: «Vostès no fan res»..., home, no és cert: hi ha un pla de lluita contra la pobresa, hi ha un PIRMI... Que és important, el PIRMI, no és broma: s'han invertit prop..., aquest any s'invertiran 800.000 milions de pessetes, pràcticament..., perdó, 8.000 milions de pessetes —no 800.000, què més voldríem!, 8.000, senyor Roc Fuentes, 8.000, o prop, perquè les xifres que jo tinc són aproximades—, i és una partida oberta, com vostès saben; hi han deu mil famílies que estan rebent el PIRMI i és, com vostès saben, una partida oberta, perquè no es pot estipular, i la pretensió és poder ajudar totes aquelles persones que realment ho necessitin.

Però no ens tirem els números al cap, hem de lluitar. És el mateix que li puc dir al senyor Xavier Bosch. Escolti'm, la pobresa ens preocupa tant com a vostè. Vostè també invoca l'informe Foessa: vostès saben que aquest informe està qüestionat, no per nosaltres, per molta altra gent. Està qüestionat, aquest informe, perquè depèn d'on poses el nivell, i el concepte de «pobre» vostès saben que és molt discutit: un pobre d'aquí és un ric del sud, de més al sud, i un ric d'aquí, o un de mitjanament ric d'aquí, potser és pobre respecte a un de més al nord. Però és igual, no intento dissimular el tema; el tema existeix, la pobresa existeix, i la voluntat decidida de lluitar en contra de la pobresa també.

Deixi'm dir quatre paraules —mentre vostès intervenen, jo pensava poder donar-los més explicacions, però puges a la tribuna i el temps vola—, deixi'm dir-li alguna cosa d'Acció Cívica. I hauria d'haver-li dit, senyora Tolosana, que de totes maneres aquest Departament que vostè valora tan poc, Déu n'hi do, la feina que fa: l'any 97 cent trenta-vuit mil persones, quasi cent trenta-nou mil persones hi han passat, i d'ells —que és una de les coses que a mi m'impresionen més—, cinquanta-cinc mil, quasi cinquanta-sis mil són joves. I dic que m'impresiona més perquè sempre he pensat que l'educació d'adults és una segona oportunitat, i que un jove de setze anys hauria d'haver aprofitat, o la societat, o ell, o els pares, qui sigui —no culpabilitzo ningú—, hauria d'haver aprofitat l'oportunitat primera per tenir formació. Però la veritat és que cada vegada hi ha més joves que intervenen en aquests programes. Jo crec que és francament una tasca importantíssima, la que fan.

D'Acció Cívica només repetiré el que he dit altres anys. Vostès no hi creuen, alguns ho manifesten; el senyor Ridao cada any diu que no hi creu, i hi posa altres adjectius que jo no comparteixo. Però, escolti'm, Acció Cívica, aquest any, el seu pressupost puja en dues partides molt importants. Una de 60 milions, en favor dels casals de la gent gran —és important, atendre la gent gran. Però hi ha una altra partida, que dobla, que és la lluita contra la xenofòbia. I és important aquesta parti-

7024

da, és molt important. I l'acció que es fa a través d'Acció Cívica és..., si no la fes Acció Cívica, qui la podria fer? Qualsevol altre institució. Però l'hauríem de crear, i en diríem una altra cosa. Però, senyor Ridao, segur que l'activitat que fa Acció Cívica és molt important. Ja veurà com..., avui no ho han dit molt, vostès, però ja veurà com la propera legislatura, que tornarem a governar, doncs, aquesta institució funcionarà; però, si no fos així, si això que vostès diuen per animar-se «vostès ja..., ja ho farem nosaltres»-, això que han dit constantment a la tribuna, veuran com vostès tampoc la trauren, aquesta Direcció General, perquè és important, és francament bàsica.

Han criticat el creixement –i acabo amb això, senyor president, per donar temps a la meua companya–, han criticat que la partida d'ajudes a la família estigui en el Gabinet... –la senyora Geli–, en el Gabinet del Conseller. Jo crec que no és rellevant, on estigui ubicada. Crec que el que és rellevant, el que és realment important, és que hi han 400 milions de pessetes pressupostats que l'any passat no hi eren: aquest any no hi són, i, en canvi, hi són en el pressupost de l'any que ve. Crec que això és el que és rellevant. Disposats a discutir si ha d'anar amb un departament o altre..., bé, podem estar sempre disposats a discutir-ho: l'important, allò important, és que el Govern fa aquesta decidida voluntat de posar 400 milions, que evidentment no resoldran com voldríem el tema, però que és un pas endavant en la protecció a la família.

Jo crec, honestament, crec que aquestes esmenes a la totalitat que vostès han presentat –totes elles basades..., ben justificades, o almenys amb tot l'esforç possible per justificar-les des de la tribuna per part de les persones que han pujat–, en el fons, si les analitzem, no són esmenes de devolució. Aquestes esmenes poden ser esmenes per entrar en el debat de les partides, en el debat de la despesa, si es fa o no adequadament. Però, si es vol parlar de devolució al Govern, hauríem d'haver fet un discurs més en la línia del que feia la senyora Geli, de dir: «Escolti, el que qüestionem és tot això». Però aquí es qüestionen partides, i jo crec que els raonaments que jo he sentit no justifiquen aquesta intencionalitat de devolució al Govern del pressupost.

I és per això que nosaltres votarem en contra de les seves esmenes. Compartint alguna de les coses que han dit, però lamentablement les coses són com són i els recursos són els que hi han, i aquests creiem que són suficients per fer la política que volem fer.

Gràcies, senyor president.

#### El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per continuar la intervenció del Grup de Convergència i Unió, el torn en contra, té la paraula la diputada Rosa Bruguera, per un temps màxim de dotze minuts.

#### La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president. A veure, jo voldria començar parlant de l'Incavol. Alguns de vostès saben que hi tinc una especial debilitat. (*Veus de fons.*) Senyor Ridao, no pateixi per això, que no m'allargaré tant, amb

totes les coses que fa, perquè vostè ha pogut llegir la memòria i, per tant, ho saben a bastament. Ara, una primera constatació és que fan moltes coses amb un pressupost molt escàs. Aleshores, jo crec que valdria la pena pensar..., dir com nosaltres podem saber, com podem valorar, el bon ús que en fan, d'aquest pressupost. Doncs, miri, senzillament, de dues maneres molt clares: primera, veient el que fan. Els ho diré amb una frase evangèlica, és allò de dir: «Per les seves obres els coneixereu». Doncs, bé, l'Incavol, vostès saben tot el reguitzell de coses que fa, però jo voldria destacar només dos temes.

Una: l'edició especial que ha fet, per a les associacions censades a l'Incavol, del llibre *Socorrisme*, que ha sigut conjuntament amb la Creu Roja. Aquest llibre ha sigut de gran utilitat per a totes aquestes associacions, i crec que valia la pena de destacar-ho.

La segona: les orientacions per a l'elaboració d'un pla de formació del voluntariat a les entitats. Aquí, en la presentació, comença d'una manera que crec que és molt..., que és molt maca, perquè defineix una mica com actua l'Incavol; diu: «Qualsevol de nosaltres ha passat per l'experiència d'haver de fer alguna cosa nova i de no saber massa bé com sortir-se'n...» Per tant... I aquí, a partir d'aquest llibre, i a partir de tots els curssets, de totes les jornades que fan, es donen respostes i s'orienten a totes aquelles entitats. Per tant, aquest són materials que –juntament, ja li ho dic, amb les jornades, amb els cursos, amb els seminaris– donen un bon servei a totes aquelles associacions i persones que volen col·laborar a fer una societat més justa i més humana.

Un segon punt: hem d'escoltar el que diu la societat. Tots nosaltres coneixem diverses entitats, diverses associacions, i sabem com valoren l'Incavol. I, a més a més, jo els diria que fa pocs dies, en aquest mateix Parlament, vam tenir una reunió, d'aquelles que fem informals, de diferents representants dels diferents grups parlamentaris, i en un moment que es parlava d'una campanya important, va sortir: «En això, ens pot ajudar l'Incavol». És a dir, hi havia un reconeixement tàcit, o sia, claríssim, que en totes les coses que realment són importants, en què es necessita col·laboració, allà tenen l'ajuda de l'Institut Català del Voluntariat.

Vostès recordaran també que l'any passat es va crear el Servei Català del Voluntariat. I els voldria donar unes molt poques xifres: 15.047 usuaris n'han fet ús fins a l'octubre del 98; s'han iniciat accions i actuacions...

#### El president

Guardin silenci, si us plau.

#### La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president. ...de voluntariat, 400 nous voluntaris, i 128.780 persones han fet, diguem-ne, una immersió, una visita a la web. Aquestes són les xifres. Per tant, aquest pressupost, jo crec que ja porta incorporada la pròpia defensa, i jo no cal que hi afegixi gaire més coses.

Voldria parlar també, molt poc, molt breument, d'Adigsa. Hi ha hagut un primer acord, que són..., 114 asso-

ciacions de veïns van acordar de finalitzar totes aquelles obres de rehabilitació l'any 2004. Aquest ha estat un acord important, un acord important que facilita la recuperació d'un habitatge digne per a moltes famílies.

El senyor Ridao deia que Adigsa només fa rehabilitació, i això, realment, és veritat. Però potser..., segons si la dependència hagués sigut d'un altre departament, potser no s'hauria pogut fer aquesta rehabilitació de la manera com s'ha fet. Miri, la major part de les obres les fan empreses d'inserció social, i jo diria que amb resultats francament encoratjadors. L'any 98 s'ha actuat a 42 barris d'arreu de Catalunya: hi han participat 123 entitats, també han col·laborat 15 ajuntaments, i cal destacar que la Fundació Pere Tarrés i la Favibc hi han tingut un paper molt important; el nombre de projectes ha sigut de 168. Crec sincerament, doncs, que també amb Adigsa estem en el bon camí. Això, el treball amb les empreses d'inserció social, es va començar com un pla experimental fa tot just un any o un any i mig, i, donat l'èxit, serà la base de totes les futures actuacions.

Per tant, per una i altra cosa, francament, el nostre Grup votarà en contra de les esmenes de totalitat.

A part d'això, també els volia dir que tant en un apartat..., tant en l'Incaivol com en Adigsa, jo avui rellegia els treballs que fan fer les ponències aquelles de «Catalunya demà», i ens deien: «El paper de la societat civil serà de donar resposta a aquestes demandes» –parlava de les demandes socials–, «i el de les administracions públiques, canalitzar-les i ordenar-les, afavorint el seu marc d'actuació.» I deia: «Hem de ser capaços, el Govern i la societat civil, de trobar un punt en comú per aclarir els nivells ètics de la convivència: les administracions han de facilitar les tasques i les plataformes; la societat civil ha de posar iniciatives i imaginació.» És, doncs, això, el que s'està fent des d'Adigsa, des de l'Incaivol, i, evidentment, també des d'altres departaments i des d'altres direccions generals del Departament de Benestar Social.

Parlant de l'ICASS, jo crec que aquest any és relativament fàcil, la defensa del pressupost de l'ICASS. Dic «relativament», i ho dic molt sincerament, perquè sempre que es parla d'actuacions adreçades a persones, a famílies que pateixen unes determinades problemàtiques, unes dependències, unes discapacitats que les fan mereixedores de tota la nostra atenció, sempre els recursos seran pocs, per molt que vulguem. Però també és bo de reconèixer que l'augment d'un 9,84% és un bon augment, respecte a l'any passat.

Abans d'entrar en el detall d'actuacions concretes del pressupost, del pressupost de l'ICASS, jo també voldria parlar de models. Crec que alguns de vostès, o almenys això és el que em sembla, s'han quedat amb unes teories que eren molt avançades a la dècada dels seixanta..., cinquanta o seixanta, per allà, però que ara, després de..., gairebé quaranta anys i escaig després, amb els grans canvis que ha experimentat la societat –canvis de tota mena, que afecten..., canvis, com és lògic, polítics, que és el més important, econòmics, familiars, culturals, i també tecnològics–, aquelles teories ja formen part del passat; Europa, de la qual nosaltres formem part, va per un altre camí. Per resumir-ho, els lle-

giré uns paràgrafs de les conclusions del grup de treball social del «Catalunya demà», que va ser presidit pel senyor Rubert de Ventós, i aquest grup deia: «S'ha de reconèixer que és una gran riquesa poder disposar d'un gran nombre d'entitats privades que estan fent serveis socials, completant tasques de les entitats públiques, i que ho farien millor i de manera més exacta si hi hagués una col·laboració i una ajuda més eficient de l'Administració. Per això és important que les entitats públiques no només proclamïn, sinó que també apliquin amb rigor i amb generositat el principi de subsidiarietat, promocionant les activitats que poden fer amb més eficàcia les entitats privades.»

Miri, crec que realment és important pensar que el que nosaltres volem donar és un servei, el que nosaltres volem és que realment es doni aquell servei que les persones necessiten. I aquí, com és lògic, s'ha de comptar amb tots: amb la iniciativa privada, com és lògic, però també amb el control públic i amb el que es pugui aportar des del punt de vista del Govern.

Hi ha un altre punt de què parlàvem abans: de les persones grans. Miri, per mi és molt important la llibertat de les persones: quan una persona es troba en la necessitat d'haver d'anar a una residència, el menys que pot fer, el menys que li podem oferir és que pugui triar aquella residència on ella vulgui anar. Aquesta persona es troba que ha deixat la seva casa, la casa on ha viscut, que ha de deixar aquelles coses que ella estima, i que moltes vegades ha de deixar les persones també amb què ha conviscut gran nombre d'anys; doncs, almenys, que pugui triar aquella nova residència que serà..., en la qual passarà els últims anys de la seva vida. Per tant, nosaltres, en aquest sentit, creiem que és important l'ajuda econòmica que es dona. Encara que, quan vostès parlaven del xec..., escolti'm, no és un xec, ben bé, el que es dona, sinó que vostès saben que es donen uns diners adreçats a les persones, però que no se'ls donen personalment, sinó que aquest va endossat a la residència. És a dir, hi ha un acord amb les residències..., amb un determinat nombre de residències, no pas d'una manera genèrica poden anar a qualsevol, sinó que han de tenir una qualitat, i han de passar uns barems, que posa el mateix Departament. Per tant, en aquest cas, no totes les residències són realment factibles d'arribar a aquests acords. Per cert, hi ha residències municipals que no poden optar a la col·laboració amb la Generalitat per no tenir els estàndards de qualitat que des del Departament de Benestar Social s'exigeixen. I, com és lògic, realment, per què s'ha de concertar amb aquest tipus de residències quan n'hi han d'altres que tenen una qualitat més alta?

El senyor Ridao ens deia com és que hi ha tantes persones assalariades..., vull dir, tants funcionaris, o tantes persones, en les residències, quan realment només ocupen un nombre determinat, que gairebé resultava a empleat per persona. Miri, ha de pensar que a les residències cada vagada s'hi arriba en unes condicions físiques i psíquiques més greus. Això per una part, però per una altra ha de tenir en compte que les residències han de tenir un personal les vint-i-quatre hores del dia –per tant, tres torns–, i a més ha de cobrir els caps de

7026

setmana; vol dir que com a mínim això s'ha de dividir entre quatre, com a mínim, quan no és entre més.

Només deixi'm que li digui molt breument que, en deu anys, les places de residència per a gent gran s'han incrementat d'un 58,5%; en cinc, les places de centre de dia s'han incrementat d'un 220,8%; que, les llistes d'espera, només... –telegràficament–, al començament de l'any 2000 només hi haurà llistes d'espera a la ciutat de Barcelona, i que volia destacar un programa, que és «Viure en família», perquè suposa un canvi en la forma tradicional d'abordar l'atenció a les persones grans. Vostès saben que aquest serà un pla assistencial personalitzat i pactat amb la família; tindrà un personal de referència i, per tant, serà gairebé fet a mida. Hi haurà 100 milions més de pessetes, al llarg de l'any 99, per adequar els domicilis de les persones grans amb capacitats...

### El president

Senyora diputada, ha exhaurit el seu temps.

### La Sra. Bruguera i Bellmunt

Senyor president, em permet només trenta segons? Volia parlar encara dels llocs de treball sociolaborals que es crearan, dels 100 milions més del PUA, però deixaré això per un altre moment.

Però sí que em permetran que els digui alguna cosa, o si no, no em quedaria gaire tranquil·la. Vostès abans ens han acusat d'electoralisme; ens han acusat d'enganyar la gent: «Vostès enganyen la gent», s'ha dit concretament. Permetin-me que els digui: nosaltres no ens atreviríem mai a dir una cosa semblant; jo crec que, a veure, això són paraules que, almenys, a mi m'agradaria que desapareguessin del nostre llenguatge, d'aquesta cambra. El fet de l'electoralisme, creguin que, si més no, tens la impressió que des de les files del Govern es veu d'una manera i des de l'oposició d'una altra, però, per descomptat, si algú les fa, les fem tots. En tot cas, francament, em sembla que és un tema que val més no posar-nos-hi.

### El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per fixar la posició del Grup Popular, té la paraula la diputada senyora Dolors Nadal.

### La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Només per anunciar el vot en contra del Grup Popular, donat que en la intervenció de la nostra portaveu en les esmenes de retorn del pressupost va quedar clara la incidència que havia tingut el nostre Grup Parlamentari en la confecció del pressupost de Benestar Social, especialment en allò que fa a la introducció de partides que beneficien la família. Per tant, reiterar només el vot en contra de les esmenes presentades.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

### El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Havent acabat el debat, posarem a votació les esmenes a la totalitat del Departament de Benestar Social.

Demano a les senyores diputades i als senyors diputats que es preparin per a la votació. Ocupin els seus escons.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena a la totalitat del Departament de Benestar Social ha sigut refusada per 33 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Procedirem seguidament a debatre les esmenes a la totalitat del Departament de Medi Ambient. Iniciaran les intervencions, en primer lloc, el Grup Socialista: la diputada senyora Montserrat Tura, per un temps màxim de trenta minuts.

### La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, els que tractem temes de medi ambient sempre tenim la sensació que, quan comencem el llarg debat dels pressupostos, més que l'interès pel contingut del debat polític, la sensació que tenim tots és «sort que arribem al final», perquè això del medi ambient sempre està al final, eh? Per tant, si l'entusiasme perquè estem arribant al final els permet de prestar una certa atenció a aquells –a aquells i a aquelles– que debatem temes de medi ambient, ens sembla, certament, que, tractar de la qüestió mediambiental i fer l'anàlisi del que succeeix en l'àmbit dels pressupostos en aquest apartat de l'acció del Govern de la Generalitat és un tema certament important. Perquè, si hi ha un departament de medi ambient en un govern que no creu en polítiques ambientals, esdevé un contrasentit, especialment evident quan s'analitzen els pressupostos d'aquest Departament i, per tant, no hi ha millor contrastació de la paraula dita i de la paraula escrita amb l'acció realitzada que quan s'analitzen les memòries respecte als objectius buscats i les xifres respecte als recursos plantejats per aconseguir aquests objectius buscats.

I en el tema de medi ambient ens passa sistemàticament això. Jo crec que fins i tot amb el nom del Departament –sovint s'ha dit: «Hem estat la primera comunitat autònoma que ens hem dotat d'un departament de Medi Ambient»–, fins i tot amb el nom del Departament s'ha fet, a vegades, ostentació d'una certa moda, d'un cert requeriment social que aquest tema fos present, però després i a la pràctica, l'acció no ha estat la que tots esperàvem i desitjàvem quan es va produir la seva creació.

I durant aquest darrer període de sessions, certament, hem sentit sovint, fins i tot de manera reiterada en aquesta cambra –com si d'un eslògan publicitari es tractés–, per part del president de la Generalitat, molt sovint, frases intentant fer-nos creure que la política ambiental del seu Govern era admirable i admirada internacionalment, sobretot a Europa. I la veritat és que no sabem exactament en quin mirall s'emmiralla el president Pujol ni quins informes se li fan arribar, perquè és cert que de vegades hi han informes favorables, però, a més a més dels favorables, cal també fer-li ar-

ribar altres informacions, fer-li arribar altres visions d'una realitat no sempre tan fantàstica, no sempre tan extraordinària com ens ha vingut a explicar algunes vegades el president durant aquests darrers mesos.

Perquè si analitzem l'informe sobre l'increment d'emissió de gasos d'efecte hivernacle a Catalunya, si analitzem la situació, encara avui, dels rius catalans, si recollim la premsa d'aquest estiu, quan parlava de catàstrofes sobre l'escassa fauna fluvial d'aquest país, o la destrucció pel foc d'espais d'interès natural insubstituïbles, o la ineficàcia aplicació de la Llei de residus en molts indrets de Catalunya, o la lentitud en el desenvolupament d'aquells instruments d'ordenament dels espais d'interès natural a Catalunya i un llarg etcètera que podríem analitzar avui, no hi ha gaire motiu perquè es produeixin aquestes afirmacions de cofoisme, bastant artificials i, molt sovint, lleugeres de contingut.

Voldria dir que no pretenem ser catastrofistes i no ho veiem tot absolutament malmès i fet malbé. Som també conscients que una certa millora s'ha produït —no més faltaria que en divuit anys de govern democràtic a Catalunya i d'institucions recuperades no hi haguessin millores en el camp ambiental al nostre país— i, per tant, nosaltres som d'aquells que també creiem que cal emocionar-se quan un riu que ha estat una claveguera morta, sense possibilitats de vida, torna a tenir una certa vida i s'hi troben, novament, capgrossos; per tant, no es pensin que no som conscients de la realitat. Ara, el que sí que és veritat és que la situació de l'aigua dels rius a Catalunya no és la que podem veure ara mateix en l'exposició sobre l'aigua en el Palau Robert; la situació d'alguns rius a Catalunya s'assembla més aviat a la que jo veig cada dia quan vaig cap allà on visc i em miro el Besòs de prop. I per tant, a més a més d'aquestes imatges bucòliques dels temes paisatgístics del nostre país, cal veure també realitats que cal canviar i, per tant, esforços pressupostaris que cal esmerçar.

En els darrers quatre anys, aquest Departament ha vist com li queien en picat —que es diu— les seves possibilitats d'intervenir sobre la realitat perquè els seus pressupostos van patir una davallada molt important i mai més s'han tornat a refer. I aleshores, com que durant aquests debats d'esmenes a la totalitat dels diferents departaments de la Generalitat tothom ha volgut aplicar al departament que esmenava el criteri de ventafocs i tothom ha dit que el seu departament era ventafocs —que si Justícia, que si Benestar Social...—, i aleshores, com que aquesta terminologia està molt gastada i també l'hem aplicat de vegades en el tema de Medi Ambient, i hem dit que era la ventafocs, perquè, realment, té un pressupost en el seu conjunt que no arriba al que són algunes direccions generals d'altres departaments, se m'acudeix que, tenint en compte que el Departament de Medi Ambient era tot just un nadó quan van decidir de retallar-li fortament l'alimentació pressupostària, el que li podríem dir és que és el Departament raquític de la Generalitat de Catalunya. Saben que el raquíisme és un dèficit vitamínic en el creixement, i aleshores, realment, a aquest Departament, el que se li ha efectuat ha sigut una disminució tan dràstica de les seves aportacions de recursos que difícilment pot desenvolupar-se amb normalitat.

Farem una repassada molt ràpida a les raquíiques direccions generals de què aquest Departament disposa, i certament, els pressupostos d'aquests darrers tres anys, i amb aquest que analitzem ara quatre, no ens porten a cap tipus d'eufòria. Però, a més, es produeixen..., perquè es facin una idea de per què diem que són dotacions tan mínimes, i que de vegades arriben a ser ridícules, i que difícilment poden resoldre els problemes que el país té plantejats en matèria ambiental, els posarem alguns exemples gràfics d'algunes coses que contemplen els pressupostos. Per exemple, hi ha un apartat en el qual parla de programes de col·laboració amb l'Administració local per tal d'aconseguir fomentar actuacions en pro de la incorporació de criteris de sostenibilitat en tots els sectors socials i econòmics. Dit així, és allò que els deia abans, que les frases, les paraules dites en matèria ambiental, sempre sonen bé i sempre hi estem d'acord. Però després els diré una altra cosa. En aquesta partida de col·laboració amb l'Administració local per aconseguir aquesta incorporació de criteris de sostenibilitat —un tema molt important i seriós— s'ha produït un increment del 900% respecte a l'any passat. Imaginin-se que contenta que he d'estar perquè finalment s'ha escoltat alguna de les coses que diem i s'ha produït un increment del 900% respecte al pressupost de l'any passat. Només que ara els hauria de dir: el pressupost de l'any passat era de 5 milions de pessetes per a tot Catalunya; per tant, un 900% vol dir que aquest any tenim, per a tot Catalunya, més o menys per a aquests mil municipis que hi ha a tot Catalunya, que han d'aplicar criteris de sostenibilitat i implicar els diferents sectors socials en aquesta campanya de col·laboració amb el Departament, la magnífica quantitat de 45 milions de pessetes.

O per exemple, a la Direcció General de Qualitat Ambiental també hi trobem un apartat que parla de «col·laborar en l'àmbit local en els plans de vigilància i control de les emissions generades pel trànsit», un tema fonamental, amb el tema dels gasos d'efecte hivernacle, i per tant, un tema fonamental per a aquells que realment ens sembla que aquest és un problema que no hi prestem prou atenció. I certament, les paraules tornen a sonar molt bé, la frase és una frase que compartim, que signem, que subscrivim. La dotació, per a tot Catalunya, és de 5 milions de pessetes. És clar, aleshores, és això de les direccions generals raquíiques i del Departament raquíic que, certament, se'ns fa molt difícil entendre com, amb aquest tipus de plantejaments i de dotacions pressupostàries, volen que donem la volta a la situació ambiental a Catalunya. En matèria de patrimoni natural, hem criticat sempre el fet que Medi Ambient tingui molt poques competències en l'àmbit de la salvaguarda, la defensa, l'acció, la gestió dels espais naturals. Té, però, una direcció de Patrimoni Natural, i en aquesta Direcció de vegades es fa difícil de veure finalment quines inversions cal plantejar, o quines subvencions planteja per millorar alguns espais.

Acabem arribant, una mica, a la conclusió que, com a grans inversions en aquest camp, hi ha les millores d'alguns camins a la zona volcànica de la Garrotxa, o la senyalització dels espais d'interès geològic al massís del Pedraforca, però, clar, això no és el que nosaltres volem que es faci en matèria de protecció, salvaguarda

7028

i preservació dels espais naturals i de la biodiversitat en el conjunt de Catalunya. Per tant, ja els dic que la música en aquest Departament sempre sona bé; l'aplicació pràctica, la dotació de recursos, és terroríficament decebedora.

El conjunt d'inversions del Departament disminueix un 33%, un país al qual tant li queda per fer en matèria mediambiental, que tan important seria que fos capdavanter i demostrés quantes coses es poden fer en un país tan ric en biodiversitat: amb tants rius, amb tant litoral, amb tanta muntanya, amb tant bosc, resulta que les inversions disminueixen un 33%. I aquelles inversions adscrites a la Secretaria General del Departament disminueixen en un 70%. Fantàstica política mediambiental d'aquest tombant de segle per a aquest nostre país!

Saben que per a dos temes fonamentals d'acció en el territori, aquest Departament té adscrits dos organismes, dues juntes: la Junta de Sanejament i la Junta de Residus, que, com els seus noms indiquen, una es dedica a sanejar aigües residuals, i per tant a intentar recuperar la situació degradada dels nostres rius, i l'altra, als residus, tema gravíssim a Catalunya.

Bé doncs, podem analitzar així molt per sobre les dues juntes i descobrirem que a la Junta de Residus es produeix una disminució dels ingressos propis del 25%, i que és una junta que el Govern ha decidit deixar a càrrec de les aportacions externes, és a dir que sigui el Ministeri qui li porti més recursos, i certament fa una previsió en el pressupost que serà el Ministeri qui hi aportarà 516 milions més que l'any passat, no sabem si estan confirmats o no, però, en tot cas, que sigui un altre organisme qui hi porti recursos, que siguin les aportacions procedents de la Llei d'envasos i residus d'envasos les que financin algunes coses: tots menys aquells que en són responsables, que és el Govern de la Generalitat de Catalunya, perquè són els que no aporten recursos per al sosteniment d'aquest tipus de gestió tan important com és la dels residus i per a la millora progressiva d'aquesta acció.

Però en aquesta Junta de Residus em vull aturar un moment en un tema que em sembla, certament, molt greu, i a més em sembla fins i tot que és d'aquells que tens una mica la sensació de presa de pèl quan l'analitzes.

L'any passat, recordo perfectament que el diputat que va parlar en nom de la coalició que dona suport al Govern, de Convergència i Unió, va dir com a gran cosa de la Junta de Residus, que per fi s'havia dotat el Fons de gestió de residus que preveia la Llei 6/93, amb referència a aquest tema. Per fi l'havíem dotada! I l'havíem dotada, com? Doncs, agafant totes les transferències, totes les subvencions que hi havia previstes per a les corporacions locals, agrupant-les totes en el Fons de gestió de residus i posant-hi alguns diners més. Doncs bé, la vam aconseguir dotar amb 1.000 milions de pessetes, eh?, netejant altres partides que anaven destinades a les corporacions locals: 1.000 milions de pessetes.

Bé, aquest any se'n donen de baixa, dels 1.000, 999, i es deixa amb 1 milió de pessetes, i s'espera dotar-la o

si hi ha recursos per destinar a les corporacions locals, que són les que tenen el sobrecoast de l'aplicació de la recollida selectiva i de la separació en fraccions diferents de les deixalles domèstiques, etcètera, s'espera dotar-la novament amb els recursos procedents de la Llei d'envasos i residus d'envasos. Però, atenció, perquè, com que jo els recordo que el Fons de l'any passat el vam omplir amb transferències de les corporacions locals, per tant, amb partides de subvenció de les corporacions locals, i les vam agrupar al Fons, resulta que caldria esperar que aquestes partides s'hagin tornat a omplir i, per tant, puguem esperar programes de col·laboració d'altra índole arran d'aquests recursos.

Doncs bé, arran d'aquests recursos, res de res. L'únic increment que es produeix de transferències a les corporacions locals és de 2 milions de pessetes. Per tant, entre el pas del pressupost del 97 al 99, el món local ha perdut la garantia d'uns 800 milions de pessetes que tenia establerts en transferències diverses al si de la Junta de Residus per tal de col·laborar, aquesta Junta, en la materialització, en l'aplicació en el món local, en el món del detall de Catalunya, d'aquesta important Llei de gestió de residus de l'any 1993.

Per tant, els diem no només que és un organisme que no té el suport explícit del Govern de la Generalitat quant a recursos, sinó que és un organisme que menysté aquelles administracions que més haurien de col·laborar i que més conjuntament haurien de treballar per fer viable, aplicable i realista la gestió dels residus a Catalunya.

Farem, doncs, per acabar, un repàs ràpid a la Junta de Sanejament. La Junta de Sanejament és una junta que té encarregada –com els deia– una funció importantíssima, que és la recuperació de l'estat en què es trobaven els rius a la dècada dels vuitanta en aquest nostre país, i el manteniment d'aquesta millora del seu estat –no n'hi ha prou a recuperar-lo, s'ha de mantenir, aleshores, la millora d'aquests rius.

És un objectiu certament important, políticament interessant, com a país és importantíssima la recuperació dels rius, que aquests tornin a jugar el paper de vertebració del territori, de connectivitat en el territori, de cinquanta mil coses que ara no em dona temps d'explicar-los, però els espais fluvials tenen molta importància en un país que els viu, en gaudeix, diguem, en positiu.

Doncs bé, també és una junta que s'ha deixat a la seva lliure supervivència, que el Departament, i per tant els pressupostos de la mateixa Generalitat, no hi aporta recursos i que els recursos els ha d'obtenir estrictament d'aquells canons que s'apliquen, d'aquelles figures tributàries que s'apliquen en el rebut de l'aigua.

Per tant, tornem a estar davant d'un tema en el qual no hi ha una prioritat de destinació de recursos per fer inversió i per millorar, sinó senzillament disposició d'un tema que és –nosaltres hi hem estat històricament d'acord–, sempre hem dit que seria bo que la Generalitat hi aportés també recursos perquè les inversions fossin millors, i, per tant, la situació dels rius en aquest moment fos millor.

Punt 1

Però, aleshores, apareixen en l'anàlisi del pressupost algunes coses sorprenents. Per exemple, del famós ITS domèstic i industrial hi ha previst que l'any que ve es recaptin 1.007 milions més dels que s'han recaptat aquest any: 1.007 milions més. Una de dues: o és que hem trobat un sistema extraordinàriament fantàstic de recaptar més o és que hem previst que els ciutadans de Catalunya consumiran molta més aigua, cosa que ambientalment tampoc és massa sostenible o és massa difícil d'explicar i de concebre.

Per tant, aquest és un ingrés no explicat, si no fos perquè, aleshores, tot d'una ens adonem que –sorpresa de sorpreses!– es preveu un tancament, és a dir, un superàvit d'explotació per a aquest any 1999, en positiu, de 1.046 milions de pessetes. I això ens fa pensar que l'única cosa que s'ha buscat és inflar els ingressos perquè ens doni un superàvit d'explotació i perquè no puguem continuar criticant una cosa que és real, i no pel fet que es produeixi aquest artificio pressupostari deixa de ser-ho que la Junta de Sanejament estava en una situació de fallida econòmica, i calia destinar-hi esforços extraordinaris, per la seva extraordinària funció social sobre Catalunya per aconseguir-ne la viabilitat, persistència i, per tant, sostenibilitat en el temps i en la seva actuació.

Ens sap greu que s'hagi utilitzat un recurs jo diria que tan superficial com és el que jo els esmento en aquests moments, per intentar de demostrar que aquesta crítica feta des de les nostres files i també des d'altres grups de l'oposició no sigui certa, perquè això ens fa encara pensar més que és tan certa que s'intenten sistemes de maquillatge que, de tan evidents que són aquests sistemes de maquillatge, esdevenen grotescs.

Desapareix la poca subvenció que hi havia d'aquesta Junta de Sanejament en el món local, les inversions decreixen un 35%, i tot i decreïxer un 35% les inversions, augmenta el recurs al crèdit i, per tant, hi han 1.325 milions de pessetes més de crèdit que l'exercici anterior. No ens sembla, doncs, tampoc, que estiguem anant per la bona via, tot i que no es confongui la nostra crítica a l'endeutament excessiu amb el fet de no voler inversions, és el contrari, o sigui, nosaltres creiem que la Junta havia d'haver fet més inversions encara, i hauria de tenir en aquests moments complert l'objectiu de sanejar totes les aigües residuals que procedeixen de nuclis de població de més de dos mil habitants, cosa que havia de complir a finals d'aquest any, que no complirà, i que amb aquest pressupost que vostès presenten tampoc ho complirà a finals de l'any 1999.

Però, en tot cas, el que sempre hem dit és que calia una anàlisi aprofundida de quina era la situació econòmica i financera d'aquesta Junta, la revisió del seu programa econòmic i financer i l'aportació de recursos de la Generalitat a inversions tan extraordinàriament importants com són els sistemes de sanejament del conjunt de conques fluvials del nostre país.

Això no es produeix. Fins i tot els 50 miserables milions que l'any passat la Generalitat enviava a la Junta de Sanejament aquest any han desaparegut, ja no hi són ni aquells 50 milions, ni una pesseta, i, per contra, el recurs al crèdit incrementa i la ficció que incrementarem

els ingressos, que espero que les seves previsions de major consum d'aigua no es compleixin, tenint en compte que a més estem vivint en una situació de sequera important, per tant, espero que no es compleixin, i aleshores serà difícil de complir aquest objectiu del tancament amb un superàvit d'explotació de més de mil milions de pessetes.

*(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)*

Doncs bé, aquestes serien de manera resumida les causes que ens portarien a dir: Ens sap greu, hi hem insistit una, dues, i tres, i mil vegades, hi continuarem insistint, la política ambiental és una política bàsica, és una política que requereix consens, esforç, suma d'accions institucionals en el conjunt del territori per fer possible donar la volta a la situació que hem viscut fins ara i començar a gaudir de la recuperació del nostre país en tots aquests aspectes.

No sembla que aquest pressupost vagi en aquesta línia sinó tot el contrari. Ja veuen que m'he atrevit a qualificar-lo de raquític, i aquestes paraules són les que argumenten que el nostre Grup hagi presentat una esmena de retorn dels pressupostos del Departament de Medi Ambient, que de veritat, de veritat, el Grup que dóna suport al Govern, si s'estudiés acuradament i amb rigor el conjunt dels pressupostos d'aquest Departament, potser fins i tot estaria d'acord que seria bo de retornar-los per tal que els estudiessin amb una mica més de «carinyo» que es diu, i hi possessin algun recurs més, recurs que, de ben segur, seria molt ben rebut pel territori català.

Gràcies.

#### **El vicepresident segon**

Gràcies, senyora diputada. Per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Víctor Gimeno.

#### **El Sr. Gimeno i Sanz**

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquest diputat i el nostre Grup hem perdut la confiança de creure que a base de discutir i a base de criticar el que és totalment criticable hi haurà alguna part de sensibilitat per part del Govern i serien capaços de retirar, refer i millorar d'una manera substancial els pressupostos del Departament de Medi Ambient.

I diem això perquè queda molt llunyana l'època en què tots vam felicitar-nos de la creació d'aquest Departament de Medi Ambient, vam ser pioners a l'Estat espanyol, però, d'aquella època d'esperança crec que hem passat ja a una època de total frustració.

El Departament de Medi Ambient ja no és ben bé això, no és ni un departament d'imatge mediambiental. Jo diria que, en tot cas, l'única cosa que podríem dir és que el Departament és l'enganyifa del medi ambient.

Un departament que havia d'estar ocupat a preservar, protegir, vigilar el medi ambient, vigilar les accions de

7030

l'home que tenen efecte sobre el patrimoni natural, que hauria de ser el que hauria de promoure i aplicar tota una estratègia de desenvolupament sostenible, necessària per a qualsevol societat madura com la nostra, resulta que el Departament, per ell mateix, és segurament el Departament menys sostenible que té el conjunt del Govern. Un departament que –ja ho ha dit la diputada que m'ha precedit– va perdent gradualment capacitat i efectivitat d'actuació i ho va fent perquè el Govern, en el moment que diu «haurem de fer restricció», aplica la restricció a què? Al que és superflu, al que no és necessari, al que és anecdòtic, al que no és en absolut una prioritat del Govern, i el Govern va aplicar una retallada dràstica l'any 95 que encara no s'ha recuperat ni de bon tros ara, perquè encara estem per sota del 50% dels pressupostos d'aquella època?

Però no només per això entenem que és un departament insostenible. És que, si s'hi fixen, quan parlen del medi ambient, diuen: «Oh!, és que tenim la Junta de Residus i la Junta de Sanejament dintre del Departament, són dos entitats autònomes que depenen del Departament.» Però del que s'obliden és que aquestes dos entitats, aquestos dos organismes autònoms, existien abans del Departament de Medi Ambient i podrien existir igualment sense el Departament del Medi Ambient. S'entén que això són dos aspectes molt concrets: sanejament de les aigües brutes i recuperació de la qualitat de les aigües que circulen pels rius i les rieres, per una banda, i tota la política de residus, tant urbans com industrials, que evidentment és una part important de la política mediambiental, però no és tota. Aquestes dos entitats, o organismes, tenen una vida pel seu compte, abans i al marge del que era el Departament de Medi Ambient.

I, si entenem què és el que dona de si el Departament, jo crec que val la pena analitzar les dades de l'evolució d'este Departament. Si no respecte a l'any passat –que creix una miqueta, creix aproximadament un 9%–, resulta que respecte a l'any 97 –i estem en quantitats similars: l'any 97 tenia 9.812 milions i enguany tenim 9.621–, podríem dir: «Tenim una capacitat operativa similar a la de fa dos anys». No és veritat: hi ha un 10% més de capítol 1, de capítol de personal –un 6% més que l'any passat, però un 10% més que l'any 97–, i hi ha un 65% més de capítol 2 que l'any 97 –un 36% més que l'any 98. Què vol dir, això? Si hi han els mateixos diners i els dos capítols, de personal i de despesa corrent, pugen d'una manera tan considerable, vol dir que el que baixa és les transferències de capital i les inversions. I així és: les inversions han baixat un 36% respecte a fa dos anys –un 5% respecte a enguany–, i les transferències de capital –ja sigui a empreses, ja sigui a corporacions locals, etcètera– han baixat també un 14% respecte a fa dos anys –i es queden pràcticament igual que l'any 98. Per tant, és un departament que té menys capacitat.

Això, sempre mirant els números grossos. Però quan se demostra més la insostenibilitat d'un departament de Medi Ambient és quan reduïm lo que són transferències directes, és a dir, operacions que només costa aplicar una tecla, aplicar una tecla que diu «Departament de Medi Ambient a Junta de Residus, 4.100 milions de pessetes de transferència de capital». Això, no cal

tindre molts de funcionaris per a fer això –fins i tot diria que no cal ni que siguin del Departament de Medi Ambient, podrien ser directament del Departament d'Economia. A la Junta de Residus li transferim, entre corrents i inversió..., i transferències de capital, 4.250; si, a més a més, li restem les dos partides al Centre d'Iniciatives per a la Producció Neta –106 milions de pessetes–, resulta que, amb quatre operacions, quatre aplicades d'ordinador, restem 5.356 milions de transferències directes: queden, com a capacitat real de gestió, al Departament de Medi Ambient, 4.265 milions. Què vol dir, això? Que hi ha moltes direccions generals, moltes direccions generals, de molts departaments –i no em refereixo a Política Territorial, que ja són molt més grans que aquestes–, que tenen més capacitat que tot el Departament de Medi Ambient en si.

I, si resulta que, dels 4.265, lo 36% és per a personal i el 35% és per a manteniment, per a despesa corrent, vol dir que los dos primers capítols tenen lo 71% –lo 71%– del funcionament d'un organisme. És a dir, un organisme que té una capacitat de gestió de 1.244 milions, i que en canvi en gasta 3.000 en personal i manteniment. Curiosament, jo crec que no hi ha cap ajuntament, cap corporació local, cap administració, cap autonomia, cap, que tingui aquesta macrocefàlia tan gran en la despesa corrent i de personal, per a tan poca capacitat de gestió. I, curiosament, no sols no en tenen prou, sinó que augmenten, i, com han vist, el capítol de personal va augmentant, perquè es veu que cada dia necessiten més gent per a fer menys coses.

Si entrem en la misèria aquesta dels 2.244 milions per a fer activitats pròpies –no arriba, ja dic, al 30% del conjunt dels diners que administra directament el Departament–..., clar, només m'entretindré en algunes de les més significatives. A inversions queden 623 milions de pessetes, i la inversió més emblemàtica del Departament de Medi Ambient és 260 milions de pessetes en la compra d'equips meteorològics: és a dir, el Departament de Medi Ambient se dedica a fer prospeccions del temps com a activitat més important, com a activitat prioritària. Possiblement és que nos ha arribat dels Estats Units que potser ens pot vindre, pels efectes del canvi climàtic, algun huracà com el Mitch, i des de Catalunya podem intentar buscar quines fórmules hi han per a controlar alguns efectes com aquestos grans huracans.

Una altra inversió, de 50 milions, només: és a dir, 260 per a equips meteorològics, 50 per a la xarxa de vigilància i protecció de la contaminació atmosfèrica. Se veu que això és menys important, ho tenim tot molt controladet, i això funciona perfectament.

O 11,7 milions per al que se'n diu la intervenció integral de l'administració ambiental. És a dir, l'aplicació de la nova llei per a l'any que ve resulta que es tradueix a muntar un despatx; vull dir, l'única actuació per a fer aquesta llei aplicable a tot el territori és muntar un despatx, i informatitzar-lo –suposo que serà el mobiliari i els aparells informàtics–, i prou, no?

Encara gràcies que tenim 58 milions –que és la tercera partida important en inversió–, 58 milions de pessetes a l'illa de Buda –curiosament, fa anys que encara la

posen al Baix Ebre, i que jo sàpiga està al Montsià. I és una inversió a l'illa de Buda gràcies que existeix un programa Life que ve finançat per fons europeus: segurament, si no, no existiria ni aquesta partida.

I una partida important, això sí, són 107 milions de pessetes per a planificació dels espais del PEIN. Segurament perquè hi ha l'obligació –que ja ens tenen acostumats que tampoc no en fan massa cas; en este cas sembla que sí– de complir una resolució recent, que a instàncies nostres plantejàvem que havíem d'acabar la redacció dels plans especials dels espais del PEIN: 107 milions per a planificar. I, curiosament, per a executar, és a dir, per a gestió dels espais del PEIN, tenim els mateixos que teníem –no a Medi Ambient, perquè Medi Ambient ja sabem que no gestiona, l'únic que gestiona és aquest raconet de l'illa de Buda i el Parc Natural de la Garrotxa, però per a la resta–, el Departament d'Agricultura té la mateixa quantitat de l'any passat i menys que fa dos anys, i enguany, curiosament, han incrementat els parcs naturals: tenim el parc natural del cap de Creus, que no es veu dotat ni per una banda ni per l'altra –107 milions per a planificació, res per a execució.

Els faré dos apunts més. En transferències, hi han 141 milions a empreses privades, 106 a implantació de sistemes de qualitat ambiental –és a dir, se suposa que deuen ser subvencions per a implantar sistemes de qualitat ambiental–, 25 també perquè aquests sistemes siguin implantats al sector turístic. I –gran partida– 10 milions de pessetes a plans a les indústries per a reduir el CO<sub>2</sub>. Se suposa que aquests 10 milions deu ser la contribució catalana a la reducció del CO<sub>2</sub> i de tots los gasos de l'efecte hivernacle com a conseqüència de la cimera de Kyoto. És a dir, som tan perfectes, ho fem tot tan bé, que amb 10 milions ja complirem; vull dir, la resta estan tots controlats, i deuen ser dos o tres empreses que van una mica fora..., fora lliga: 10 milions per a reduir l'emissió de gasos CO<sub>2</sub>.

També tenim alguna altra qüestió important. 220 milions a famílies i entitats sense afany de lucre per a sensibilització ambiental. Si divideixen per sis milions de ciutadans catalans, ens toca a 40 pessetes per persona. Jo els faria un suggeriment: podríem editar una postal per a cada ciutadà –aproximadament són les 40 pessetes– i, llavors, buscar voluntariat perquè ho reparteixin –perquè si hi hem de posar el segell ja no hi cabrem, però amb les 40 pessetes la postal podria ser fins i tot guapeta, podria tindre algun missatge interessant.

Hi han 20 milions per a educació ambiental escolar. També, si dividim pel número d'escolars, ens queda també una aplicació interessant.

O una gran partida que és curiosa: 25 milions per a la promoció de l'ús ambiental del cotxe. L'ús ambiental del cotxe..., jo sí que m'agradaria que els que justifiquen la bondat dels pressupostos ens diguessin com s'usa ambientalment el cotxe: espentejant-lo sense posar-li gasolina per no consumir, traient-lo a passejar a les baixades per camins, o per algun lloc que sigui bonic i que puguis fer algun programa d'aquests de televisió, que surten tan...? No sé què vol dir, això de

promoció de l'ús ambiental del cotxe. En tot cas, agrairíem que ens ho expliquessin.

Què dir de la Junta de Sanejament i de la Junta de Residus? Jo penso que està prou clar –ja ho ha comentat també abans la diputada socialista–: la Junta de Sanejament té un pressupost global igual al de l'any passat, sensiblement igual al de l'any passat, però amb algunes variacions, no sempre prou justificables. Hi ha menys activitat inversora: l'any passat hi havia 18.700 milions de pessetes; per a enguany, és a dir per a l'any que ve, n'hi hauran 17.500, amb 1.000 milions per a l'EDAR del Prat inclosos aquí. I es dona la paradoxa que algunes poblacions de més de deu mil habitants, com pot ser una població tan emblemàtica com Deltebre, en ple delta de l'Ebre, en plena desembocadura de l'Ebre, en ple parc natural del Delta, no té encara depuradora: més de deu mil habitants sense depuradora i sense que càpiga encara als pressupostos del Govern de la Generalitat. I, això sí, deia la diputada senyora Tura que hi ha un increment dels ingressos del cànon de sanejament: potser és que farem pagar als camps de golf, i que aquests poderosos que usen l'aigua indiscriminadament algun dia els faran anar drets, podria ser que fos per aquí, la cosa.

I també hi ha una partida superior d'amortització de préstecs –de 887 que hi havia el 98, 2.147–, que és una espècie de perversió del llenguatge: la Junta de Sanejament es dedica a sanear els comptes. Ja està bé, però, evidentment, per aquesta via no complim el propi pla de sanejament i el programa de sanejament, que en el seu moment era el buc insígnia de la política mediam ambiental del Departament de Medi Ambient i de tot el Govern de la Generalitat.

I, la Junta de Residus, què hem de dir? Crec que l'única cosa que fan és minimització... no de residus, sinó minimització de pressupostos: és a dir, l'any passat en tenien 7.500, enguany en tenen 7.300. S'augmenta el capital dedicat a..., la partida de diners dedicada a personal, mil i escaig de milions a professionals independents, 300 milions d'altres despeses diverses..., però el pressupost de capital disminueix en més de 500 milions de pessetes. Per tant, si augmenta tot el que és despesa corrent i disminueixen les inversions, el que estan fent vostès és minimitzar els objectius de la Junta de Residus, a través d'aplicar-ho directament als pressupostos –no als programes, sinó als pressupostos.

Bé, hem intentat fer-ho una mica en pla de broma, perquè creiem que no es pot agafar de cap manera més. No hi ha una... En lloc d'estos 10 milions que hem dit, tan importants, per a la reducció del CO<sub>2</sub>, caldria potser haver aplicat una partida específica per a l'estudi de la fiscalitat ecològica, saber quines són les empreses que emeten, què és el que emeten, quines quantitats emeten, quines són les indústries o les zones més contaminants, hauríem de veure com apliquem la Llei d'envasos, hauríem d'avaluar quina és la disminució real de residus –no dels pressupostos de la Junta de Residus–, hauríem de plantejar funcions de vigilància per a controlar que l'impacte ambiental fos real i no fos una justificació per a pagar estudis a empreses, algunes d'elles molt ben volgudes pel Govern de la Generalitat... En definitiva, hauríem d'haver vist aquí –i ho esperàvem, perquè a

7032

més és un mandat del Parlament, del Ple del Parlament—que sortia una unificació de la Direcció General de Patrimoni Natural i de la Direcció General del Medi Natural, que ens permetria fer almenys, almenys, dins del Govern, una actuació coordinada i eficaç en matèria de prevenció del patrimoni natural. Ni això, no surt ni això, als pressupostos.

Per tant, com he dit, era un departament de l'esperança, ha anat per la via del departament de l'escepticisme, i avui dia és d'una frustració tan gran, este Departament, que jo crec que ni una elevada dosi de Viagra permetrà tornar a mantenir la sostenibilitat necessària d'este Departament.

Gràcies, senyor president.

#### El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Portabella.

#### El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor conseller, ja ho sap, que no anem bé, en el Departament, i no anem bé perquè els pressupostos sempre són molt reduïts i, quan hi ha aparentment un increment —com és enguany— en el Departament de Medi Ambient, després, quan es suma el que és el Departament amb els seus organismes, tornem a estar on estàvem, és a dir, baixa la quantitat destinada al conjunt del Departament més organismes, que és la pedra angular sobre la qual es sustenta —lamentablement, d'altra banda— la política ambiental del Govern a Catalunya. Jo crec que vostè ho sap, jo crec que vostè sap que els pressupostos del Departament de Medi Ambient es belluguen en aquell pressupost crític per sota del qual ja no val la pena que s'hi esmercin diners, perquè no hi ha capacitat d'actuació, real i que en el punt en què estan és com tenir un malalt amb gota a gota, perquè la seva capacitat de poder actuar és reduïda.

Si nosaltres mirem el Departament de Medi Ambient, allò, primera sorpresa, dius: «Home, enguany han augmentat un 8,53%, les aportacions al Departament.» Dius: «Calla, aquest any potser podrem fer un discurs una mica diferent al dels darrers anys.» Tot seguit, busques els organismes, els sumes al Departament, i surt que han baixat un 9,32% les inversions totals de Departament més organismes. Això vol dir que els organismes disminueixen un percentatge important en les seves..., bé, concretament un 9, en les seves aportacions. I, és clar, el problema s'agreuja quan el Departament de Medi Ambient contribueix amb 9.621 milions de pessetes en la política ambiental i els organismes amb 50.000 milions de pessetes, és a dir que el gruix el fan els organismes associats al Departament i no el Departament. Per tant, estem en una situació en què el còmput total, mentre que l'any passat era de 66.000 milions, enguany queden reduïts a 59.000 i escaig; és a dir, baixen un 9,32%, baixen 6.160 milions de pessetes. I, per tant, continuem com estàvem l'any passat i l'anterior.

Però és que si mirem al detall, una mica, els pressupostos del Departament de Medi Ambient, la veritat és que les esperances d'aquest increment del 8,53 cauen per terra. I cauen per terra perquè els increments estan en les remuneracions de personal i en les despeses de béns corrents i serveis; en canvi, disminueixen les inversions reals, en un percentatge que podríem dir... diferent, perquè he sentit dues dades diferents, jo en tinc una tercera diferent, i, per tant, doncs el que és segur és que la tendència és a la baixa d'inversions reals. A nosaltres no ens surt un 30%, ens surt menys, però en realitat el que importa és que la part de les inversions reals del conjunt del que és la pedra angular de la sostenibilitat a Catalunya, el Departament de Medi Ambient i els seus organismes, disminueix en aquells aspectes que al nostre entendre són més importants, que són els de la inversió real.

Anem als tres organismes. Enguany han creat el Centre d'Iniciatives per a la Producció Neta, SA. És a dir, han fet societat anònima el CIPN, i vostè sap que nosaltres hem sigut sempre hipercrítics amb el CIPN, perquè considerem que no ha fet les contribucions que s'esperava d'ell en el món de la minimització. Què veiem, en els pressupostos estrictes del CIPN? Home, veiem un pressupost que no ens diu on destinen els diners. Veiem un pressupost amb un cost dels lloguers de 750.000 pessetes / mes. Veiem uns serveis professionals externs amb 97,6 milions de pessetes. I una cosa que ens ha fet gràcia —gràcia per patètic, en l'especificació d'un pressupost—: tiquets de restaurant, 1.075.000 pessetes. Home, que els tiquets de restaurant pugin 1.075.000 pessetes l'any..., jo ara no entraré aquí a fer un discurs al voltant d'això, però jo és la primera vegada que veig en uns pressupostos d'un govern que s'especifica una partida per als tiquets de restaurant, així mateix; ho trobo francament, doncs, molt poc adequat per al que és un govern d'un país com és Catalunya. I aquesta és la creació, això és la gran contribució, la gran novetat dels pressupostos d'enguany. Perquè, si es va a la Junta de Sanejament i es va a la Junta de Residus, ens trobem amb el mateix de sempre.

A la Junta de Residus —ja s'ha dit abans—, el Fons de gestió de residus queda reduït a 1 milió de pessetes. Home, tots els diputats i diputades sabem que no és que vostès hi destinin 1 milió de pessetes, sinó que deixen una partida oberta, d'acord, però és que el que abans ha dit una diputada, la diputada socialista, amb relació a aquesta partida del Fons de gestió de residus, té més raó que un sant: és que l'any passat en van fer bandera. Per 50 milions de pessetes. En van fer bandera, van dir: «No es queixaran més: enguany» —deien l'any passat— «estem posant una partida pressupostària al Fons de gestió de residus» —partida àmpliament, àmpliament, reivindicada per Esquerra Republicana de Catalunya i altres grups. I ara, de sobte, s'abaixa i es deixa aquesta partida oberta. Què vol dir, això? Que tornem a no saber què passarà amb relació al Fons de gestió de residus. I això ens preocupa, ens preocupa sobretot amb l'acord entre Junta de Residus i Ecoembes i Ecovidrio per aplicar la LERE. I ens preocupa perquè nosaltres pensem —i ja ho vam expressar en una altra ocasió aquí en el Ple del Parlament i, per tant, no hi tornarem a incidir— que aquest és un mal pacte. El pacte amb Eco-

embes i Ecovidrio no cobreix les necessitats reals del nostre país. I no les cobreix a nivell de Junta de Residus. Però és que la seva traducció en organismes, en administracions locals, és una repercussió d'aquest pacte i, per tant, aquest mal acord de la Junta de Residus amb Ecoembes i Ecovidrio es tradueix a totes les administracions, es tradueix en les administracions locals del nostre país.

A la Junta de Residus també hi ha hagut una cosa que ens ha sobtat molt, i és que les despeses de serveis professionals independents són superiors a les despeses del personal de la Junta. Doncs, francament, no entenc perquè tenen la Junta, amb gent treballant-hi, si després es gasten més diners subcontractant feines. Que el personal del conjunt de la Junta de Residus cobri menys –925 milions de pessetes– que el que representa... –de despeses corrents–, que el que representa els serveis professionals independents –1.007 milions de pessetes–, doncs, se'ns fa difícil d'entendre. Se'ns fa difícil d'entendre perquè tornem a estat en aquell punt crític del Departament, en el qual vostès mateixos defensen l'activitat subcontractant feines fora perquè la seva capacitat estructural no els permet assumir les tasques que haurien de fer, fins al punt que representen més els serveis professionals independents que no el personal adscrit a la Junta de Residus.

Junta de Sanejament. Home, la Junta de Sanejament, vostès van començar amb un pla de depuradores... que estava molt bé, vostès van començar treballant en tot els aspectes de depuradores a un bon ritme: anaven per endavant –temps aquells–, però ara estan clavant. Clar, hi ha uns anys que, vostès, no és que estiguin..., allò, resistint-se a evitar que es produeixi la davallada inversora i la davallada de construcció de depuradores que s'han de fer, sinó que és senzillament que vostès ara ja no estan complint el programa establert: totes les previsions que vostès mateixos feien uns anys endarrere, i que fa uns anys ens deien: «Ho estem fent tan bé que estem per endavant de les previsions» –que era cert–, en aquests moments és a l'inrevés, en aquests moments estan per sota de les previsions que vostès mateixos estaven fent, i la Junta, com a premi, té un decrement pressupostari bastant important, al voltant del 15%.

Per tant, nosaltres creiem, com deia abans, que el Departament, i els organismes associats, estan en una situació més de mantenir la inèrcia de la seva existència que no de dotar-lo de sentit propi, renovat amb relació a les necessitats que es produeixen: les necessitats en l'àmbit del medi ambient canvien i evolucionen, els pressupostos del Departament de Medi Ambient i els seus organismes o estan estables o disminueixen i les partides no incorporen el que, al nostre entendre, són els nous reptes que s'han de plantejar des del Departament de Medi Ambient.

I, parlant de nous reptes, vostès van presentar, més o menys per aquestes dates, l'any passat, el cànon de residus industrials. Per tràmit d'urgència! I ens van fer fer a tots esmenes en menys d'una setmana. I aquest cànon, aquest Projecte de llei que va entrar en el Parlament de Catalunya, sobre el cànon de residus industrials i de la construcció, si em permeten que els ho digui així, està en el calaix. I nosaltres creiem que aquesta és

una eina econòmica indispensable perquè s'incentivi la minimització, perquè permetria gravar indirectament la incineració i la disposició de rebuigs. Però aquesta, que era un peça econòmicament correcta, aquesta és la peça que tenim parada des de fa més d'un any.

En tota la qüestió de la valorització, no han desenvolupat un pla de residus no especials i inerts, que seria el nou repte; han fet un pla de valorització dels residus especials, que no han diversificat de manera apreciable –i, per tant, ha de desenvolupar-se més–, però que reconeixem que existeix.

Per tant, com assumeixen el pas endavant a partir del moment en què estem? En síntesi, això és el que els estem dient. Hem fet, des de la creació del Departament de Medi Ambient, un progrés fins al punt actual; ara com s'avança? Amb aquests pressupostos no s'avança, amb aquests pressupostos l'únic que es fa és mantenir en estat letàrgic el Departament de Medi Ambient, sense poder intervenir en el que al nostre entendre són els grans reptes que s'hauria d'estar plantejant el Govern de la Generalitat.

I, quan es parla de residus municipals, llavors és quan ja t'agafa un atac de nervis directament. Que Catalunya estigui en un percentatge de reciclatge per sota del 5% és senzillament tercermundista. Els països europeus –tot i que n'hi ha de tota la gamma– seriosos i desenvolupats no estan en aquests ridículs percentatges. Però és que quan es va a buscar en els pressupostos com s'incrementarà la recollida selectiva, i com s'incidirà en els residus municipals, ens trobem amb el mal pacte de la Junta de Residus amb Ecoembes i Ecovidrio. Per tant, el tema dels residus municipals, a Catalunya, està paralitzat. I està paralitzat, per exemple, perquè l'important nombre de deixalleries que s'haurien de construir no s'han construït. I vostès saben –tan bé com el que els parla– que el 31 de desembre vostès perdran la possibilitat d'agafar-se a fons europeus, que poden arribar a cobrir el 80% de la inversió d'una deixalleria. Però és que més del 50% no estan licitades. Com és possible que, tenint uns fons europeus que cobreixen el 80% de la construcció de les deixalleries, el 50% no estiguin licitades? L'única responsabilitat no és del seu departament –també intervenen els municipis, en aquest aspecte–, però vostès haurien d'intervenir perquè no es perdés aquesta possibilitat d'incrementar el nombre de deixalleries que és imprescindible com a peça fonamental de la recollida selectiva en el nostre país.

En definitiva, quan es parla de sostenibilitat –i el seu Govern en parla, i força–, es parla, en part, d'allò que es pot endegar des del Departament de Medi Ambient. La sostenibilitat, bàsicament, és un canvi cultural, però lògicament requereix unes adaptacions de la indústria existent i unes modificacions del teixit socioeconòmic del país.

On surt reflectit en els pressupostos aquesta voluntat de tendir a la sostenibilitat? Independentment de l'enquesta, al meu entendre, més que desafortunada sobre l'Agenda 21, que vostès han fet, com pensen vertebrar la sostenibilitat des del seu Departament? Evidentment, és un concepte transversal, però ha de partir del Depar-

7034

tament de Medi Ambient, per això existeix. Amb els seus pressupostos, amb els pocs diners que queden assignats en les direccions generals del seu Departament i amb els diners que tenen assignats per partides, la majoria de les quals són específiques, com pensen produir el canvi cultural, com pensen afavorir que hi hagi una transformació cap a la sostenibilitat?

No ho sabem veure per enlloc, senyor conseller. No ho sabem veure per enlloc, i tenim una seguretat, i és que amb els diners que vostès tenen en el Departament i en els organismes, i de la manera que els reparteixen, aquest canvi haurà d'esperar que hi hagi, també, un canvi de govern.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

*(El president es reincorpora al seu lloc.)*

### El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Mixt, en primer lloc, el diputat senyor Benet Tugues.

### El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, des de la seva creació el Departament de Medi Ambient ha estat el Departament ventafocs del Govern de la Generalitat. Tot i l'ambició dels seus plans d'activitat, les seves dotacions pressupostàries no tenien cap relació amb les bones intencions que des d'un plantejament teòric s'anaven manifestant, i any rere any ens hem anat queixant d'aquesta migradesa pressupostària que impedia millorar de la manera que expressaven els plans d'activitat la qualitat ambiental del nostre país. I enguany no és diferent i els números canten: 9.620 milions de pressupost, que certament són més dels 8.865 de l'exercici anterior i, fins i tot, més, no gaire més, dels 9.414 del pressupost de 1997. En qualsevol cas, quantitats poc significatives que rondan el 0,5% del total del pressupost, amb què, evidentment, no es pot fer seriosament política mediambiental.

Si hem de ser honestos a la quantitat pressupostada estrictament per al Departament hi hem de sumar les quantitats assignades a la Junta de Residus i a la Junta de Sanejament, pilars fonamentals en la tasca de millorar la qualitat mediambiental del nostre país. I, efectivament, els 7.300 milions de la Junta de Residus i els 42.680 de la Junta de Sanejament fan pujar notòriament la quantitat, i la deixen en uns 60.000 milions, amb la qual cosa el percentatge també puja i queda més o menys en un 3% del total del pressupost de la Generalitat –3% és més que 0,5, però continua sent molt poc tenint en compte la situació i les necessitats del país en matèria mediambiental.

Per tant, sent conscients com som de les dificultats financeres de la Generalitat, de les obligacions que imposa la contenció del dèficit, de les necessitats globals del país en altres àmbits, de les reclamacions d'altres sectors... Malgrat tot això, no podem donar suport als pressupostos que ens presenta la Conselleria de Medi Ambient, perquè creiem que amb aquests diners no es poden realitzar els objectius que ens proposa: reducció

de l'impacte ambiental dels residus, i de manera més concreta l'objectiu d'incrementar la valorització dels recursos industrials o dels derivats de les explotacions pecuàries. En l'àmbit industrial cal ser més exigents a l'hora de reclamar a les empreses la instal·lació de mesures correctores per tal d'evitar els residus contaminants, i, en aquest sentit, en aquest moment, el Govern de la Generalitat té al seu abast la possibilitat que això sigui possible. La Llei de la intervenció integral de l'Administració ambiental, aprovada el febrer d'enguany, amb un consens notable dels grups d'aquesta cambra, estableix un sistema d'intervenció administrativa de les activitats susceptibles d'afectar el medi ambient, la seguretat i la salut de les persones. Un bon ús de les possibilitats d'aquesta Llei pot incidir molt positivament en la disminució de l'impacte ambiental que causen algunes activitats empresarials.

Pel que fa als residus derivats de les dejeccions ramaderes, especialment els purins, reaccionem tard i insuficientment. Hi ha comarques senceres amb les aigües contaminades com a conseqüència de vessaments incontrolats de purins. Tot i el Decret de gestió de dejeccions ramaderes, els manuals de bons usos i les relacions que es fan de zones on l'abocament pot ser fàcilment contaminant, tot això resulta totalment insuficient i, per tant, cal plantejar-se immediatament un pla de xoc per a la construcció d'instal·lacions depuradores dels excedents de purins que no sigui recomanable utilitzar com a adob, i aquesta necessitat no la veiem reflectida amb les dotacions pertinents en els pressupostos que estem discutint.

Un altre objectiu és la protecció del medi natural i el manteniment de la diversitat biològica a Catalunya. En aquest sentit, pensem que el primer que caldria que fes, el Govern, és concentrar en un únic departament –i, en aquest sentit, el de Medi Ambient és el més idoni– totes les competències de tots els espais protegits per tal d'evitar interferències i optimitzar la gestió.

Un objectiu ambiciós és el de millorar la qualitat de les aigües continentals i litorals, continuar les inversions en infraestructures de sanejament. Certament, aquest és un aspecte en què durant els darrers deu anys s'ha avançat notablement i la qualitat de les aigües dels nostres rius, encara amb alguns punts negres, ha millorat significativament. El Pla de construcció de depuradores d'aigües residuals té un cert retard, però en conjunt crec que la gestió en aquest àmbit és satisfactòria. Ara bé, no s'ha fet tot, i la imminent construcció de la depuradora del Prat de Llobregat ni ha de retardar els altres compromisos, ni ha de servir de justificació per aquest retard, i, en aquest sentit, no és gens alentador observar els diners pressupostats.

La Junta de Sanejament, com hem dit abans, té un pressupost de 42.686 milions de pessetes. Aquesta és una xifra que pot ser considerada important, però que per valorar-la adequadament cal comparar-la amb anys anteriors: per al pressupost del 98 hi havia una mica més de 50.000 milions i per al de l'any 97, 57.000 milions. És a dir que cada any la dotació de la Junta es disminueix uns 7.000 milions, i a aquest ritme aviat no cantarà ni gall ni gallina. Realment, com he dit, queda encara molt, massa per fer com perquè es facin aques-

tes retallades tan importants. La pregunta és si creu el Departament que per complir els objectius prefixats, a banda dels 1.000 milions que es destinen a la depuradora del Prat, 16.500 milions destinats a inversió són suficients. I nosaltres creiem que per les necessitats que hi ha no són suficients.

En un altre ordre de coses la conscienciació dels ciutadans i dels agents socials respecte a la problemàtica ambiental per tal de fomentar pràctiques respectuoses amb el medi és un objectiu fonamental. I, en aquest sentit, constatem amb satisfacció –i així ho diem– que ni que siguin quantitats molt modestes apareixen en els pressupostos d'enguany tot un seguit de noves partides –una vintena n'he comptades jo– que van dirigides, específicament, a fer tasques de difusió, informació i conscienciació en diferents àmbits: turístics, agraris, universitaris, escolar, etcètera. Són un total de 235 milions més que, respecte als pressupostos de l'any passat, té la Direcció General de Programació i Educació Ambiental, que segurament no són suficients, és a dir, no són suficients. Però que des del nostre punt de vista apareixen millor i més concretament distribuïts, i, per tant, es tracta, anys a venir, d'anar engreixant les corresponents partides.

Jo crec que la consciència del conjunt dels ciutadans en els darrers anys ha variat substancialment, ha millorat la sensibilitat mediambiental, i, per tant, està majoritàriament predisposat a actuar, si l'Administració li posa els mitjans adequats per fer-ho, per tal de reduir, valorar i reciclar els residus urbans. En aquest sentit, és indispensable una bona dotació de la Junta de Residus. Aquesta Junta té, com hem dit, una dotació de 7.300 milions, una mica més dels 7.000 que tenia l'any passat, però sense arribar als prop de 8.000 que tenia en el pressupost del 97. Per tant, un esforç molt contingut, insuficient, per tal que la bona predisposició ciutadana, que, en general, jo crec que hi és, es pugui rendibilitzar amb un increment de la recollida selectiva de matèria orgànica –paper, vidre, piles, plàstic, medicaments caducats–, per tant, també amb els contenidors adequats, les deixalleries, les plantes de compostatge i, en general, les instal·lacions adequades per donar resposta a les necessitats que hi ha.

Un altre dels objectius especificats pel pressupost és la voluntat de garantir la qualitat de l'ambient atmosfèric amb plans sectorials de reducció de la contaminació, especialment, en aquelles zones urbanes amb alt potencial contaminant: control de les emissions generades pel trànsit i plans de reducció de l'efecte hivernacle. Com es pot veure amb aquests objectius el Govern no s'hi posa per poc. El que passa és que, de la mateixa manera que amb altres objectius, no trobem una adequada dotació pressupostària per a uns objectius tan ambiciosos. Volem destacar de tota manera la introducció de dues noves partides que van en aquesta direcció: 21 milions per a «estudis i treballs tècnics de control de la contaminació atmosfèrica» i 36 milions per «prevenir i reduir la contaminació en zones urbanes amb alt potencial contaminant». El més destacat d'aquestes partides és la seva presència en el pressupost: indiquen que el Departament té els objectius clars i, si és vol, té les idees clares; el que no té són els diners necessaris

per realitzar aquests objectius. Perquè si amb 36 milions el Govern és capaç de prevenir, reduir la contaminació en aquelles zones urbanes amb alt potencial contaminant, d'aquí a quatre dies els tenim a tots beatificats i santificats per les seves facultats miraculoses. Tinc la sensació que no hi haurà miracle, i, per tant, caldrà esperar que en anys posteriors almenys hi hagi més recursos.

Encara que no vingui contemplat en el Pla d'activitats, vull destacar, perquè em sembla positiu, dues partides noves, dotades cadascuna amb 20 milions; dirigides, l'una, a l'elaboració d'un mapa lumínic de Catalunya i, l'altra, a l'elaboració del cadastre sònic de Catalunya –i, a l'hora de fer-ho, que no s'oblidin d'aquest Parlament, perquè a vegades la contaminació acústica és més que notable. Estem convençuts que els dos estudis són necessaris per tal de saber exactament on som en aquests aspectes, però, naturalment, fets els estudis, caldrà, aleshores sí, introduir en el Pla d'activitats del Departament les maneres de combatre i reduir la contaminació lumínica i sònica al nostre país.

Per tant, la conclusió que se'n pot treure d'aquests pressupostos, de la lletra que explica els plans d'activitats, les necessitats i els objectius i dels números que el Govern destina per tal de complimentar tot el seguit d'objectius dissenyats, és que són uns pressupostos que, des del nostre punt de vista, indiquen que el Govern, el Departament de Medi Ambient, té, com he dit abans, les idees clares, sap el que cal fer, però que no disposa dels diners necessaris.

Per tant, si el que haguéssim de votar ara i aquí és la lletra, la voluntat del Departament, el disseny dels programes a desenvolupar, probablement hi votaríem a favor. Però en els pressupostos cal tenir en compte alguna cosa més, fonamentalment cal tenir en compte els números, i els números coixegen pertot arreu. I és per aquesta raó que vam presentar l'esmena de retorn d'aquests pressupostos, l'hem defensada en aquest moment, i l'hem de mantenir.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

#### **El president**

Moltes gràcies, senyor diputat. Per completar la intervenció del Grup Mixt, té la paraula, a continuació, la diputada senyora Maria Olivares.

#### **La Sra. Olivares i Usac**

Gràcies, senyor president. Senyors, senyores diputades, senyor conseller, Els Verds presentem aquesta esmena a la totalitat del Departament de Medi Ambient per raons òbvies si considerem la nostra defensa a l'esmena a la totalitat.

A Medi Ambient se li han posat ja molts qualificatius, nosaltres en diem el departament «florero» dels pressupostos de la Generalitat; verdaderament «florero», perquè se n'ha fet, doncs, ostentació, del Departament, quan en realitat potser tenia raó la diputada senyora Tura quan deia que era raquític. L'any 96 va ser un departament fortament castigat, amb una reducció del

7036

55% del seu pressupost total, que el va deixar minvat en la capacitat de gestió, i ara, amb el pas dels 8.865 milions de l'any 98 als 9.622 pressupostats pel 99, no pensem que hagi augmentat en res.

El Departament continua representant el 0,5% del pressupost total: minsa importància la que dedica el Govern a aquest Departament que ha de vetllar per la preservació del medi ambient. Això sí, pel que sembla, de moment, el conseller fa més durada que el seu antecessor.

Parlem d'un pressupost global que presenta uns 3.000 milions de pessetes per garantir el seu funcionament, i uns 4.800 milions per a operacions corrents, tenint en compte que aquestes aportacions inclouen, en part, les que el Departament fa a la Junta de Residus i a la Junta de Sanejament.

Tenim una Direcció General d'Educació Ambiental a la qual es destinen 603 milions de pessetes, però amb una tasca prou interessant, com és la difusió dels acords de Rio, pel que fa al document que el Departament va aprovar en relació amb l'Agenda 21. Llàstima que els recursos no s'hagin emprat per fomentar la participació de la ciutadania en l'elaboració de l'Agenda 21 de Catalunya –foment de la participació en l'elaboració, no com a públic. Si s'ha de fomentar la utilització de matèries respectuoses amb el medi ambient, primer cal qualificar quins són aquests materials a emprar en la construcció, no començar la casa per la teulada.

La Direcció General de Patrimoni Natural queda, un any més, amb una minsa quota de 524 milions, que per a poca cosa més serveix que per dur a terme les activitats de l'illa de Buda o del parc natural de la Garrotxa. Poca cosa resta per poder fer front a les inversions que requereixen els espais PEIN. Ja hem manifestat altres vegades que es guanyaria en eficiència, i molt possiblement en mitjans i recursos, si finalment les direccions generals de Medi Ambient, de Medi Natural i Patrimoni Natural esdevinguessin una sola direcció general.

És molt difícil difondre la sostenibilitat i el respecte al medi ambient amb uns pressupostos tan testimonials; únicament es pot fer política d'aparador, editar opuscles, fer exposicions i ben poca cosa més. Essent el primer Departament de Medi Ambient de l'Estat espanyol, molts pensem ara que, amb la importància que se li dona, més valdria que les seves funcions fossin transversalitzades a la resta de departaments, i eliminar-lo; potser així no faríem riure.

No vull passar la meua exposició sense parlar de la Junta de Residus i de la de Sanejament. Pel que fa a la Junta de Sanejament, amb un pressupost global de prop de 43.000 milions de pessetes, encara no arriba al nivell que tenia l'any 95, i ara, amb la màxima prioritat d'inversió centrada en la macrodepuradora del delta del Llobregat, la qual cosa ens fa pensar que ben poca cosa quedarà per a la resta del territori, i que difícilment es podran complir els compromisos adquirits.

És preocupant la situació de la Junta de Residus, l'organisme que ha de vetllar pel compliment del reciclatge, la reutilització i la valoració dels residus. Ben poca cosa té a fer amb uns pressupostos lleugerament superiors als de l'any passat. Cal recordar que la gestió de

residus urbans és competència municipal, i és precisament en aquests indrets on es duen a terme les principals actuacions de reutilització i valoració dels residus, tot i que el Fons de gestió de residus continua com estava l'any passat, com està sempre. I, pel que fa a la gestió dels residus industrials, enguany, enguany mateix –i responent a una bateria de preguntes que jo mateixa vaig presentar sobre la reutilització i valorització dels residus especials–, la veritat és que ben poca cosa es fa, o es pot fer, amb aquests minsos pressupostos.

I què serà dels compromisos que va adquirir el Govern en referència a les deixalleries i la utilització dels fangs? Pel que fa al Centre d'Iniciatives per a la Producció Neta –ara una societat mercantil anònima que té com a principal objectiu la reducció en origen de la contaminació d'origen industrial–, ben poca cosa, també, pot fer amb menys de 300 milions de pessetes per difondre entre les empreses catalanes sistemes que comportin una prevenció de la contaminació en el seu origen, ja que la veritat és que, fora de fer opuscles informatius, poca cosa més es pot fer amb aquest ridícul pressupost.

Per acabar, si realment es vol fer política mediam-biental des d'aquest Departament, no es pot fer res més que rebutjar aquest pressupost pel seu divorci entre les intencions que proclama el pressupost per programes i el que reflecteixen, en realitat, els seus números.

Gràcies.

### El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn en contra, en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Jesús Bartolomé, per un temps màxim de trenta minuts.

### El Sr. Bartolomé i Carrascal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, després d'uns quants anys en els quals, en l'elaboració del pressupost, el Departament de Medi Ambient ha hagut de prioritzar la construcció d'instal·lacions ambientals –depuradores, abocadors, deixalleries, plantes de compostatge, centres de tractament de residus específics, olis usats, piles, frigorífics, estacions de control atmosfèric, radars meteorològics–, en l'elaboració del pressupost per al 1999 s'ha pogut canviar el criteri i prioritzar la qualitat ambiental.

Els increments percentuals substantius s'han realitzat a les tres direccions generals del Departament: Educació Ambiental, amb un 68,088%, Qualitat Ambiental, amb un 36,58, i Patrimoni Natural, amb 23,11%. La intenció política d'aquests increments responia al desig d'avançar de forma substancial en la sensibilització social, en la implicació del món local en les estratègies derivades de l'aportació de l'Agenda 21, i l'establiment de polítiques transversals estructurades en les tres unitats orgàniques en qüestions emblemàtiques com són el turisme sostenible, l'arquitectura sostenible, les actuacions per minorar la contaminació acústica i la contaminació química.

El pressupost del Departament de Medi Ambient per a l'any 99 és de 9.622 milions de pessetes, la qual cosa representa un increment del 8,5% respecte al pressupost de l'any passat. El pressupost del Departament, inclòs el de les empreses públiques, passa de més de 51.000 milions l'any 98 a 54.561 milions l'any 99; és a dir, s'incrementa d'un 5,9%. A més a més, el Departament i les juntes participen i impulsen altres actuacions inversores i de gestió, entre les quals cal destacar, en primer lloc, plantes de tractament tèrmic eficient de fangs de depuradora, en el qual el total previst d'inversions per a aquest any és de 7.800 milions de pessetes. També participa, en un 15%, en la construcció de la depuradora del Prat, inversió en la qual hi ha una previsió per a aquest any de 12.000 milions de pessetes. Impulsa la realització d'infraestructures contemplades en el Pla de gestió de residus municipals de l'Entitat Metropolitana, i hi aporta el 15% d'una inversió de 6.700 milions –el 85 restant està subvencionat pel Fons de cohesió. La inversió començarà l'any 99 i es preveu finalitzar-la l'any 2001.

I per a l'aplicació de la Llei d'envasos i de residus d'envasos, la previsió a Catalunya per a l'any 99 és, per als residus de vidre, de 751 milions de pessetes, i de 3.201 per a la resta de materials; en total, en aquestes partides que he mencionat, no pressupostades, més de 22.000 milions de pessetes.

La relació d'objectius del Departament per a l'any 99 fa bàsicament incidència en la millora de la qualitat ambiental per assolir, mitjançant la col·laboració amb els diferents agents, el ple aprofitament de les infraestructures de gestió i control que, al llarg dels exercicis precedents, s'han anat realitzant i posant en marxa. Un cop creades aquestes infraestructures i els instruments de gestió –encara que no estan consolidats en tots els àmbits–, són els processos de conscienciació i col·laboració amb els diferents agents econòmics i socials els que han de ser prioritzats per obtenir els nivells de funcionament òptim, i assolir els objectius previstos en la Llei i programes aprovats.

En línies generals, els objectius que contempla el pressupost per al 1999 són, primer, la reducció de l'impacte ambiental dels residus: continua essent prioritari, un cop desenvolupades i consolidades les línies d'actuació marcades en la Llei reguladora dels residus a Catalunya, la millora dels resultats, impulsant-ne la reducció i la valorització.

Com a objectiu més concret, i basant-nos en els resultats ja obtinguts, s'ha de destacar el d'incrementar la valorització dels residus industrials, impulsar la reducció de la contaminació produïda pels residus ramaders i, mitjançant la posada en marxa del nou sistema d'envasos i embalatges, l'increment de la valorització en aquestes fraccions dels residus municipals, la protecció del patrimoni natural i el manteniment de la diversitat biològica de Catalunya mitjançant el desenvolupament dels plans especials de protecció del medi natural i del paisatge. Dins d'aquest objectiu, cal destacar la continuïtat en el programa d'avaluació i control de l'impacte, on es proposen sistemes i tecnologies per a la minimització dels impactes, s'impulsen accions de preservació i millora del patrimoni natural i restauració de les

activitats extractives. Tant a nivell de planificació com d'actuació s'estableix un nou objectiu: la intervenció en la regulació de cabals per evitar les crisis ambientals fruit d'una mala gestió de cabals de manteniment fixats en les concessions.

Tercer: dins del conjunt d'actuacions per assolir un alt nivell de qualitat de les aigües continentals i litorals, destacar la continuació de les inversions en infraestructures de sanejament; l'inici de la construcció de l'estació depuradora del Prat de Llobregat situarà el Pla de sanejament en el tram final per assegurar el nivell de qualitat de l'aigua segons la directiva comunitària.

Un segon objectiu era la millora en l'explotació dels sistemes de sanejament, mitjançant els camins ja marcats en els dos exercicis anteriors d'optimització de la despesa d'explotació, la construcció de plantes d'assecatge de fangs amb tecnologies de cogeneració, i la reutilització d'aigües depurades per a usos agrícoles, industrials i de reg per a parcs i jardins.

La conscienciació dels agents socials respecte a la problemàtica ambiental i el foment de pràctiques respectuoses amb el medi ambient són objectiu bàsic i peça clau per a la consecució de tots els objectius de la millora de la qualitat.

La implantació d'un nou model de prevenció i control integrat de la contaminació, amb el desplegament reglamentari de la Llei i la seva difusió, és el cinquè punt d'interès del Departament: reforçar el sistema de qualificació ambiental, tant a nivell internacional com en el marc interior, consolidant la qualificació en el sector serveis, amb especial incidència en el sector turístic; garantir la qualitat de l'ambient atmosfèric –el programa de control i vigilància de la contaminació atmosfèrica prioritza plans sectorials de reducció de la contaminació a zones urbanes amb alt potencial contaminant, control de les emissions generades pel trànsit, i pla de reducció de l'efecte hivernacle–; inici d'actuacions per evitar i controlar la contaminació acústica i la contaminació lumínica; en l'àmbit d'actuació de la meteorologia, l'objectiu està en la gestió de la climatologia, amb la implantació d'un sistema de gestió i tractament de la informació climatològica per a les tasques de predicció i la difusió dels pronòstics del temps.

Vuitè, promoure la creació dels parcs ambientals com a zones d'activitat econòmica on es faciliti als gestors de residus i a la indústria relacionada amb el medi ambient una zona on desenvolupar la seva activitat aprofitant les sinergies i les economies d'escala que una localització ben planificada pot crear.

I, per últim, el foment de programes i projectes de recerca per al desenvolupament de tecnologies netes en els processos productius i de gestió.

Quant a la Junta de Residus –que ja s'ha dit aquí que les juntes són elements importants en l'activitat del Departament de Medi Ambient, del conjunt del Departament de Medi Ambient–, si analitzem el que representen els ingressos per finançar el pressupost de despesa corrent per a l'any 99, el que cal remarcar és la línia descendent que en aquesta part dels ingressos totals representen les aportacions de la Generalitat de Catalunya. Malgrat que

això hagi sigut mal vist per la senyora Montserrat Tura, penso que és una demostració d'eficàcia, de bona gestió, i potser d'una relació nova en el conjunt de l'Estat.

Així, les transferències de la Generalitat suposen un 34% del pressupost d'ingressos corrents, davant del 36 de l'any 98, del 52 de l'any 97 i del 66 de l'any 1996. Els ingressos propis per prestacions de serveis suposen una xifra de 902 milions de pessetes, quantitat que ve donada, bàsicament, per l'increment de l'activitat empresarial en el medi ambient, fruit de l'impuls tant en la construcció d'equipaments per a tractament de residus com de la intervenció de l'Administració en la regulació del sector i el potenciament de les activitats de reducció, minimització i valorització de residus.

Actualment, i com a dada significativa, existeixen a Catalunya quatre-centes empreses dedicades a la gestió de residus, davant les trenta-dues empreses que hi havia l'any 93. Diversos acords i convenis amb el Ministeri, que incrementa la seva dotació respecte a anys anteriors, amb l'agència europea del Medi Ambient, Ecoembes –criticada aquí–, Ecovidrio i altres organismes permetran finançar el fort increment de l'activitat sense incrementar els recursos en els pressupostos generals de la Generalitat.

Quant als ingressos de capital, respecte a la quantitat consignada l'any 88, els 4.495 milions de pessetes del 99 suposen un increment del 2,28%, i l'aportació de la Generalitat de Catalunya és manté estable al 91%.

Quant a despeses, un cop finalitzades les plantes de tractament per a la gestió dels residus públics, des que la mateixa Generalitat en té la titularitat, el pressupost pel 99, recull com a principal despesa la posada en marxa o explotació –recollida, transport i tractament– dels serveis de gestió de frigorífics i altres aparells de CFC –clorofluorocarburs–, gestió de piles i fluorescents, gestió de residus especials en petites quantitats, gestió de residus especials incinerables. També cal dir que la gestió dels sòlids minerals usats es finança a través de la venda dels productes regenerats que obtenen i reben subvencions de l'Estat.

L'aplicació de la Llei d'envasos i residus d'envasos, a través dels convenis signats entre la Junta i els sector de fabricants i distribuïdors i entre la Junta i els ens locals de Catalunya, centrarà, també, en gran mesura, l'activitat de la Junta per al proper any. Cal dir que aquesta activitat s'autofinanciarà i permetrà la instal·lació de contenidors de recollida selectiva d'envasos, la realització de campanyes d'informació, sensibilització ambiental, campanyes de recollida i de recollida porta a porta i d'envasos en determinats sectors. Les subvencions atorgades per la Junta es centren al voltant del cas dels purins, en el finançament dels projectes i la recollida selectiva de medicaments usats i la recollida de paper.

I una altra despesa corrent significativa respon a la col·laboració de la Junta en els acords voluntaris o convenis amb el sector privat, organitzacions no governamentals, universitats i centres d'investigació per tal de promoure i incentivar les actuacions mediambientals; pràcticament la totalitat de transferències de capital que reben van destinades a l'atorgament de subvencions, i,

d'aquestes, la major part als ens locals. En aquest sentit, les principals actuacions que estan planificades pel 99 són: acabar el programa de clausures d'abocadors en les últimes comarques –Conca de Barberà–; subvencions per a la gestió i la construcció de bases per a la correcta gestió dels purins i d'exaccions ramaderes; plantes de compostatge –Baix Empordà, Montsià, Vallès Occidental–; finançament del Programa de gestió de residus urbans de l'entitat metropolitana, i continua amb la línia de subvencions per a la construcció de deixalleries, que entra ja en el seu tram final, ja que en funcionament, construcció i en tràmit hi han més de cent-setanta deixalleries de les dues-centes disset previstes.

Les inversions que absorbirà en major part el pressupost del 99 són: el centre integral de valorització de residus municipals a Rubí, les actuacions de descontaminació de sòls cofinançades al 50% amb el Ministeri, contenidors per a la recollida selectiva municipal, promoció de parcs mediambientals, i, també, cal destacar que en el pressupost del 99 no s'hi contempla l'endeutament.

Quant a la Junta de Sanejament, la preocupació del Govern de Catalunya pel sanejament i qualitat de les nostres aigües, així com la ferma i decidida voluntat de definir un model de país competitiu amb elevat índex de qualitat i vida, i, a la vegada, respectuosa amb el medi ambient, va portar el naixement de la Junta de sanejament a començaments de l'any 80. Durant aquests anys s'han elaborat i revisat successius plans de sanejament, concretats en diferents programes, cosa que ha comportat un gran salt, tant quantitatiu com qualitatiu. En els darrers anys s'ha dotat el país d'una important xarxa d'infraestructures de sanejament d'aigua residual; s'ha aconseguit una progressiva reducció de la càrrega contaminant abocada per la indústria; s'ha creat una xarxa de punts de control i mostreig de la qualitat de les aigües, i, finalment, s'ha avançat de forma notable en la conscienciació dels sectors implicats que l'aigua és un recurs escàs que cal preservar. Tot aquest ampli front d'actuacions portades a terme en el decurs d'aquests darrers anys, s'ha traduït en una millora, sense precedents, de la qualitat dels nostres recursos hídrics que fan que puguem dir que Catalunya es troba en una posició capdavantera pel que fa referència al sanejament de les aigües residuals.

En el decurs d'aquests anys s'han invertit més de 200.000 milions de pessetes en la construcció d'infraestructures de sanejament, que han fet possible que avui ja existeixin dues-centes sis estacions depuradores en servei, seixanta-tres en fase de construcció i d'ampliació, nou plantes de tractaments de fangs en funcionament, així com quilòmetres i quilòmetres de col·lectors i emissaris submarins. No obstant això, no seria just atribuir l'èxit del Pla de sanejament solament als recursos esmerçats en la construcció d'infraestructures, sinó que bona part es deu a la reducció de la càrrega contaminant abocada per la indústria, que ha disminuït de forma més que notable des de l'any 93. Malgrat tot, el sanejament de les aigües de Catalunya encara no ha arribat al seu nivell òptim; així, doncs, la voluntat de recuperació i millora de la qualitat de les aigües conti-

nua essent l'eix bàsic que es veu clarament reflectit en el pressupost de l'any que ve. Aquest pressupost, en termes globals, presenta unes característiques molt semblants al de l'any anterior. No obstant això, cal destacar dos grans trets: la millora del superàvit d'exploració com a conseqüència d'uns majors ingressos —aquí criticats, o que han demostrat el seu dubte— i la contenció de les despeses malgrat l'augment d'activitat, i la continuïtat del procés inversor que permetrà un sòlid avenç en la darrera fase del Pla de sanejament.

En primer lloc, cal assenyalar que els ingressos en concepte de tarifa de sanejament presenten un augment, respecte a l'any passat, del 5,05 de l'anterior. Aquest increment no és fruit d'una major pressió fiscal, com s'ha dit aquí, ja que l'increment de les tarifes és només de l'1,8%, és conseqüència del decalatge temporal de la mateixa gestió del tribut, que recull els augments de tarifa, i la reintroducció dels nous paràmetres de contaminació que s'han realitzat l'any 98.

En segon lloc, destacar la contenció de les despeses d'exploració respecte al pressupost de l'any passat, si bé cal dir que no totes ho fan en el mateix sentit i al mateix ritme: per una banda, les despeses d'exploració i manteniment dels sistemes de sanejament presenten un creixement del 6,38% respecte a l'any passat, com a conseqüència de les noves plantes posades en servei. La intensa activitat inversora que ha realitzat la Junta de Sanejament des de 1992 ha comportat un important increment dels sistemes de sanejament en servei, cosa que ha suposat un augment de la despesa com a conseqüència del major volum depurat, si bé l'experiència adquirida en el transcurs dels anys ha permès una millora en l'eficiència dels cabals tractats. El major nombre de sistemes en funcionament queda perfectament reflectit en l'increment d'un 17,2% que experimenten les amortitzacions d'immobilitzat material.

Per una altra banda, una menció especial mereixen les despeses financeres que presenten un descens del 18,9% respecte a l'any anterior. L'entrada de la peseta en la moneda única, l'evolució esperada del tipus d'interès, així com una adequada diversificació de l'endeutament permeten la reducció de les despeses financeres de forma significativa. D'aquesta manera l'increment previst en els ingressos i la contenció de les despeses permetran un augment significatiu del superàvit d'exploració, que passa de 10 milions, l'any passat, a 1.057 milions de pessetes. Senyora Tura, no és càrrega en l'ITS. Els recursos així generats, juntament amb els procedents de les subvencions de capital i els obtinguts via endeutament, permetran el finançament del procés inversor previst per a l'any 99.

De forma semblant al que es produïa l'any anterior és el capítol d'inversions, la partida més significativa del total de les dotacions, que representa gairebé la meitat del total, durant el 99 es preveu invertir gairebé 18.000 milions de pessetes dels quals 17.505 corresponen a la construcció de sistemes nous de sanejament.

Al final d'aquest any solament ens quedaran de les tres-centes depuradores previstes en el Programa de sanejament, disset per complir. Penso que, donades les situacions dels acords de Maastricht, etcètera, que tots co-

neixem, és un grau de compliment del Pla de sanejament realment important. Les principals actuacions inversores seran pràcticament en totes les conques, i acabaran, com ja he dit, deixant per a l'any següent solament disset depuradores.

He sentit durant aquests dies de debat diferents crítiques i justificacions a les esmenes de la totalitat als pressupostos del 1999. Avui mateix tots els que han presentat, tots els grups polítics que han parlat fins ara i que han defensat les seves esmenes a la totalitat, se n'han anat, en les seves actuacions, per la tangent, i han fet equilibris per defensar unes esmenes injustificables, han utilitzat paraules brillants, discursos brillants, alguns d'ells, acudits, equilibris, comparacions incomparrables i, fins i tot, malnoms divertits, etcètera.

La senyora Montserrat Tura, pel que es veu, no té interès per saber la informació veraç i real del pressupost de la Generalitat en matèria de Medi Ambient, ja que no hi és, aquí, en aquests moments. Jo sí, que l'he sentida, i l'he de felicitar: realment ha fet un discurs brillant i ha defensat una cosa que demostrava que no creia. Hi han alguns que són més cecs perquè no volen veure, però, en aquest cas, es veia patentment que feia equilibris per defensar una cosa indefensible: que el Govern no creu en la política mediambiental, que la pràctica no ha estat el que s'ha venut, que utilitzem eslògans publicitaris, que estem plens de cofoisme, que hem parlat de rius... —després ha tingut un lapsus, perquè ha començat a parlar de rius i ha dit que tornaven a la vida, i, Déu n'hi do, la importància dels rius, ha posat el riu Besòs, indubtablement—; ha parlat que era un pressupost raquífic per al nadó de la Generalitat; que era una música, la nostra, que sonava bé, però no els fets; ha criticat la major aportació de l'Estat i la menor de la Generalitat a la Junta de Residus —i jo penso que això és una bona gestió, en tot cas—, i ha dit una cosa, quan ha parlat de sanejament, que jo no puc acceptar —jo penso que no té memòria històrica—, ha dit que històricament han estat d'acord amb el cobrament del cànon de sanejament i de l'increment de tarifes de sanejament: després li ho replicaré, perquè històricament han jugat d'una manera molt diferenciada.

Quant al senyor Víctor Gimeno, que se m'ha excusat per no poder estar aquí en la meua rèplica, miri, ha fet una defensa —i així li ho he dit a ell, personalment—..., una defensa anecdòtica, simpàtica i divertida, però sense base, simplement ha utilitzat una tècnica per ridiculitzar el pressupost sense, realment, utilitzar dades exactes del pressupost o dades importants. Ell ha dit —ell mateix ho ha dit, que ho ha fet en broma, Viagra inclosa, ha dit— que, si es compara, per exemple —podria jo fer també una broma d'aquest tipus—, si es compara el cost, tenint en compte les amortitzacions del cost d'un automòbil i el cost del xofer que el condueix, indubtablement el capítol 1 quedaria molt per sobre de la inversió.

Quant al senyor Jordi Portabella, d'Esquerra Republicana, també ha fet una lectura interessada del pressupost, ha parlat de la baixada d'inversió. Home, senyor Portabella, una família (*rialles en un sector de la cambrà*)..., una família en la seva economia també fa uns pressupostos —i suposo que vostè en la seva casa fa el

7040

mateix—, són uns pressupostos diferents cada any. No pot estar comprant cada any un cotxe, un automòbil, no pot estar comprant cada any un pis; nosaltres aquest any, pràcticament, se'ns acabaran els pobles i les viles i les ciutats de Catalunya per fer estructures de sanejament. (*Remor de veus.*) Hem fet ja totes..., després ho diré —no hi insistiré, perquè després ho diré.

I li vull dir una cosa. També ha hagut de recórrer, com els anteriors, a anècdotes: ha recorregut vostè als tiquets de restaurant, i ha dit que no havia vist mai que els tiquets de restaurant vinguessin en el pressupost; doncs bé, en el pressupost aprovat recentment en aquesta cambra concreta, del Parlament de Catalunya, en l'apartat de personal, hi ha els tiquets de restaurant. És a dir que... (*Veus de fons.*) Ah, era el Govern...

Quant a la Junta de Residus, critica que hi hagi una partida important de cara a contractes externs, que és superior a la que té el personal de la casa. Home, en un moment això pot ser interessant, fins i tot pot ser una política d'estalvi perquè no carregues el capítol 1, que després és el que estàs contínuament carregant, perquè el personal estable de la casa no és conjuntural com pot ser aquest; en tot cas, és una cosa que ja veurem l'any que ve si aquesta política ha sigut efectiva o no ha sigut efectiva.

Quant a la Junta de Sanejament i quant al sanejament dels rius, després em permetré..., ja tinc una petita intervenció prevista prèviament i li contestaré a continuació. I quant a les deixalleries, que també ho tenia previst, o plantes de compostatge, també, que vostè ha criticat, jo li he dit les dades importants. Home, hem de ser solidaris, hem de ser solidaris perquè en alguna part, en alguna localitat de les comarques de Lleida i alguns altres llocs, el partit de vostè no ha sigut molt clar i ha posat entrebancs, ha posat entrebancs per alarmar la població —comarques de Lleida.

Quant al senyor Benet Tugues, jo, la veritat és que l'única cosa que no sé és com és que manté... —suposo que per solidaritat amb Els Verds—, ha mantingut l'esmena a la totalitat, perquè ha sigut un discurs equilibrat —com sempre els de vostè—, ha defensat el Departament... No estic d'acord en això de ventafocs; sí que és veritat, com vostè ha dit, que els diners són insuficients. Però això, en economia, i en economia de qualsevol país, de qualsevol estat, de qualsevol govern, ja sabem que sempre els diners són insuficients, sempre ho són i ho seran. De totes maneres, vostè ha fet un elogi quant a la depuració de les aigües parlant de la millora significativa.

I en l'apartat final, de la senyora Maria Olivares, dels Verds, d'aquests mots curiosos amb què han anomenat el Departament de Medi Ambient, doncs, que ens ha dit «florero»..., bé, ni les dones són «florero», com ja ha dit una diputada, ahir, en la defensa de l'agricultura, ni el departament és un «florero». Jo penso que el Departament el que està fent és que hi hagi moltes flors i que l'aigua estigui neta perquè en sorgeixin més. El que m'ha sorprès, senyora Maria Olivares, el que m'ha sorprès és que des del seu partit es demani la desaparició del Departament de Medi Ambient; ha sigut una sorpresa realment important.

I a mi el que em sortia del cor, no?, jo crec que amb estricta sentit de justícia, malgrat les comprensibles actituds d'interès partidista, crec —ho repeteixo— que hauríem de sentir-nos tots plegats orgullosos com a catalans de la feina feta, de la que es fa i es farà per a la seva eficàcia i que en aquest cas és un cas clar el del Departament de Medi Ambient. La seva tasca en tots els àmbits de les seves competències mereix el suport de tots nosaltres.

Quina comunitat de l'Estat espanyol té la depuració de les aigües tractades a nivell de Catalunya? En l'actualitat el 74% i, si estigués feta la depuradora del Prat, el 97%, la qual cosa vol dir que està pràcticament... Sí, em fan un gest des d'un determinat partit que encara en queda, però la culpa ve d'enrere. Quan estigui la del Prat serà el 98%. La Comunitat Europea, la Unió Europea, la qual tots nosaltres estem mirant com un horitzó impressionant, marca el 2005 per a la depuració de les aigües residuals de les poblacions de més de dos mil habitants. Nosaltres tindrem fins i tot moltes poblacions de menys de dos mil habitants fetes molt abans d'això (*remor de veus*).

Jo diria, a més a més, que determinats grups, alguns, no han actuat durant tota aquesta època noblement, han jugat amb un doble joc. (*Remor de veus.*) No es pot aprovar la Llei de sanejament i als pocs dies negar-se públicament a recaptar la taxa de sanejament, com a Lleida ciutat. No es pot, el 91, aprovar la reforma de la Llei i rebel·lar-se i creant un col·lectiu d'ajuntaments i convocar tothom de les comarques de Lleida per anar en contra del cobrament de la taxa i portar-la fins i tot al Tribunal de Justícia de Catalunya —per cert, amb sentència favorable al Departament. No es pot demanar...

### El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

### El Sr. Bartolomé i Carrascal

No es pot demanar, no es pot demanar l'acceleració de l'actuació en les localitats menors de dos mil habitants i que no estan previstes en la directiva comunitària, ni eren en el primer pla, i que a continuació, o abans, se'ns critiqui el nivell d'endeutament i, paral·lelament es signi un conveni de col·laboració econòmica l'any 92 per l'aleshores president de la CHE, senyor Aragón, en presència del ministre Borrell, i no complir-lo; signar per part del mateix ministre un altre conveni el 94, i tampoc complir-lo i, finalment, signar-ne un altre el 96 que no va tenir temps de complir. Siguem tots coherents i conseqüents.

No hi ha dubte que, per totes aquestes raons, nosaltres no podem donar suport a les esmenes a la totalitat de tots els grups polítics que les han presentat.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats.

### El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Aige.

**El Sr. Aige i Sánchez**

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el que es cert és que és fàcil fer crítiques quan es parla de les qüestions mediambientals. Aquí s'ha fet alguna cosa més que crítiques, s'ha fet acudits que aquest diputat no es permetria mai de fer.

Nosaltres hem estudiat l'actual pressupost des de diferents punts de vista tal com les diferents partides pressupostàries, les organitzacions que les instrumentalitzen i els objectius a complir. Sempre, ho repeteixo, són insuficients els diners que es destinen a la qüestió de medi ambient perquè sempre queda alguna cosa per fer. Aquí abans s'ha dit per part del diputat, em sembla que era el diputat Portabella, que la qüestió mediambiental és un concepte transversal, i tenia tota la raó. Jo hi afegiria que és tan transversal que quasi quasi és horitzontal perquè, en definitiva, des del Partit Popular, que es té experiència de govern des de totes les administracions, sabem la importància que tenen els ajuntaments en la qüestió referent al medi ambient.

S'ha parlat també, per altra banda, que el pressupost, fins i tot del Departament de Medi Ambient, quasi quasi significava per a l'actual Govern de la Generalitat alguna cosa més que un ornament. Des del meu punt de vista res més fals que això, perquè, escolti'm, amb diners sí que realment es pot arreglar tot, però tampoc considero poca cosa la inversió real que està apuntada als pressupostos; tampoc considero poca cosa un augment del 8,5% dels pressupostos actuals amb relació als de l'any passat; tampoc considero insuficient, o considero poc, que aquest augment sobrepassi amb unes dècimes el 7,3, que és l'augment de mitjana que tenen tots els altres departaments; tampoc considerem nosaltres insuficient –perdó, no insuficient: poc, poca cosa– els 9.622 milions de pessetes que té el Departament de Medi Ambient, els més de 7.000 milions de pessetes que estan pressupostats per a la Junta de Residus, els més de 40.000 milions de pessetes per a la Junta de Sanejament. Per tant, si això és un ornament, nosaltres creiem francament que és exagerar una mica la qüestió.

Nosaltres veiem com a cosa positiva continuar la dotació pressupostària important en aquests pressupostos de les direccions generals de Programació, Ensenyament i Qualitat Ambiental, donat que considerem que són unes direccions generals que poden instrumentalitzar bé la política mediambiental.

D'altra banda, com que tot té pros i contres, sí que creiem un pèl exagerades les despeses corrents que estan xifrades als pressupostos; creiem que aquesta partida caldria reduir-la.

Quant a organització, nosaltres sí que creiem desitjable unificar la Direcció General de Patrimoni del Departament de Medi Ambient amb la Direcció General del Medi Natural del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, donat que ja que parlem d'estalviar en les despeses, creiem que això representaria d'una forma o altra un bon estalvi, i a més –per què no?– també representaria una eficàcia, eficàcia, com ha representat la unificació del cicle de l'aigua, que està relacionat amb el Departament de Medi Ambient, mitjançant l'Agència Catalana de l'Aigua.

Com a objectius i com a contra també, jo afegiria que s'ha de continuar la tasca de la Junta de Sanejament i la tasca de la Junta de Residus. Preocupa en aquest cas el dèficit que té la Junta de Residus. No sé si és per algun incompliment de l'Administració central anterior amb la Generalitat de Catalunya o pel que sigui, però de fet hi havia l'objectiu de completar les depuradores per a totes les poblacions superiors a dos mil habitants i el cas és que no s'ha fet, i creguin que aquests equipaments són uns equipaments fonamentals per a aquestes poblacions i per fer una mínima política mediambiental a tot el territori.

Bé, nosaltres –abans deia que és un pressupost amb pros i contres–, nosaltres hem presentat unes esmenes puntuals; creiem, com és lògic i natural, per part d'aquest diputat, que aquestes esmenes puntuals augmentarien els pros, però tot i això des del punt de vista del realisme nosaltres també veiem un voluntarisme i creiem que els pros en aquest cas són superiors als contres.

Per tot el que he manifestat, senyores i senyors diputats, dir-los a vostès que nosaltres votarem, per descomptat, en contra de les propostes, de la proposta d'esmena a la totalitat.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

**El president**

Moltes gràcies, senyor diputat.

Procedirem ara a la votació del Departament de Medi Ambient, i després votarem les despeses de diversos departaments i el deute, que ja van ser debatuts en el moment que es va substanciar el debat sobre la Conselleria d'Economia i Finances.

Demano, per tant, a les senyores diputades i els senyors diputats que es preparin per a la votació de les esmenes a la totalitat del Departament de Medi Ambient.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes a la totalitat han sigut refusades per 34 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Com he dit abans, procedirem ara a la votació de les despeses de diversos departaments i del deute.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes a la totalitat de les despeses de diversos departaments i del deute han sigut refusades per 29 vots a favor, 60 vots en contra i 4 abstencions.

Senyores i senyors diputats, abans d'aixecar la sessió, un brevíssim comentari. En primer lloc, agrair a totes les senyores diputades i els senyors diputats el seu comportament en aquest llarg debat de pressupostos (*riallles*). El comportament de tothom ha estat exemplar: després de tres dies de debat el cansament ha arribat a fer efecte en el conjunt de les senyores diputades i els senyors diputats. I dir-los una cosa, una dada curiosa: aquesta Mesa havia fet una previsió d'un debat de trenta-dues hores en els tres dies, i hem complert trenta-una hores i quaranta-cinc minuts, la qual cosa és una certa satisfacció. (*Aplaudiments i remor de veus.*)

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de vuit del vespre i tretze minuts.